

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. J. B. L. G. E.

**BİL
BAKALIM
BEN
KİMİM**

ROMAN



Karanlık Bir Zihin Ölümcül Tuzaklarını Kuruyor Kurbanlarını Avlayıp Hediyeleri Dağıtıyor Zamana Karşı Bir Yarış Sessizce Başlıyor

Orta yaşlı bir adamın cesedi Southampton'ın fuhuş bölgesinde bulunur. Ceset parçalanmıştır ve adamın kalbi sökülüştür. Saatler sonra adamın kalbinin ailesinin evine bir kuryeyle gönderildiği ortaya çıkar.

Başka bir adamın cesedi, yüreği sökülmüş bir halde bulununca ortada bir seri katil olduğu anlaşılır. Medya buna Karindeşen Jack'in zıttı demektedir: gizlice fahişelere giden aile babalarını öldüren bir seri katil. Dedektif Grace için kesin olan tek bir şey vardır: Dışarıdaki seri katil ne pahasına olursa olsun durdurulmalıdır. Fakat bu katilin ne kadar dengesiz olduğunu ve kendisini bu kovalamacanın sonunda nelerin beklediğini tahmin edemez.

**"Dedektif Helen Grace hiç alışılmadık bir kahraman...
Arlidge okuyucuyu iliklerine kadar ürpertecek bir roman
ortaya çıkarmış."**

DAILY MAIL

**"Korkunç derecede gerçekçi, merak uyandırıcı ve insafsız.
Arlidge'in hayran kitlesi kesinlikle büyüyecek."**

SUNDAY SPORT



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-006-3



Pegasus Yayınları: 1692
Bestseller Roman: 734

BİL BAKALIM BEN KİMİM?
M. J. ARLIDGE
Özgün Adı: Pop Goes The Weasel

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2017
ISBN: 978-605-299-006-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © M. J. Arlidge, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Penguin Books Ltd'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

M. J. ARLIDGE

**BİL
BAKALIM
BEN
KİMİM**

İngilizceden Çeviren:
SEVDA DUMAN

PEGASUS YAYINLARI

1

Sis, denizden içeri sessizce sokularak şehri boğdu. Şehri istila eden bir ordu gibi alçaldı ve kent simgelerini yutup ay ışığının önünü keserek Southampton'ı garip ve sinir bozucu bir yere dönüştürdü.

Empress Caddesi'ndeki sanayi bölgesi mezarlık kadar sessizdi. Kaportacılar o gün için dükkânlarını kapatmışlar, tamirciler ile süpermarket çalışanları gitmişlerdi ve fahişeler kendi varlıklarını hissettirmeye başlamışlardı. Üzerlerinde kısa etekler ve sutyen üstlerle sigaralarından derin nefesler çekerek insanın kemiğine işleyen soğuktan korunmak için bulabildikleri en ufak sıcaklığı bile topluyorlardı. Volta atarak, seks satmak için canla başla uğraşıyorlardı ama bu kasvetli havada birer arzu nesnesinden çok iskeletimsi hayaletleri andırıyorlardı.

Adam ağır ağır araba kullanarak, bir sıra halinde dizilmiş yarı çıplak keşleri gözleriyle taradı. Gözlerinde arada sırada beliren bir farkındalık parıltısıyla hepsini tarttı, sonra azletti. Aradığı onlar değildi. Bu gece daha özel bir şey arıyordu.

Korku ve hayal kırıklığıyla karışık bir ümit. Günlerdir başka hiçbir şey düşünmemişti. Artık çok yaklaşılmıştı ama ya her şey bir yalansa? Ya bu bir şehir efsanesiyse? Direksiyona sert bir şekilde vurdu. Burada olmak *zorundaydı*.

Yok. Yok. Yok...

İşte oradaydı. Üzerinde grafiti olan bir duvara dayanmış tek başına duruyordu. Adam ani bir heyecan dalgası hissetti. Bunda daha farklı bir şey *vardı*. Tırnaklarına bakmıyor, sigara içmiyor ya da dedikodu yapmıyordu. Sadece bekliyordu. Bir şeylerin olmasını bekliyordu.

Arabayı yolun kenarına çekti ve bir tel çitin yanına, gözden uzak bir yere park etti. Dikkatli olması gerekiyordu, hiçbir şeyi şansa bırakamazdı. Sokağın ilerisinde hayat belirtisi var mı diye gözleriyle taradı ama sis her şeyi tamamen ortadan kaldırmıştı. Dünyada ikisinden başka hiç kimse yok gibiydi.

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdü, sonra kendini kontrol ederek yavaşladı. Bunu aceleye getirmemeliydi – bu tadının çıkarılması, zevk alınması gereken bir şeydi. Beklenti bazen olayın kendisinden daha zevkliydi – deneyimleri ona bunu öğretmişti. Bu seferkiyle ağırdan almalıydı. Gelecekte bu anıları elinden geldiği kadar doğru bir şekilde gözünde canlandırmak isteyecekti.

Kız bir sıra terk edilmiş evin orada duruyordu. Artık hiç kimse burada yaşamak istemediği için bu evler artık boş ve pisti. Bunlar, yerlerinde pis şırıngalar ve onlardan daha da pis şilteler olan âlem evleri ve ucuz pansiyonlardı. Sokağın karşısındaki kızın yanına giderken kız kafasını kaldırıp kalın kâkülünün arasından ona baktı. Hiçbir şey söylemeden yaslandığı duvardan sırtını çekti ve sadece başıyla en yakındaki evin kalıntılarını gösterdi ve sonra içeri girdi. Ne bir pazarlık ne de giriş konuşması. Sanki kaderine teslim olmuş gibiydi. Sanki *biliyordu*.

Ona yetişmek için hızlı adımlarla arkasından giderken kadının bacaklarını, topuklarını arkadan dikkatli bir şekilde inceledi, ereksiyonu giderek büyüyordu. Kadın karanlıkta kaybolunca biraz daha hızlandı. Daha fazla bekleyemeyecekti.

Adam içeri girdiğinde döşemeler gürültülü bir şekilde gıcırdadı. Bu harabe ev tam da fantezilerinde canlandığı gibiydi. Burun

delikleri çok kuvvetli bir rutubet kokusuyla doldu – buradaki her şey çürümüştü. Oraya buraya atılmış tanga ve prezervatif havuzuna dönüşmüş olan eski oturma odasına hızlı adımlarla girdi. Kızdan eser yoktu. Yoksa yakalamaca mı oynayacaklardı?

Mutfağa gitti. Hiç iz yoktu. Arkasını döndü, mutfaktan çıktı ve sessizce merdivenlerden ikinci kata çıktı. Her adımda gözleriyle sağı solu tarayarak avını arıyordu.

Hızlı bir şekilde öndeki yatak odasına daldı. Küflü bir yatak, kırık bir cam, ölü bir güvercin. Ama kadından eser yoktu.

Artık öfke ve arzu savaşıyorlardı. O kim oluyordu da onu bu şekilde oyalıyordu? Sıradan bir fahişeydi o. Ayakkabıları köpek pisliği içindeydi. Ona bu şekilde davranmanın cezasını ödetecekti bu kadına.

Banyonun kapısını iterek açtı –boş– sonra döndü ve ikinci yatak odasına daldı. Onun o aptal suratını dağıta...

Bir anda kafası aniden geriye doğru çekildi. Bütün vücuduna bir acı yayıldı – saçını çok sert bir şekilde çekerek onu zorla geriye, gittikçe daha geriye doğru çekiyorlardı. Artık nefes alamıyordu – ağzı ve burnu zorla bir bez parçasıyla kapatıldı. Keskin, sert bir koku burun deliklerinden yukarı doğru tırmandı ve içgüdüsel bir tepki verdi ama çok geçti. Hayatı için mücadele etti ama bilincini çoktan yitirmeye başlamıştı bile. Sonra her şey karardı.

2

O nun her adımını izliyorlardı. Her sözüne güveniyorlardı. “Yirmi yirmi beş yaşları arasında beyaz bir kadın cesedi. Dün sabah, Greenwood arazisinde terk edilmiş bir arabanın bagajında bir Toplum Destek Polisi tarafından bulunmuş.”

Müfettiş Helen Grace’in sesi, midesini düğümleyen heyecana rağmen tane tane ve güçlü çıkıyordu. Southampton Merkez Polis Karakolu’nun yedinci katındaki Nitelikli Suç Timi’ne brifing veriyordu.

“Resimlerden de anlaşılacağı gibi, dişleri içeri göçmüş, muhtemelen bir çekiçle yapılmış ve her iki eli de kesilmiş. Çok fazla dövmesi var, bunun kimlik tespitinde faydası olabilir; başlangıçta uyuşturucu ve fuhuş üzerine yoğunlaşmalısınız. Bu sıradan bir cinayetten çok çete kaynaklı bir işe benziyor. Davayı Dedektif Bridges yönetecek ve sizi belli başlı şüpheli kişilerle ilgili bilgilendirecek. Tony?”

“Teşekkürler, efendim. Her şeyden önce, emsal teşkil eden olayları kontrol etmek...”

Dedektif Bridges anlatmaya devam ederken Helen dikkat çekmeden sessizce oradan uzaklaştı. Bu kadar uzun zamandan sonra bile herkesin dikkat, dedikodu ve merak odağı olmaya dayanamıyordu. Marianne’in seri cinayetlerine noktayı koyalı neredeyse bir yıl olmuştu ama Helen’a gösterilen ilgi hiç azalmamıştı. Seri katili

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

içeri atması yeterince etkileyiciydi ama bunu yapmak için kendi ablasını vurması başka bir şeydi. Bu olayın akabinde arkadaşları, meslektaşları, gazeteciler ve yabancılar onun acısını paylaşmak ve onu desteklemek için akın etmişlerdi. Ama bütün bunların çoğu sahteydi – istedikleri tek şey *detaylardı*. Helen’i açmak ve içindekileri ortaya dökmek istiyorlardı – ablanı öldürmek nasıl bir histi? Baban tarafından taciz edildin mi? Bütün bu ölümlerden dolayı suçluluk hissediyor musun? Kendini *sorumlu* hissediyor musun?

Helen yetişkin hayatının tamamını etrafına yüksek bir duvar örerek geçirmişti –Helen Grace ismi bile uydurmaydı– ama Marianne sağ olsun bu duvar sonsuza dek yıkılmıştı artık. Helen ilk başta kaçmak istemişti –ona işi bırakmak, nakil olmak, hatta bir emeklilik paketi bile teklif edilmişti– ama bir şekilde kendini tutmayı başarmış ve mümkün olan ilk anda Southampton Merkez’deki işine geri dönmüştü. Nereye giderse gitsin dünyanın gözünün üzerinde olacağını biliyordu. Bu sınavla, hayatın ona yıllardır iyi davrandığı kendi çöplüğünde yüzleşmek en iyisiydi.

Teorik olarak böyleydi ama sonuç olarak bunun o kadar da kolay olmadığı anlaşıldı. Burada çok fazla anı –Mark’ın, Charlie’nin– ve onun bu zor durumunu irdelemeye, bununla ilgili yorum ve hatta şaka yapmaya istekli birçok insan vardı. İşe dönmesinin üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen hâlâ bazen uzaklaşmak istediği zamanlar oluyordu.

“İyi geceler efendim.”

Helen, tam önünden geçtiği nöbetçi polisin farkına varmamış olduğu için irkildi.

“İyi geceler Harry. Umarım Saints, bu gece senin hatırına maçı nasıl kazanacağını hatırlar.”

Ses tonu canlıydı ama kelimeler kulağa biraz garip geliyordu, sanki neşeli görünme çabası ona çok fazla geliyormuş gibi. Hızlı

adımlarla dışarı çıktı, Kawasaki'sine bindi ve gaz vererek West Quay Caddesi'nden büyük bir hızla inmeye başladı. Daha önceden denizden gelen sis şehrin üstünde asılı kalmıştı ve Helen sisin içinde kayboldu.

Hızını yüksek ama sabit tutarak, St. Mary's Stadyumu'na doğru ağır ağır ilerleyen trafiğin yanından kayarak geçti. Şehrin dış mahallelerine geldiğinde otobana doğru döndü. Alışkanlıkla aynalarını kontrol etti ama onu takip eden biri yoktu. Trafik azaldığında hızını artırdı. Saatte 130 km'ye geldiğinde hızını 145'e çıkarmadan önce kısa bir süre bekledi. Motosikleti süratle kullanırken olduğu kadar başka hiçbir zaman kendini rahat hissetmiyordu.

Kasabalar bir görünüp bir kayboluyordu. Winchester, sonra Farnborough ve sonunda nihayet Aldershot belli belirsiz göründü. Aynaları hızlıca bir kez daha kontrol ettikten sonra şehir merkezine döndü. Motosikletini NCP'ye park ettikten sonra bir grup sarhoş erin yanından geçmekten kaçınarak hızlıca, gölgelere sığınarak uzaklaştı. Onu burada hiç kimse tanımıyordu ama öyle olsa bile kendini riske atamazdı.

Tren istasyonunu geçti ve kısa bir süre içinde Cole Bulvarı'na ulaştı. Aldershot banliyösünün merkezine. Doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değildi ama yine de kendini geri dönmek zorunda hissetmişti. Sokağın bir tarafını kaplayan bitki örtüsünün arasına yerleşti ve her zamanki gözetleme pozisyonunu aldı.

Zaman ağır ağır ilerledi. Helen'in midesi guruldayınca kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiş olduğunu fark etti. Bu gerçekten de aptalcaydı, her gün biraz daha zayıflıyordu. Kendine neyi ispatlamaya çalışıyordu? Kefaret ödemenin, kendini açlıktan öldürmekten daha iyi yolları da vardı.

Bir anda bir hareketlenme oldu. Yüksek sesli bir "hoşça kal" ve sonra da 14 numaranın kapısının çarparak kapanması. Helen çöktü. Gözleri, cep telefonuna numaralar tuşlayarak hızlı hızlı so-

kaktan aşığıya yürüyen genç adama kilitlenmişti. Adam, Helen'ın varlığını hiç hissetmeden onun üç metre yakınından geçti ve sonra köşeyi dönerek gözden kayboldu. Helen on beşe kadar saydı ve saklandığı yerden çıkıp adamın peşine düştü.

Adam –yirmi beş yaşlarında bir genç– gür siyah saçlı ve dolgun suratlı yakışıklı biriydi. Poposuna inmiş kot pantolonlu günlük kıyafetiyle, havalı ve ilgisiz gözükmek için yanıp tutuşan diğer birçok genç erkeğe benziyordu. Bu Helen'ı bir parça gülümsetti, hepsinin üzerinde çalışılmış kayıtsızlığına bir örnekti bu.

Demiryolu Pub'ının dışına konuşlanmış, dip dibe duran kabadayı kılıklı bir grup genç göründü uzaktan. Büyük boy bira iki sterlin, bir shot elli pence ve bedava bilardo, burası gençler, meteliksizler ve düzenbazlar için bir cennetti. Mekânın yaşı geçkin sahibi, ergenliğe girmiş herkese hizmet vermekten son derece memnundu bu yüzden içerisi her zaman tıklım tıkıştı ve kalabalık sokağı kadar taşıyordu. Helen, hiç fark edilmeden bu insanların arasında gezinebildiği için memnundu. Gençlerden oluşan gürültücü topluluk, onlara doğru yirmi poundluk bir banknot sallayan bu genç adamı tezahüratlarla karşıladı. İçeri girdiler ve Helen da onları takip etti. Bar tezgâhında sabırlı bir şekilde beklerken onlar için görünmezdi – otuz yaşın üzerindeki herkes onların dünyası için yok demekti.

Birkaç içkiden sonra çete, bardaki meraklı gözlerden şehrin kenar mahallelerindeki bir çocuk parkına doğru uzaklaştı. Bu eski püskü belediye parkı bomboştu ve Helen'ın onları takip ederken dikkatli olması gerekiyordu. Gecenin bir vakti parkta tek başına dolaşan her kadının dikkat çekme olasılığı yüksekti, bu yüzden Helen geride durdu. Sevgililerin kazıdıkları yazılarla ağır bir şekilde yara almış yaşlı bir meşe ağacı buldu ve onun gölgesine konuşlandı. Buradan, soğuğa rağmen mutlu ve kaygısız bir şekilde ot içen çeteyi hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden gözleyebiliyordu.

Helen bütün hayatını birileri tarafından gözetlenerek geçirmişti ama burada görünmezdi. Marianne'in ölümünün hemen ardından hayatı insafsızca eleştirilmiş, halkın tüketimine sunulmuştu. Sonuç olarak insanlar onun içini dışını bildiklerini düşünüyorlardı.

Ama onların bilmediği bir şey vardı. Kendine sakladığı bir sır.

Ve o şu anda, Helen'in varlığından tamamen habersiz bir şekilde ondan on beş metreden bile daha az bir uzaklıkta duruyordu.

Gözlerini kırıştırtarak açtı ama bir şey göremedi. Yanaklarından aşağıya doğru bir sıvı akıyordu ve gözbebekleri boş boş yuvalarında dönüp duruyordu. Sanki kulakları pamukla tıkanmış gibi sesler çok uzaktan geliyordu. Bilinci ağır ağır geri gelirken adam boynunu ve burun deliklerini yırtan acımasız bir ağrı hissetti. Yoğun bir yanma hissi, sanki gırtlığına sürekli bir şekilde alev tutuluyormuş gibiydi. Ona işkence eden o şey neyse, onu aksırarak, öğürerek, tükürerek çıkarmak istedi. Ama ağzı tıkalıydı, bantla sıkı bir şekilde bağlanmıştı, bu yüzden acısını yutmak zorunda kaldı.

En sonunda akan gözyaşları dindi ve ona karşı koyan gözleri yavaş yavaş etrafını görmeye başladı. Hâlâ o metruk evdeydi, sadece şu anda ilk yatak odasındaki pis yatakta güçsüz bir halde yatıyordu. Sinirleri altüst olmuştu, deli gibi çırpındı –kaçması gerekiyordu– ama kolları ve bacakları demir karyolaya sıkıca bağlanmıştı. Birden hızla asıldı, çekti, büktü ama naylon ipler sağlam bir şekilde duruyordu.

O anda çıplak olduğunu fark etti. Aklına çok korkunç bir düşünce geldi – onu burada bu şekilde bırakacaklar mıydı? Soğuktan ölmesi için? Teni bütün savunma mekanizmalarını harekete geçirmişti bile –soğuk ve korkudan diken diken olmuş tüyler– ve havanın aşırı derecede soğuk olduğunu fark etti.

Gücü yettiğince çığlık atmaya çalıştı – ama sadece cansız, vızıltıya benzer bir homurtu çıkarabildi. Keşke onlarla konuşabilse, onları ikna edebilseydi... Onlara daha çok para verebilirdi ve onlar da onun gitmesine izin verirlerdi. Onu burada *bu şekilde* bırakamazlardı. Lekeli yorganın üstüne gergin bir şekilde serilmiş, davul gibi şiş orta yaşlı vücuduna bakarken, korkusuna rezil olma da eklendi.

Her şeye rağmen tek başına olmadığını umarak etrafa kulak kesildi. Ama hiç ses yoktu. Onu terk etmişlerdi. Onu burada ne kadar bırakacaklardı? Bütün hesaplarını boşaltana kadar mı? Kaçana kadar mı? Özgürlüğü için bir keş veya fahişeyle pazarlık yapma ihtimalini düşünerek korku ve endişeyle ürperdi. Özgür kaldığında ne yapacaktı? Ailesine ne diyecekti? Ya polise? Bu kadar aptal olduğu için kendine küf...

Gıcırdayan bir döşeme tahtası. Demek ki yalnız değildi. İçini bir ümit kapladı – belki de artık ne istediklerini öğrenebilecekti. Ona saldıran kişiyi görebilmek için boynunu çevirdi ama arkasından yaklaştıkları için görünmüyorlardı. Bir anda bağlı bulunduğu yatağın odanın ortasına çekilmiş olduğunu fark etti, bir gösterideki sahnenin merkezi gibi. Bu haliyle birinin burada yatmak istemesinin imkânı yoktu, o zaman neden?..

Üzerine düşen bir gölge. Daha tepki veremedi gözlerinin, burnunun, ağzının üzerinden bir şey geçirildi. Bir çeşit başlık. Yumuşak kumaşı yüzünde hissedebiliyordu ve kumaşı büzen iplerin sıkıca çekildiğini. Adam, burun deliklerinin üzerindeki kalm kadife kumaş yüzünden şimdiden nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Kafasını öfkeyle sağa sola sallayarak küçük bir nefes alma alanı yaratmaya çalıştı. Her an için ipin biraz daha sıkılaşmasını bekliyordu ama aksine hiçbir şey olmadı.

Sırada ne vardı? Adamın rahatsız nefes alıp verişleri dışında her yer tekrar sessizleşti. Başlığın içi ısınmaya başlamıştı. Buraya oksijen

girebiliyor muydu? Kendini yavaş yavaş nefes almaya zorladı. Eğer şu anda paniğe kapılırsa hızlı hızlı nefes almaya başlar ve sonra...

Aniden irkildi, sinirleri deli gibi atmaya başlamıştı. Uyluğunun üstünde soğuk bir şey vardı. Sert bir şey. Metal mi? Bıçak mı? Şimdi bacağından yukarı doğru çıkıyordu... Adam deli gibi karşı koydu, onu tutan ipleri çekiştirirken kasları yırtılacak gibi oldu. Artık bunun bir ölüm kalım savaşı olduğunu biliyordu.

Gücü yettiğince çığlık attı. Ama bant çok sıkıydı. Onu tutan bağlar kopmayacaktı. Ve çığlıklarını duyacak hiç kimse yoktu.

“İş mi eğlence mi?”

Helen, kalbi güm güm atarak arkasını döndü. Dairesine giden karanlık merdivenlerden çıkarken yalnız olduğunu düşünmüştü. Şaşkınlıktan kaynaklanan huzursuzluğa bir an için bir endişe dalgası da eşlik etti... ama konuşan, kendi dairesinin kapısında duran James'ti. Alttaki daireye taşınalı üç ay olmuştu ve South Hants Hastanesi'nde kıdemli hasta bakıcı olmak tatil zamanları da çalışmak anlamına geliyordu.

“İş,” diye yalan söyledi Helen. “Sen?”

“Eğlenceye dönüşmesini umduğum bir iş. Ama... biraz önce taksiyle gitti.”

“Tüh.”

James omuzlarını silkti ve çarpık gülüşüyle gülümsedi. Otuzlu yaşların sonlarındaydı, genellikle yeni hemşirelerde işe yarayan, miskin bir çekicilikle karışık hırpani bir yakışıklılığı vardı.

“Zevkler ve renkler,” diye devam etti. “Benden hoşlandığını düşünmüştüm ama işaretleri doğru okumayı hiçbir zaman becerememişimdir.”

“Gerçekten mi?” diye cevap verdi Helen, söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmayarak.

“Her neyse, arkadaş istersen, bir şişe şarabım... yok çay, çayım var...” dedi söylediklerini düzelterek.

O ana kadar Helen, biraz da olsa etkilenmiş olabilirdi. Ama o düzeltme onu rahatsız etti. James de diğerleri gibiydi – Helen’ın içki içmediğini biliyordu, çayı kahveye tercih ettiğini ve onun bir katil olduğunu biliyordu. Hayatının enkazını dikizleyen başka bir röntgenci daha.

“Çok isterdim,” diye tekrar yalan söyledi, “ama bir sonraki vardiyamdan önce üzerinden geçmem gereken kucak dolusu dosya var.”

James gülümsedi ve başını eğerek teslim olduğunu belli etti ama neler olduğunu farkındaydı. Ve zorlamaması gerektiğini biliyordu. Helen kendi dairesine doğru basamakları atlayarak çıkarken saklamaya gerek görmediği bir merakla onu izledi. Dış kapı, Helen’ın arkasından her şeyin sona erdiğini belirten bir havayla kapandı.

Saat 5’i gösteriyordu. Helen koltuğuna yerleşip çayından kocaman bir yudum alarak dizüstü bilgisayarını açtı. Bitkinliğin verdiği ilk ağrılar kendini hissettirmeye başlamıştı ama uyumadan önce yapması gereken işler vardı. Bilgisayarındaki güvenlik çok detaylıydı –özel hayatından geriye kalanları çevreleyen dayanıklı bir duvar– ve Helen hiç acele etmeden karmaşık şifre girme sürecinin ve dijital kilitleri açmanın tadını çıkardı.

Robert Stonehill dosyasını açtı. Daha önce takip ettiği genç adam onun varlığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama Helen onunla ilgili her şeyi biliyordu. Helen, son takip sırasında karakteri ve kişiliğiyle ilgili topladığı küçük detayları da ekleyerek onun gidecek büyüyen portresini tüm ayrıntılarıyla yazmaya başladı. Oğlan akıllıydı – bu hemen anlaşılıyordu. İyi bir espri anlayışı ve her iki kelimesinden biri küfür olsa da kıvrak bir zekâsı ve samimi bir gülümsemesi vardı. İnsanlara istediği şeyi yaptırmakta ustaydı. Barda hiçbir zaman içki sırasına girmiyordu, o Davey’le –büyük olasılıkla çetenin lideri olan tıknaz– takılırken gruptan birinin bunu yapmasını sağlıyordu.

Robert'ın her zaman parası varmış gibi gözüküyordu ki süpermarkette raf düzenleyici olarak çalıştığı düşünülürse bu çok garipti. Parayı nereden buluyordu? Hırsızlık mı? Daha korkunç bir şey mi? Yoksa sadece ebeveynleri tarafından şımartılan biri miydi? Robert, Monica ve Adam'ın tek çocuğuydu –onların dünyalarının merkeziydi– ve Helen, Robert'ın istese onları parmağında oynatabileceğini biliyordu. Sonu yokmuş gibi gözüken parasının kaynağı onlar mıydı?

Etrafı her zaman kızlarla çevriliydi –formda ve yakışıklıydı– ama bir kız arkadaşı yoktu. Helen'in en çok ilgilendiği kısım buydu. Heteroseksüel miydi yoksa gay mi? Güven dolu muydu yoksa şüpheli mi? Kimin kendisine yaklaşmasına izin verirdi? Bu Helen'in cevabını bilmediği bir soruydu ama Helen cevabı bulacağından emindi. Robert'ın hayatının her kısmına yavaş yavaş ve metodik bir şekilde sokuluyordu.

Helen esnedi. Kısa bir süre sonra karakola geri dönmesi gerekiyordu ama eğer yaptığı işi şimdi bırakacak olsa birkaç saat uyumak için hâlâ vakit kalıyordu. Tecrübe edilmiş bir rahatlıkla bilgisayarının şifreleme programlarını çalıştırdı, dosyalarını kilitledi sonra ana şifreyi değiştirdi. Artık bilgisayarını her kullandığında şifreyi değiştiriyordu. Bunun çok abartılı olduğunu, paranoyakça davrandığını biliyordu ama hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Robert onundu, sadece onun. Ve bu durumun bu şekilde kalmasını istiyordu.

5

Şafak sökmek üzereydi, bu yüzden hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Bir veya iki saat içinde güneş yoğun sisi dağıtmış ve onun içinde saklananları açığa çıkarmış olacaktı. Adamın elleri titriyordu, eklem yerleri ağrıyordu ama ileri doğru yürümek için kendini zorladı.

Levyeyi Elm Sokağı'ndaki bir hırdavatçı dükkânından çalmıştı. Dükkânı işleten Hintli herif tabletinden kriket seyretmekle o kadar meşguldü ki onun levyeyi çaktırmadan uzun paltosunun içine soktuğunu fark etmemişti. Sert, soğuk metalin elinde olması ona kendini iyi hissettiriyordu ve pencereleri koruyan paslı parmaklıklara saldırarak levyeyi sert bir şekilde ileri geri hareket ettirdi. İlk çubuk kolayca söküldü, ikincisi biraz daha çaba gerektirdi ama kısa bir süre içinde birinin geçebileceği kadar yer açılmıştı. Ön taraftan girmeye çalışmak daha kolay olurdu ama bu taraflarda görülmeye cesaret edemiyordu. Çok fazla insana –onu sırf eğlence olsun diye dövecek insanlara– borcu vardı. Bu yüzden, geceye ait bütün yaratıklar gibi, karanlıkta yaşıyordu.

Kimse var mı diye tekrar kontrol ettikten sonra levyeyi cama doğru savurdu. Cam, güçlü bir şangırıyla paramparça oldu. Elini eski bir havluya sararak hızlı bir şekilde camın geri kalanını da yumrukladı, sonra manivelanın yardımıyla pencerenin pervazından içeri girdi.

Yumuşak bir şekilde yere indikten sonra duraksadı. Bu tür yerlerde nelerle karşılaşacağın hiç belli olmazdı. İçeride hiç hayat belirtisi yoktu ama dikkatli olmakta yarar vardı ve ileri doğru adım atarken levveyi elinde sıkıca tuttu. Mutfakta işe yarar bir şey yoktu, bu yüzden hızlı bir şekilde öndeki odaya doğru ilerledi.

Burası daha ümit vericiydi. Geride bırakılmış şilteler, yerlere atılmış prezervatifler ve bunların yanında doğal yatak arkadaşları olan kullanılmış şırıngalar. Ümit ve endişenin, içinde eşit derecede arttığını hissetti. Lütfen Tanrım, içinde düzgün bir doz çıkacak kadar artık kalmış olsun. Kendini bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerinde, şırıngaların pistonlarını dışarı çekip serçe parmağını içlerine sokarak çaresiz bir şekilde, acısına son verecek olan bir parça kahverengi için şırınganın iç kısmını kazırken buldu. İlkinde bir şey yoktu, ikincisinde bir şey yoktu –lanet olsun– ve üçüncüsünde parmak ucu kadar bir şey vardı. Bütün bu lanet olası çaba sadece parmak kadar bir parça içindi. Artığı, açgözlü bir şekilde dış etlerine sürdü – şimdilik idare ederdi.

Lekeli şilteye yığıldı ve hissizliğin etkisini göstermesini bekledi. Saatlerdir sınırları altüst durumdaydı, başı zonkluyordu, biraz huzur istiyordu – huzura ihtiyacı vardı. Gözlerini kapadı ve vücudunu gevşetmek için nefesini yavaşça bıraktı.

Ama yolunda olmayan bir şey vardı. Onun gevşemesine izin vermeyen bir şey. Bir şey...

Bir damla. İşte yine. Bir ses. Yavaş ama istikrarlı bir ses, sessizliği bozuyor, ısrarcı bir alarm gibi çalıyordu.

Damla. Ses nereden geliyordu? Gözleri gergin bir şekilde sağı solu taradı.

Odanın diğer ucunda bir şey damlıyordu. Bir sızıntı mı vardı? Huzursuzluğunu bir omuz silkisiyle savuşturup kendini sürükle-

yerek ayağa kalktı. Kontrol etmeye değerdı – işine yarayacak bakır borular olabilirdi.

O tarafa doğru hızlı hızlı yürüdü, sonra olduğu yerde kala-kaldı. Bu bir sızıntı değildi. Su değildi. Kandı. Tavandan aşağıya damla damla akıyordu. Arkasını dönerek hızlıca uzaklaştı –beni bağlamaz– ama mutfığa varınca yavaşladı. Belki de çok aceleci davranıyordu. Sonuç olarak silahlı sayılırdı ve üst katta hiç hareket belirtisi yoktu. Her şey olmuş olabilirdi. Birisi intihar etmiş olabilirdi, soyulmuş, öldürölmüş olabilirdi ya da her neyse işte. Ama bir yağmacı için bazı avantajlar olabilirdi işin içinde ve bu göz ardı edilemeyecek bir şeydi.

Bir anlık tereddütten sonra hırsız döndü ve pıhtılaşımaya başlayan kan havuzunun kenarından odanın diğer tarafına geçerek hole çıktı. Kafasını öne doğru uzattı, ilk tehlike anında saldırmak üzere levveyi havaya kaldırdı.

Ama burada kimse yoktu. Dikkatli bir şekilde dışarı çıktı ve basamakları ağır ağır tırmanmaya başladı.

Gacır. Gacır. Gacır.

Her adım onun orada olduğunu haber veriyordu ve o da sessizce küfrediyordu. Eğer yukarıda biri varsa onun geldiğini anlamış olmalıydı. Merdivenlerin üst kısmına ulaştığında levveyi biraz daha sıkı bir şekilde kavradı. Pişman olmaktansa dikkatli davranmak daha iyiydi, bu yüzden kafasını banyoya ve arka yatak odasına doğru uzattı – sadece bir amatör kendisine arkadan saldırılmasına izin verirdi.

Pusuya düşmeyeceğinden emin bir şekilde yatak odasına doğru döndü. Ne olmuşsa, *bu* her neyse içerideydi. Hırsız derin bir nefes aldı, sonra karanlık odaya girdi.

Gitgide daha derine daldı, acımsı su kulaklarına ve burun deliklerine doldu. Su yüzeyinin çok altındaydı ve nefessiz kalmaya başlamıştı bile ama hiç tereddüt etmedi. Garip ışıklarla aydınlatılarak şeffaflaşan ve güzelleşen göl yatağı onu daha da derinlere inmeye teşvik ediyordu.

Dibe tutunan kalın otların arasından geçmeye uğraşıyordu. Görüş mesafesi zayıftı, temposu yavaştı ve ciğerleri patlamak üzereydi. Onun burada olduğunu söylemişlerdi, o halde neredeydi? Paslı bir bebek arabası, eski bir alışveriş arabası, hatta bir yağ bidonu bile vardı ama ondan eser...

Bir anda kandırıldığını anladı. O burada değildi. Kadın yüzeye çıkmak için döndü. Ama hareket edemedi. Başını yana uzattığında sol ayağının otlara takıldığını gördü. Bütün gücüyle tekmeledi ama otlar onu bırakmadı. Artık bayılmak üzereydi, daha fazla dayanamayacaktı ama kendini gevşemeye zorlayarak vücudunun dibe çökmesine izin verdi. Ancak tekme atarak daha çok dolanmaktansa sakın bir şekilde kendini çözmeyi denemesi daha iyiydi. Başını aşağıya doğru iterek, onu yakalayan otların arasına daldı ve kuvvetli bir şekilde çekti. Sonra durdu. Ve çığlık attı – tuttuğu nefesin son parçası da çıktı. Onu dipte tutan şey otlar değildi. Bir insan eliydi.

Charlie nefes nefese sıçrayarak yatakta dimdik oturdu. Onu yutan otlar ile rahat yatak odası arasındaki farkı algılamaya çalışarak vahşi bir şekilde etrafını yokladı. Pijamasının sıırsıklam ıslak olacağından emin bir şekilde ellerini vücudunun üzerinde dolaştırdı ama alındaki ter dışında her şey kupkuruydu. Nefes alıp verışı yavaşlamaya başladığında bunun sadece bir kâbus olduğunu fark etti, aptal, lanet olası bir kâbus.

Kendini sakinleşmeye zorlayarak dönüp Steve'e baktı. Steve'in uykusu hep çok ağırdı ve Charlie, onun yanında hafifçe horladıgını görünce sevindi. Yatağın kendi tarafından sessizce çıkarak, sabahlığını aldı ve parmak uçlarında odadan çıktı.

Sahanlığı geçerek merdivenlere doğru yöneldi. İkinci yatak odasının kapısından hızla geçti, sonra böyle yaptığı için kendine kızdı. Bebekleri olacağını ilk öğrendiklerinde Steve ve Charlie o odada yapacakları değişiklikleri konuşmuşlardı –iki kişilik yatağı bir bebek karyolası ve emzirme koltuğuyla değiştirecekler, beyaz duvarları neşeli sarı duvar kâğıdıyla kaplayacaklar ve parke zemine kalın halılar koyacaklardı– ama elbette bütün bu heyecan boşunaydı.

Charlie'nin Mark'la hapsoldüğü süre içinde bebekleri Charlie'nin içinde ölmüştü. Charlie'yi hastaneye götürdüklerinde Charlie zaten biliyordu ama yine de doktorların onun en kötü korkularını yatıştıracaklarını ummuştu. Fakat umutları boşa çıktı. Steve'e söylediğinde adam ağlamıştı. Charlie onu ilk kez ağlarken görmüştü ama bu sonuncu olmamıştı. Aradan geçen aylarda Charlie'nin her şeyi atlattığını sandığı, olanların korkunçluğunu bir şekilde algılayabildiğini düşündüğü zamanlar olmuştu ama sonra kendini ikinci yatak odasına girmekte tereddüt ederken, birlikte hayal ettikleri bebek odasının izlerini görmekten korkarken buluyordu ve yaralarının hâlâ taze olduğunu fark etti.

Alt kata, mutfığa indi ve su ısıtıcısının düğmesine bastı. Son zamanlarda çok fazla rüya görüyordu. İşe dönüş zamanı yaklaş-

tıkça endişeleri çıkış yolunu kâbuslarda bulmaya başlamıştı. Steve'e daha fazla koz vermek istemediği için bunları kendine saklamıştı.

"Uyuyamadın mı?"

Steve sessizce mutfığa girmiş ve ona bakıyordu. Charlie kafasını hayır anlamında salladı.

"Gergin misin?"

"Sence?" diye cevap verdi Charlie, sesine umursamaz bir tını vermeye çalışarak.

"Buraya gel."

Steve kollarını açtı ve Charlie minnettar bir şekilde kollarının arasına sokuldu.

"Gün gün yaşayacağız," diye devam etti. "Ben harika bir iş çıkaracağını, tüm bunları atlatacağın biliyorum... ama eğer her şeyin çok fazla olduğunu veya doğru olmadığını hissedersen, o zaman bunu tekrar düşünürüz. Kimse seninle ilgili olumsuz bir şey düşünmez. Tamam mı?"

Charlie kafasını aşağı yukarı salladı. Onun desteği için, onu *affetmeyi* başardığı için minnettardı ama ona işini bıraktırma konusundaki kararlılığı onu sinirlendiriyordu. Polis teşkilatından, Charlie'nin işinden, dünyadaki korkunç insanlardan artık neden nefret ettiğini anlıyordu ve Charlie birçok kez onun tavsiyesini dinleyip işten ayrılmayı düşünmüştü. Ama peki ya sonra? Yenik düştüğünü bilerek bir ömür geçirecekti. Zorla atılmış, yenilmiş. Helen Grace'in Marianne'in ölümünden sadece bir ay sonra işe dönmüş olduğu gerçeğiye kızgınlığını körüklüyordu.

Bu yüzden Charlie, hastalık izni bittikten sonra işe döneceğini söyleyip inat etmişti. Hampshire Emniyet çok cömert bir şekilde ona ellerinden gelen her türlü desteği sağlamıştı ve şimdi de karşılık verme sırası ondaydı.

Steve'den uzaklaşarak ikisine de kahve yaptı – şu anda yatağa geri gitmenin bir anlamı yoktu. Kaynar su, kupaların içine gelişigüzel bir şekilde kenarlara sıçrayarak döküldü. Charlie sinirli bir şekilde suçlar gibi ısıtıcıya baktı ama asıl suçlu sağ eliydi. Charlie elinin ne kadar titrediğini görünce şaşırdı. Steve'in görmemiş olması için dua ederek ısıtıcıyı hızlı bir şekilde yerine koydu.

“Ben bugün kahveyi pas geçiyorum. Sadece duş alıp koşacağım galiba.”

Gitmek üzere döndü ama Steve onu durdurdu ve bir kez daha kocaman kollarının arasına aldı.

“Emin misin Charlie?” diye sordu, gözleriyle onu delercesine.

Kısa bir duraksamadan sonra Charlie: “

“Evet, kesinlikle,” dedi.

Ve bunu söyler söylemez gitti. Duşa giderken merdivenlerde ayağı takıldığında ise, bu cesur iyimserliğinin kimseyi kandırmadığının çok iyi farkındaydı, özellikle de kendisini.

“O nu istemiyorum.”

“Bunu tartışmıştık Helen. Karar verildi.”

“O zaman bozun. Bunu daha net bir şekilde söyleyemem, onu geri istemiyorum.”

Helen’in ses tonu acımasız ve kararlıydı. Normalde amirine karşı bu kadar asabi davranmıyordu ama bu konuda geri adım atmayacak kadar yoğun duygular hissediyordu.

“Ortalıkta bir sürü iyi dedektif var, onlardan birini seçin. Benim ekibim tamamlanmış olur ve Charlie de Portsmouth, Bournemouth, her neresiye oraya gider. Yer değişikliği ona iyi gelebilir.”

“Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum ve seni anlıyorum ama Charlie’nin de burada olmaya en az senin kadar hakkı var. Onunla çalış – o iyi bir polis.”

Helen aklına gelen ilk tepkisel hareketi bastırdı –Marianne tarafından kaçırılmak Charlie’nin başına gelen en iyi şey değildi– ve bir sonraki adımını gözden geçirdi. Dedektif Emniyet Müdürü Ceri Harwood, Whittaker’ın yerini almıştı ve varlığını hissettirmeye başlamıştı bile. Whittaker’a göre farklı bir emniyet amiriydi – Whittaker barut gibi, agresif ama neşeliyken Ceri yumuşak, iletişim kurmada doğuştan yetenekli ama çoğu zaman espri kabiliyetinden yoksundu. Uzun boylu, zarif ve güzel Ceri,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

işini iyi yapan güvenilir biriydi ve tayin edildiği her yerde yükselmişti. Sevilen birine benziyordu ama Helen ona istediklerini yaptırmanın zor olduğunu düşünüyordu, çok az ortak noktaları olduğu için değil –Harwood evliydi ve çocukları vardı– ama bir geçmişleri olmadığı için. Whittaker, Southampton’da uzun süre bulunmuştu ve Helen’in çekirdekten yetişmesine yardım ettiği için onu her zaman kendi koruması altındaki biri gibi görmüştü. Harwood’un ona karşı böyle bir düşkünlüğü yoktu. O genellikle bir yerde çok uzun süre kalmıyordu ve gözdeleleri olacak birine de benzemiyordu. En güçlü tarafı işleri düzgün ve istikrarlı bir şekilde yürütebilmesiydi. Helen onun burada görevlendirilmesinin sebebinin bu olduğunu biliyordu. Yolsuzluğa karışmış bir Dedektif Emniyet Müdürü, baş şüpheliyi vurup öldüren bir Müfettiş, meslektaşını açlıktan kurtarmak için kendini öldüren bir Dedektif – bu işler acısı bir karışıklıktı ve basın, tahmin edildiği gibi olayın üzerine çok düşmüştü. *Southampton Akşam Haberleri*’ndeki Emilia Garanita haftalarca bundan beslenmişti, ulusal basın da aynı şekilde. Bu şartlar altında Helen’in Whittaker’in boşalan yerine terfi etme ihtimali hiç yoktu. İşe devam etmesine izin vermişlerdi ve belli ki Emniyet Müdürü bunun fazlasıyla yeterli olduğunu düşünmüştü. Helen bütün bunları biliyor ve anlıyordu ama bu onu yine de çok sinirlendiriyordu. Bu insanlar onun ne yapmak zorunda kaldığını *biliyorlardı*. Cinayetleri durdurmak için kendi öz ablasını öldürdüğünü biliyorlardı ve yine de ona yaramaz bir lise öğrencisi gibi davranıyorlardı.

“En azından onunla konuşmama izin verin,” diye kaldığı yerden devam etti Helen. “Eğer birlikte çalışabileceğimizi düşünürsem belki o zaman...”

“Helen, ben arkadaş olmamızı gerçekten istiyorum,” diye ustaca araya girdi Harwood, “ve sana emir vermek için ilişkimizin daha

çok başında olduğumuzu düşünüyorum, bu yüzden senden kibarca bu seferlik geri çekilmeni istiyorum. Charlie ve senin çözmeniz gereken sorunlar olduğunu biliyorum –senin Dedektif Fuller’la yakın olduğunu biliyorum– ama büyük resme bakmalısın. Sokaktaki adam, Marianne’i durdurduğunuz için, Charlie ve senin *kahraman* olduğunu düşünüyor. Bence haklılar da ve ben bu algıyı yıkacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Şüphelinin vurulmasının ardından her ikinizi de görevden alabilir, tayin edebilir veya ikinizin de işine son verebilirdik ama bu doğru olmazdı. Tıpkı şu anda, tam Charlie işe dönmeye hazırlanırken, bu başarılı ekibi ayırmamızın doğru olmayacağı gibi – bu tamamen yanlış bir mesaj vermek olur. Hayır, yapılacak en iyi şey Charlie’nin işe dönüşünü içtenlikle karşılamak, her ikinizi de birlikte yaptıklarınızdan dolayı alkışlamak ve sizi işinizle baş başa bırakmak.”

Helen bu konuda daha fazla üstelemenin bir faydası olmayacağını biliyordu. Kendi sanatsal konuşma şekliyle Harwood, Helen’a işten atılmaya ne kadar yaklaştığını hatırlatmıştı. IPCC’nin Marianne’in vurulmasıyla ilgili ilk araştırmasını takip eden kamu sorgulaması sırasında rozetinin alınması için arayan çok kişi olmuştu. Marianne’in takibinde tek başına hareket ettiği, meslektaşlarını kasten yanlış yönlendirdiği, resmi bir uyarıda bulunmadan bir şüpheliyi vurduğu için – liste bu şekilde uzayıp gidiyordu. Eğer isteselerdi kariyerini bitirebilirlerdi –ve bunu yapmadıkları için Helen hem şaşkın hem de minnettardı– ama sadece şartlı tahliye edilmiş olduğunu biliyordu. “Suçlamalar” hâlâ dosyadaydı. O andan itibaren mücadele edeceği alanları dikkatli bir şekilde seçmesi gerekiyordu.

Helen, elinden geldiğince zarif bir şekilde yenilgiyi kabul etti ve Harwood’un ofisinden çıktı. Charlie’ye haksızlık ettiğini, ona daha fazla destek olması gerektiğini biliyordu ama işin aslı Charlie’yi tekrar görmek istemiyordu. Bu Mark’ın karşısında durmak gibi bir*

* Independent Police Complaints Committee : Bağımsız Polis Şikâyetleri Komitesi (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şey olacaktı. Veya Marianne'in. Ve son birkaç ayda topladığı güce rağmen bununla yüzleşemezdi.

Nitelikli Suç Timi'ne doğru giderken Helen havadaki heyecan dalgasını hemen hissetti. Daha sabahın erken saatleriydi ama içerisi her zamankinden daha yoğundu. Ekibi onu bekliyordu ve Dedektif Fortune onu konu hakkında bilgilendirmek için aceleyle yanına geldi.

"Sizi Empress Caddesi'nde bekliyorlar efendim."

Helen paltosuna uzanmıştı bile.

"Neymiş?"

"Cinayet – bir saat önce mahalledeki keşlerden biri haber verdi. Polisler gitti ama bence siz de bir baksanız iyi olur."

Helen'in sinirleri altüst olmuştu bile. Dedektifin sesinde Marianne'den beri duymadığı bir şey vardı.

Korku.

Helen motosikletini bırakarak, olay yerine Müfettiş Yardımcısı Tony Bridges'la beraber gitti. Onu severdi – Tony, Helen'in güvenmeye başladığı, çalışkan, işine bağlı bir polisti. Müfettiş Yardımcısı olarak Mark'ın yerine kim geçecek olsa ekibi kazanmak için çok uğraşması gerekecekti ama Tony bunu başarmıştı. Tony çok açık oynamış, Mark'ın ölümünden çıkar sağlamış gibi gözüküyor olmasının yarattığı gariplikten asla kaçmamıştı. Alçak gönüllülüğü ve duyarlılığı herkesin gözündeki saygınlığını artırmıştı ve artık rolünü oldukça rahat bir şekilde üstlenmişti.

Onun Helen'la olan ilişkisi daha karmaşıktı. Bunun sebebi sadece Helen'in Mark için hissettikleri değil, Helen ablasına ettiği çekerken Bridges'in orda olmasıydı. Tony, her şeyi görmüştü – Marianne'in yere yığılmasını, Helen'in onu hayata döndürmek için boşu boşuna uğraşmasını. Tony patronunu en çıplak ve savunmasız anında görmüştü – ve bu her ikisi için daima bir rahatsızlık kaynağı olarak kalacaktı. Diğer taraftan Tony'nin IPCC'ye verdiği ifadesinde Helen'in Marianne'i öldürmekten başka çaresi olmadığı konusunda ısrar etmiş olması, Helen'i rütbesinin düşürülmesinden veya işten atılmaktan kurtarmakta çok yardımcı olmuştu. Helen ona o zaman teşekkür etmişti ama ona borçlu olduğu konusu tekrar açılmayacaktı. Bunu unutup yola devam etmek zorundaydı yoksa emir komuta zinciri tehlikeye girerdi. Her halükârda, şu anda nor-

mal bir müfettiş ve müfettiş yardımcısı gibi davranıyorlardı ama aralarında çatışma sırasında oluşmuş bir bağ her zaman olacaktı.

Yanıp sönen mavi ışıklarla hastanenin yanından geçtikten sonra dar bir ara sokaktan geçip Empress Caddesi'ndeki sanayi bölgesine geldiler. Gidecekleri yeri bulmaları zor olmadı. Metruk evin girişine bant çekilmişti ve gürültülü bir seyirci grubu evin önünde boş boş dolaşıyordu. Helen, elindeki polis kimliğini yukarı kaldırarak kalabalığı iterek geçti, Tony de onu takip etti. Üzerlerini değiştirirken polislerle kısaca konuştular ve içeri girdiler.

Helen basamakları ikiye ikiye çıktı. Başından neler geçmiş olursa olsun şiddete hiçbir zaman alışamıyordu insan. Helen, görevli polislerin yüzlerindeki ifadeden hoşlanmıyordu –polislerin gözlerini biri sanki zorla açmış gibiydi– ve bu işi olabildiğince hızlı bir şekilde bitirmek istiyordu.

Daracık ön oda özel harekât timiyle doluydu ve Helen, Tony'yle birlikte maktulü net bir şekilde görebilmek için onlardan mola vermelerini istedi. Bulantını daha en başından yutarak kendini bu durumlara hazırlıyordun, aksi takdirde bunu kaldırmaya, işe yarar bir ilk izlenim edinmene olanak yoktu. Maktul, beyaz ve erkekti, muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda veya ellili yaşlarının başındaydı. Çıplaktı ve etrafta hiç kıyafet veya özel eşya yoktu. Kolları ve bacakları sıkı bir şekilde, naylon tırmanma iplerine benzer bir şeyle demir karyolaya bağlanmıştı ve başında bir başlık vardı. Başlık bu amaç için tasarlanmamıştı –pahalı ayakkabılar veya lüks hediyelerin yanında verilen çantalara benziyordu– ama burada olmasının bir sebebi vardı. Onu boğmak için miydi? Ya da kimliğini gizlemek için mi? Her iki durumda da onu öldüren şeyin bu olmadığı açık bir şekilde belliydi.

Adamın gövdesi ortadan, karın deliğinden boğazına kadar yarılmış sonra da zorlayarak iç organlarını –veya onlardan geriye

ne kaldıysa- gösterecek şekilde kaburgaları ayrılmıştı. Helen, organlardan en azından bir tanesinin çıkarılmış olduğunu fark edince güçlüğüle yutkundu. Tony'ye döndü - Tony'nin beti benzi atmıştı, gözlerini dikmiş, bir zamanlar adamın göğsünün olduğu yerdeki kanlı çukura bakıyordu. Maktul öldürülmekle kalmamış, tamamen yok edilmişti. Helen ani bir panik dalgasını bastırmak için çaba sarf etti. Cebinden bir kalem çıkararak, dizlerini kırarak maktule doğru eğildi, adamın yüzünü daha iyi görebilmek için başlığının ucunu hafifçe kaldırdı.

İnsaflı davranarak adamın suratına dokunulmamıştı ve bu surat, çaresizce başlığın iç kısmına boş boş bakan gözler dışında garip bir şekilde huzurlu gözüküyordu. Helen onu tanımadı, bu yüzden kalemi çekerek kumaşın eski yerine dönmesine izin verdi. Dikkatini tekrar cesedin üzerinde yoğunlaştırarak lekeli yorganı, yerdeki pıhtılaşmakta olan kan gölcüğünü, kapıya giden izleri inceledi. Adamın yara izleri yeni -bir günden daha az bir süre önce- oluşmuş gibi gözüküyordu, bu yüzden eğer burada katile ait izler varsa bu izler taze olacaktı. Ama hiçbir şey yoktu - en azından görünürde.

Sessizce yatağın çevresinde dolanırken ölü bir güvercine basarak odanın diğer ucuna gitti. Tahtalarla kapatılmış bir pencere vardı. Paslı çivilere bakılırsa pencere kapatılalı bayağı bir süre geçmişti. Southampton'ın unutulmuş bir bölgesinde, penceresiz, metruk bir ev - burası birini öldürmek için ideal bir yerdi. Ona ilk önce işkence mi yapmışlardı? Helen'i endişelendiren şey buydu. Maktulün yaraları o kadar sıra dışı, o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki biri bir mesaj vermeye çalışıyordu. Veya daha da kötüsü, sadece eğleniyordu. Onları bunu yapmaya iten şey neydi? Neyin etkisi altında yapmışlardı bunu?

Bu soru şimdilik beklemek zorundaydı. Şu anda en önemli şey maktulün ismini bulmak, onun bir parça da olsa saygınlığını

M. J. Arlidge

geri kazanmasını sağlamaktı. Helen adli tıp ekibini geri çağırdı. Şimdi fotoğraf çekme ve soruşturmayı harekete geçirme vaktiydi.

Bu zavallı adamın kim olduğunu bulma vaktiydi.

Matthews evinde işler her zamanki gibiydi. Yulaf lapası kâseleri boşaltılmış ve temizlenmiş, okul çantaları koridor boyunca dizilmişti ve ikizler okul üniformalarını giyiyorlardı. Anneleri, Eileen, onları her zamanki gibi azarladı – oğlanların giyinme işini bu kadar uzatabilmeleri inanılmazdı. Küçükken, şık okul üniformalarının onlara tanıdığı statüyü çok sevdikleri için üniformalarını hızlı bir şekilde üzerlerine geçiriyorlardı, ablaları kadar büyük ve önemli gözükebilmek için can atıyorlardı. Ama artık kızlar evden gittikleri ve oğlanlar ergenliğe girdikleri için, bu işi korkunç derecede sıkıcı bir iş olarak görüyorlar ve kaçınılmaz olanı ellerinden geldiği kadar ertelemeye çalışıyorlardı. Eğer babaları burada olsaydı ellerini çabuk tutarlardı ama sadece Eileen olduğunda savsaklıyorlardı – son zamanlarda onlara bir şey yaptırabilmenin tek yolu harçlıklarını kesmekle tehdit etmekte.

“Beş dakika çocuklar. Beş dakika sonra evden çıkmamız lazım.”

Zaman akıp geçiyordu. Oğlanların gittiği Özel Kingswood Ortaokulu’nda birazdan yoklama alınacaktı ve geç kalmaları iyi olmayacaktı. Okul disiplin konusuna çok önem veriyor, geç kalan ve ilgisiz olduklarını düşündükleri ebeveynlere kısa ve öz mektuplar yolluyorlardı. Eileen bu resmi mektuplardan hiç almamış olmasına rağmen onlardan korkuyordu. Sonuç olarak sabah rutinleri sıkı sıkıya detaylı olarak planlanmıştı ve şu ana kadar çoktan kapıdan

çıkılmış olmaları gerekiyordu ama bugün her şey hallaç pamuğuna dönmüştü. Bu sabah oğlanları acele ettirmesinin sebebi daha çok alışkanlıktandı.

Alan dün gece eve gelmemişti. Alan'ın hava karardıktan sonra dışarıda olması Eileen'i her zaman endişelendiriyordu. Bunun iyi bir amaç uğruna olduğunu ve onun kendisinden daha şanssız olanlara yardım etmeyi bir görev olarak gördüğünü biliyordu ama kiminle –veya neyle– karşılaşacağını asla bilemezdi. Dışarıda çok kötü insanlar vardı – bunu anlamak için gazete okuman yeterliydi.

Normalde sabah dört civarında dönerdi. Eileen, Alan'ın onu beklemesinden hoşlanmadığını bildiği için uyuyormuş numarası yapardı ama aslında Alan sağ salim eve dönene kadar gözünü bile kırpmazdı. Sabah altı olduğunda artık daha fazla dayanamadı, kalkıp Alan'ın cep telefonunu aradı – ama arama direkt sesli mesaja düştü. Mesaj bırakmayı düşündü, sonra vazgeçti. Alan birazdan geri dönecek ve onu telaşlandığı için suçlayacaktı. Kendine kahvaltı hazırladı ama yemeyi başaramadı, bu yüzden kahvaltı hiç dokunulmamış bir şekilde tezgâhın üzerinde kaldı. Alan nerede *kalmıştı*?

Oğlanlar artık hazırlanmış ve gözlerini ona dikmişlerdi. Onun gergin olduğunu fark edebiliyorlardı ve sevinmeleri mi yoksa endişelenmeleri mi gerektiğinden emin olamıyorlardı. On dört yaşında, erkek ve çocuğun klasik bir karışımıydılar, ailelerinin onlara sundukları tanıdık rutin ve kontrolün dışına çıkmadan özgür olmak, yetişkin gibi görünmek, hatta alaycı olmak istiyorlardı. Gitmek için hazırlardı ama Eileen hâlâ tereddüt içindeydi. Güçlü bir sezgi ona kıpırdamamasını, kocasının dönüşünü beklemesini söylüyordu.

Kapı zili çaldı ve Eileen koridora fırladı. Aptal şey anahtarını unutmuştu demek ki. Belki de soyulmuştu. Serserilere yardım ederken cüzdanını kaptırmak tam ona göre bir şeydi. Eileen kendini toplayarak kapıyı, yüzünde en neşeli gülümsemesiyle sakin bir şekilde açtı.

Ama kapıda kimse yoktu. Etrafa bakınarak Alan'ı –ya da herhangi birini– aradı ama sokak sessizdi. Kapıyı ortalıkta koşturan çocuklar mı çalmıştı?

“Yapacak daha iyi bir işiniz olmamasına şaşırıyorum,” diye seslendi dışarıya doğru, sokağın daha yoksul tarafında yaşayan azgın çocuklara sessizce küfrederek. Tam kapıyı çarparak kapatmak üzereyken kutuyu fark etti. Kapısının önüne karton bir kargo kutusu bırakılmıştı. Üzerinde, imla hatalarıyla, ince uzun kargacık burgacık bir el yazısıyla “Matthews ailesi” ve sonra da adresleri yazılı olan beyaz bir etiket vardı. Bir çeşit hediyeye benziyordu – ama hiç kimsenin doğum günü değildi. Eileen, postacıları Simon'ı veya yoldaki çift sarı çizgilere park etmiş bir kargo minibüsünü görmeyi umarak kafasını bir kez daha uzattı – ama görünürde hiç kimse yoktu.

Oğlanlar hemen yanına gelerek paketi açıp açamayacaklarını sordular ama Eileen taviz vermedi. Paketi o açacak ve eğer içinden uygun bir şey çıkarsa onlara da gösterecekti. Aslında hiç vakitleri yoktu –Tanrı aşkına saat 8.40 olmuştu bile– ama en iyisi paketi şimdi açıp oğlanları bu çileden kurtarmak ve sonra güne devam etmekte. Eileen birden oyalandığı için kendine kızdı ve işine devam etmeye karar verdi – eğer acele ederlerse okula vaktinde yetişebilirlerdi.

Mutfak çekmecesinden bir makas çıkararak kutuyu bir arada tutan bantlardan birine bir çizik attı. Bunu yaparken burnunu buruşturdu – kutunun içinden çok keskin bir koku geliyordu. Bunun ne olduğunu tam olarak çıkaramasa da koku hoşuna gitmemişti. Endüstriyel bir şey miydi? Hayvansal bir şey mi? İçgüdüsel olarak paketi tekrar bantlamak ve Alan'ın gelmesini beklemek istedi ama oğlanlar devam etmesi için başının etini yiyorlardı... Bu yüzden dişlerini gıcırdatarak kutuyu açtı.

Ve çığlık attı. Oğlanlar bu çığlıklardan bariz bir şekilde korkmuş olmalarına rağmen çığlık atmayı bırakamıyordu. Oğlanlar, gözyaş-

ları içinde annelerine doğru koşturdular ama kadın onları sinirli bir şekilde itti. İkizler, neler olup bittiğini anlatması için onunla boğuşurlarken, kadın onları yakalarından tutup sert bir şekilde odanın dışına doğru çekiştirdi, bunu yaparken de yardım etmesi için birilerine –kim olursa olsun– avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Kutu odada tek başına duruyordu. Üst kapağı gevşek bir şekilde geriye doğru açılmış, altındaki koyu kırmızı bir renkle yazılmış “İplis” kelimesini ortaya çıkarmıştı. Bu da kutunun korkunç içeriği için mükemmel bir takdimdi. İçinde, pis gazete kâğıtlarının arasında bir insan kalbi duruyordu.

“Diğerleri nerede?”

Dava dosyasını sıkıca tutan Charlie, Nitelikli Suç Timi ofisini gözden geçirdi. Geri dönmüş olmak son derece garip geliyordu ama ofisin tamamen boşaltılmış olması bu durumu daha da garipleştiriyordu.

“Empress Caddesi’nde cinayet. Müfettiş Grace ekibin büyük bir kısmıyla orada,” diye cevap verdi Dedektif Fortune, geride bırakılmış olmanın hoşnutsuzluğunu zar zor bastırmayı başararak. Fortune, zeki ve vicdanlı bir polisti ve Southampton Merkez’deki birkaç siyahi polis memurundan biriydi. Daha büyük olaylar için yaratılmıştı ve Charlie, onun göreve geri dönüşüne eşlik etmek için burada saplanıp kalmış olduğu için son derece sinirli olduğunu biliyordu. Charlie yarım saat önce binaya girdiğinde titremeye başlamıştı ve bir karşılama komitesinin olmaması işleri daha da kötü yapıyordu. Bu kasıtlı bir hakaret miydi? Charlie’nin burada istenmediğini göstermenin bir yolu muydu?

“Olayla ilgili ne biliyoruz?” diye sordu Charlie elinden geldiği kadar profesyonel bir soğukkanlılıkla.

“Bir arabanın bagajında bir seks işçisi bulunmuş. Katiller elerinden geleni artlarına koymadıkları için maktulün kimliğini tespit etmek ilk başta biraz zor olmuş ama kızın DNA’sıyla bu işi

halletmişler. Veri tabanına kayıtlıymış – onu karakol kayıt defterinin üçüncü sayfasında bulabilirsin.”

Charlie dosyayı karıştırdı. Ölü kız –Alexia Louszko adında bir Polonyalı kadın– koyu kestane rengi saçları, *piercing* ve dövmeleleri, dolgun ve yumuşak dudaklarıyla hayattayken oldukça çekiciymiş. Eğer gotik seviyorsan, tam aradığın kişi. Polis fotoğrafında bile aşırı derecede seksi gözüküyordu. Dövmelerinin hepsi mitolojik canavarlardı, bu da ona ilkel, hayvansı bir nitelik kazandırıyordu.

“Bilinen en son adresi Bedford Place yakınlarında bir daire,” dedi Dedektif Fortune.

“Gidelim o halde,” diye cevap verdi Charlie, meslektaşının bariz bir şekilde işi başından savmaya çalışışını görmezlikten gelerek.

“Arabayı sen mi süreceksin, ben mi?”

Southampton’daki seks işçilerinin çoğu, öğrenciler, keşler ve kaçak göçebelerle beraber St. Mary’s veya Portswood’da yaşıyorlardı. Bu yüzden Alexia’nın şık kulüp ve barların yakınındaki Bedford Place’de yaşıyor olması bile kendi başına ilginçti. Bir yıl önce fuhuştan tutuklanmıştı ama böyle popüler bir yerde oturmak için iyi para kazanıyor olmalıydı.

Kızın dairesinin içi bu duyguyu daha da artırdı. Polis kimliğini görünce, apartman görevlisi onları isteksiz bir şekilde içeri aldı ve Dedektif Fortune onu sorgularken Charlie çevreye göz gezdirdi. Burası ekonomik ama modern mobilyaları olan, yeni dekore edilmiş bölmesiz bir daireydi. Köşeli bir kanep ve büyük bir plazma televizyonun yanı sıra cam bir masa, bir espresso makinesi ve retro bir müzik kutusu vardı. Kahretsin, burası Charlie’nin evinden bile daha iyiydi. Bu kız bu orta sınıf tuzaklara yetecek kadar para kazanıyor muydu yoksa ona bakan birisi mi vardı? Sevgilisi? Pezevengi? Şantaj yaptığı biri?

Charlie, mutfağı es geçerek direkt yatak odasına yöneldi. Burası son derece düzenli ve temizdi. Lateks eldivenlerini giyerek araştırmaya başladı. Gardıroplar kıyafetlerle, çekmeceler iç çamaşırları ve seks kayışları ve malzemeleriyle doluydu ve yatak düzgün bir şekilde yapılmıştı. Komodinin üzerinde tek bir kitap –Charlie'nin hiç duymadığı Polonyalı bir yazarın kitabı– duruyordu. Hepsi bu kadardı. Onunla ilgili her şey bunlar mıydı?

Banyoda ilgi çekecek çok az şey vardı, bu yüzden Charlie, çamaşır kurutma alanı ve mini ofis olarak hizmet eden sandık odasına yöneldi. Eski bir çalışma masasının üzerinde bir telefon ve ucuz bir dizüstü bilgisayar vardı. Charlie bilgisayarın açma düğmesine bastı. Bilgisayar açılırken sert bir şekilde uğuldadı ama ekran boş kalmaktaki azmini korudu. Charlie birkaç tuşa bastı ama hiçbir şey olmadı.

“Çakın yanında mı?” diye sordu Dedektif Fortune’a. Yanında olacağını (yanında taşımaması gerektiği halde) biliyordu, Fortune böyle bir adamdı. Hiçbir şey onu, kadın meslektaşlarının yanında bozuk bir makineyi tamir etmekten daha çok memnun edemezdi. O modern bir mağara adamıydı.

Çakıyı ondan alarak tornavida eklentisini açtı ve bilgisayarın arkasındaki panelleri söktü. Tahmin ettiği gibi pil hâlâ içindeydi ama sabit disk çıkarılmıştı.

Demek ki daire elden geçirilmişti. Charlie, daireye adım attığından beri buranın temizlenmiş olabileceğinden şüphelenmişti. Hiç kimsenin hayatı bu kadar düzenli değildi. Polisin geleceğini bilen biri burayı elden geçirmiş, Alexia’ya ait izlerden kurtulmuştu, hem fiziksel hem de dijital olarak. Alexia bu kadar parayı kazanmak için ne yapmıştı? Ve biri neden bunu örtbas etmek için bu kadar uğraşmıştı?

Hiçbir şeyi normal yerinde aramanın bir anlamı yoktu artık. Şimdi sıra gardırop ve masaları kaldırmak, şilteleri çıkarmak ve

ceplerin içindekileri altüst etmeye gelmişti. Altlara, arkalara ve üstlere bakmaya. Boşa kürek çekiyorlarmış gibi geliyordu ve Charlie meslektaşının –kendini muhtemelen Empress Caddesi’nde birilerini tutuklarken hayal ediyordu– bariz iç çekişlerine katlanmak zorunda kaldı ama iki buçuk saatlik gayretli bir aramadan sonra ikili nihayet mola verebildi.

Mutfakta, içinde dışarı çekmeli bir çöp tenekesi olan bir adacık vardı. Çöp tenekesi dışarı çıkarılıp boşaltılmıştı ama bunu kim yaptıysa, dışarıya doğru çekilen bölmenin altında kalan bir kâğıt parçasını görmemişti. Çöpe atılırken çöp kutusunun kenarı ile bölme duvarının arasına girmiş ve o zamandan beri de orada fark edilmeden kalmış olmalıydı. Charlie kâğıt parçasını çekip çıkardı.

Bu bir maaş bordrosuydu. Banister Park’taki bir sağlık kulübünde çalışan, Agneska Suriav adındaki bir kadına aitti. Resmi görünüyordu –kamu sigortası kesintisi ve PAYE İşçi numarasıyla– düzenli bir maaş içindi. Ama bu hiç mantıklı değildi. Agneska kimdi? Alexia’nın bir arkadaşı mı? Sahte ismi mi? Bordro, cevapladığından daha çok soru doğuruyordu ama bu bir başlangıçtı. Charlie, uzun zamandır ilk kez kendini iyi hissetti. Belki de sonuç olarak Marianne’dan sonra hâlâ hayat vardı.

11

“Daha fazla bilgi edinene kadar bu konuda hiç kimseye bilgi verilmemesini istiyorum. Benim iznim olmadan bu dört duvar arasından hiçbir şey çıkmayacak, tamam mı?”

Helen konuşurken, ekiptekiler uysal bir şekilde başlarını salladılar. Müfettiş Yardımcısı Bridges, Dedektif Sanderson, McAndrew ve Grounds, kıdemli polis memurları, bilgi işlemciler ve basınla ilişkiler, alelacele gelen bir taleple soruşturma odasına dolmuşlardı. Soruşturma canlanmaya başlıyordu ve odada bastırılmaya çalışılan heyecanlı bir uğultu vardı.

“Aradığımız kişi veya kişiler büyük olasılıkla çok tehlikeli ve onları yakalayabilmek için hızlı davranmamız şart. Önceliğimiz maktulün kimliğini tespit etmek. Sanderson, senden hem adli tıp hem de polis memurlarıyla irtibata geçmeni istiyorum – onlar bölgedeki tanıklarla görüşüyorlar ve maktule ait olma ihtimali olabilecek araçları araştırıyorlar. O sokakta kamera olacağından şüpheliyim ama süpermarketlere ve çevredeki işletmelere sor. Ellerinize bize yardımcı olacak bir şeyler olabilir.”

“Derhal,” diye cevap verdi Dedektif Sanderson. Bu çok sıkıcı bir işti ama bir davayı başlatan genelde bu tip bariz şeyler oluyordu. Angarya işlerden güzel bir ipucu çıkma olasılığı hep vardı.

“McAndrew, senden fahişelerle konuşmanı istiyorum. Dün gece o bölgede onlarcası veya daha fazlası vardı mutlaka. Bir şeyler görmüş veya duymuş olabilirler. Bizimle konuşmak istemeyebilirler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ama bu tip şeyler bizim mesleğimiz için iyi değil, bu yüzden bize yardımcı olmalarının onların yararına olacağı izlenimi vermeye çalışın. Sivil polislerle konuşmayı tercih edebilirler, bu yüzden devriye gezen polislerin rehberliğinden faydalanın ama birebir görüşmeleri elinizden geldiği kadar kendiniz yapmaya çalışın.”

Dedektif McAndrew, akşam için yaptığı planların biraz önce suya düştüğünün bilinciyle başını evet anlamında salladı. Hâlâ bekâr olmasına şaşmamak gerekiyordu.

Helen bir an için durdu, sonra yavaşça ve kasıtlı bir şekilde olay yeri fotoğraflarını –teker teker– arkasındaki panoya asmaya başladı. Bunu yaparken, arkasında belli belirsiz ama duyulabilir bir şekilde iç geçirildiğini duydu. Bir adamın içinin dışına çıkarıldığını buradaki polislerden sadece birkaçı daha önceden görmüştü.

“İlk soru – neden?” dedi Helen, ekibin yüzüne bakmak için dönerken. “Maktul böyle bir saldırıyı provoke etmek için ne yaptı?”

Devam etmeden önce insanların fotoğraflara verdikleri tepkileri inceleyerek sorunun havada asılı kalmasına izin verdi.

“Bu sokaktaki metruk evler günlük olarak fahişeler ve keşler tarafından kullanılıyor, bu yüzden bu adam burada ne arıyordu? Ödeme yapmayı reddeden bir müşteri miydi? Müşteriyi soymaya çalışan bir pezevenk miydi? Yoksa torbacılarına eksik ödeme yapan mal sahibi miydi? Bu saldırıdaki vahşet derecesi gerçek bir öfkeye veya topluma büyük bir açıklama yapma arzusuna işaret ediyor. Bu bir tutku cinayeti değil. Katilimiz çok iyi hazırlanmış –naylon ipler, yapışkan bant, bir silah– ve hiç acele etmemiş. Adli tıp bunu daha sonra teyit edecek ama yerdeki ve vücuttaki kan satürasyon seviyesine bakılırsa maktul kan kaybından ölmüş gibi görünüyor. Katil paniklememiş, kaçmamış. Yakalanma korkusu olmadan işine devam etmiş ve maktulü kestikten sonra...”

Helen cümlesini tamamlamadan önce kısa bir süre durdu:

“...sonra kalbini çıkarmış.”

Bilgi işlemcilerden birinin yüzü yeşile dönmeye başlamıştı bu yüzden Helen devam etti.

“Bana bir tuzak gibi geliyor. Bir ceza gibi. Ama ne için? Bu bir bölge savaşının bir parçası mı? Rakip çetelerden birine bir uyarı mı? Maktulün birisine borcu mu vardı? Hırsızlık mıydı? Daha önce de fahişelerin ve pezevenklerin heyecanlanıp müşterilerine PIN numaraları için işkence yaptıkları oldu. Yoksa başka bir şey miydi?”

Helen’i korkutan da bu başka bir şey kısmıydı. Kalp bir çeşit ödül müydü? Helen bu düşüncüyü başından savdı ve brifinge devam etti. Son derece sıradan birer açıklamaları olabilecek çılginca şeyler düşünerek aceleci davranmanın bir anlamı yoktu.

“Ağımızı olabildiğince geniş atmalıyız. Fuhuş, çete suçları, uyuşturucu, suçluların hesaplaşması. Katil veya katillerin kendilerini önümüzdeki yirmi dört saat içinde ele verme olasılıkları oldukça yüksek. Şu anda altlarına sıcıyor veya son derece neşeli olabilirler – bu tip bir şeyi yaptıktan sonra sakın davranmak çok zordur. Bu yüzden gözünüzü kulağınızı dört açın – her kaynağı, her ipucunu değerlendirin. Şu andan itibaren bu dava sizin önceliğiniz olacak. Geri kalan her şeyi başkaları halledebilir.”

Başkalarıyla Charlie’yi kastettiğini herkes biliyordu. Helen onunla henüz karşılaşmamıştı ama tekrar görüşmelerine çok kalmamıştı. Helen, gergin olduğu zamanlarda olduğu üzere kibar ve resmî olmaya karar vermişti ama bunu yapabilecek miydi? Geçmişte kimsenin nüfuz edemediği bir maskesi vardı ama artık değil. Çok fazla şey olmuştu, artık geçmişinin, insanların o kimliği yutmayacakları kadar büyük bir kısmı açığa çıkmıştı.

Polis memurları aceleyle planlarını iptal etmeye, sevdiklerine bu akşam gelemeyeceklerini açıklamaya ve uzun bir gece olacağı beklentisiyle yiyecek bir şeyler almaya gittikleri için oda boşalmıştı.

Bu yüzden Tony Bridges telaşla içeri girdiğinde Helen kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde tek başına duruyordu.

“Adamımızı bulduk gibi gözüküyor.”

Helen kendini toparlayarak daldığı derin düşüncelerden çıktı.

“Kapısının önüne bir insan kalbi bırakılmış, son derece endişeli bir kadından ön büroya bir telefon gelmiş. Kocası dün gece eve dönmemiş.”

“İsmi neymiş?”

“Alan Matthews. Evli, dört çocuk babası, Banister Park’ta yaşıyor. İş adamı, yardım kuruluşları için etkinlikler düzenleyen biri ve yerel Baptist kilisesinin aktif bir üyesi.”

Tony son kısmı irkilmeden söylemeye çalıştı ama başaramadı. Helen, gelecek birkaç saatin herkes için son derece sevimsiz geçeceğinin bilinciyle gözlerini kapadı. Bir aile babası, fahişelerin uğrak yeri olan bir mekânda korkunç bir şekilde öldürülmüştü – bunu söylemenin kibar bir yolu yoktu. Ama tecrübeyle biliyordu ki lafı dolandırmanın da hiçbir faydası yoktu, bu yüzden çantasını alırken başıyla Tony’ye onu takip etmesi için işaret etti.

“Hadi bitirelim şu işi.”

Eileen Matthews kendine zar zor hâkim olabiliyordu. Yumuşak kanepede dimdik oturmuş, gözlerini, son birkaç saatte gerçekleşen korkunç olayları anlatan kadın polise dikmişti. Müfettiş'in bir yanında Tony adında bir erkek polis, öbür yanında ise, adını çoktan unuttuğu bir aile irtibat memuru vardı – ama Eileen gözlerini Müfettiş'ten ayıramıyordu.

İkizler sağ salım bir arkadaşının yanına gönderilmişti. Yapılacak en doğru şey buydu ama Eileen buna şimdiden pişman olmaya başlamıştı bile. Kim bilir neler düşünüyor veya hissediyorlardı? Onun burada kalıp sorulara cevap vermesi gerekiyordu ama sezgileri ona bu odadan kaçıp oğullarını bulmasını ve onlara sarılıp bir daha hiç bırakmamasını söylüyordu. Buna rağmen, deneyimlediği şeylerden paralize olmuş ve kadın polisin sorularından yerine çakılmış bir şekilde olduğu yerde kaldı.

“Kocanız bu mu?”

Helen kadına maktulün yüzünün yakın çekim bir fotoğrafını uzattı. Kadın fotoğrafa bir bakış attı, sonra gözlerini yere indirdi.

“Evet.”

Cevabı boğuk ve cansızdı. Hâlâ içinde bulunduğu şok ağlamasına engel oluyordu. Beyni bu garip olayları anlamlandırmaya çalışıyordu.

“O?...” diyebilirdi sadece.

“Evet, korkarım öyle. Başınız sağ olsun.”

Sanki Helen çok bariz, çok sıradan bir şeyi doğrulamış gibi Eileen başını aşağı yukarı salladı ama onu tam olarak dinlemiyordu. Bütün bu olanları kendinden uzaklaştırmak, hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu. Gözleri oturma odasının duvarlarını süsleyen –mutlu aile hayatından manzaralar olan– aile fotoğraflarına kilitlenmişti.

“Yanınızda olması için çağırabileceğimiz biri var mı?”

“Nasıl ölmüş?” diye cevap verdi Eileen, Helen’in sorusunu duymazlıktan gelerek.

“Tam olarak emin değiliz. Ama bunun bir kaza olmadığını bilmelisiniz. Ya da intihar. Bu bir cinayet soruşturması Eileen.”

Bir darbe daha.

“Kim böyle bir şey yapar ki?” Eileen ilk kez Helen’in gözünün içine baktı. Kadının yüzü şaşkınlığın resmi gibiydi.

“Kim böyle bir şey yapar ki?” diye tekrar etti. “Kim...”

Başıyla birkaç adli tıp memurunun poşete koymadan önce kalbin fotoğrafını çektikleri mutfağı gösterirken sesi azalarak yok oldu.

“Bilmiyoruz,” diye cevap verdi Helen, “Ama bulacağız. Bana kocanızın dün gece nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Her salı gecesi olduğu yerdeydi. Southbrook Caddesi’ndeki aşevinde yardım ediyordu.”

Tony, not defterine bir şeyler karaladı.

“O halde bu düzenli olarak yaptığı bir iş miydi?”

“Evet, Alan kilisede çok aktif olarak çalışıyor –her ikimiz de– ve inancımız açısından bizden daha şanssız olanlara yardımcı olmanızın çok büyük önemi var.”

Eileen, kocasından şimdiki zamanda bahsettiğini fark etti. Bir anda bütün bu olanların korkunçluğunun altında yeniden ezildi. Ölmüş olamazdı, öyle değil mi? Üst kattan bir ses onun yerinden

sıçramasına sebep oldu. Ama bu, çalışma odasında sessizce yürüyen Alan değildi, eşyalarını karıştıran, bilgisayarını çıkarıp onun bu evdeki varlığını yok eden diğer polis memurlarıydı.

“Kocanızın dün gece Bevois Valley bölgesinde olması için bir sebep olabilir mi? Özellikle Empress Caddesi’nde.”

“Hayır. Akşam 8’den, şey... çorba bitene kadar Southbrook Caddesi’nde olacaktı. Elimizdekiler sınırlı ve her zaman daha fazla insan oluyor ama ellerinden geleni yapıyorlar. Neden?”

Eileen cevabı duymak istemiyordu ama kendini sormak zorunda hissetti.

“Alan, Empress Caddesi sanayi bölgesindeki metruk evlerden birinde bulundu.”

“Ama bu çok saçma.”

Helen bir şey demedi.

“Eğer aşevindekilerden birinin saldırısına uğramış olsaydı, onu hiçbir şekilde Southampton’ın bir ucuna götürmezlerdi...”

“Arabası evden iki adım uzaklıkta park edilmiş olarak bulundu. Araba düzgün bir şekilde park edilmiş ve araba anahtarıyla kilitlenmiş. Kendi isteğiyle oraya gitmesi için bir sebep olabilir mi?”

Eileen ona baktı – lafı nereye getirmeye çalışıyordu?

“Zor sorular sormak benim işimin bir parçası Eileen. Eğer ne olduğunu öğrenmek istiyorsak bunları sormam gerekiyor. Empress Caddesi çoğunlukla fahişelerin müşteri topladıkları ve ara sıra da uyuşturucu satıcılarının satış yaptıkları bir yer. Alan’ın fahişelere gitmesi veya uyuşturucu kullanıyor olabileceğiyle ilgili bir bilgin var mı?”

Eileen bir an cevap bile veremeyecek kadar sersemledi, sonra hiç beklenmedik bir şekilde patladı:

“Dediklerimin tek bir kelimesini bile duymadın mı? Biz dindar bir aileyiz. Alan kilisenin itibarlı üyelerinden biri.”

Her kelimeyi ağır ağır, her hecesini tek tek vurgulayarak söylüyordu, sanki bir geri zekâlıyla konuşuyormuş gibi.

“Başkalarıyla ilgilenen iyi bir adamdı. Bu hayattaki amacının farkındaydı. Eğer fahişelerle veya uyuşturucu satıcılarıyla buluştuysa sadece onlara yardım etmek içindir. Fahişelerle *o tür* bir ilişkisi asla olmuş olamaz.”

Helen tam araya girecekti ama Eileen’in söyleyecekleri bitmemişti.

“Dün gece *korkunç* bir şey olmuş. Nazik, saygın bir adam birine yardım etmeye çalışırken karşılığında soyulup öldürülmüş. Bu yüzden bu... iğrenç şeyleri ima edeceğinize, neden evimden defolup ona bunu yapan *adamı* bulmuyorsunuz?”

Ve artık ağlıyordu. Eileen bir anda koltuktan kalktı ve odadan koşarak çıktı – bu insanların karşısında ağlamayacaktı, onlara bu zevki yaşatmayacaktı. Yatak odasına yöneldi ve kendini kocasıyla otuz yıldır paylaştıkları yatağa atarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Adam, beşinci basamaktaki gıcırdayan tahtaya basmamaya çalışarak merdivenleri çıktı.

Sahanlığı geçerken Sally'nin odasına bakmadan doğruca karısının yatak odasına gitti. Burasını hep karısının odası olarak görmesi ne kadar garipti. Bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarını ahşap kapının üzerine koydu ve kapıyı iterek açtı. Kapı gürültülü bir şekilde karşı koydu ve menteşeleri gıcırdadı.

Adam nefesini tuttu.

Ama onu rahatsız etmiş olduğuna dair bir ses, bir his yoktu.

Karısı derin bir uykundaydı. Bir an için, içinde bir sevgi dalgası yükseldi ve onu hemen bir utanç sancısı takip etti. Yattığı yerde çok masum ve çok huzurlu görünüyordu. Çok mutlu. Olaylar nasıl bu hale gelmişti?

Hızlı bir şekilde dışarıya çıktı ve merdivenlere doğru yöneldi. Bunun üzerinde düşünmek sadece kararlılığını azaltacaktı. Şimdi tam vaktiydi, bu yüzden tereddüt etmenin bir anlamı yoktu. Sessizce dış kapıyı açtı, son bir kez üst kata baktı ve sonra yavaşça geceye karıştı.

Tabela o kadar saklı bir yerdeydi ki eğer nerede olduğunu bilmiyorsan, göremezdin.

Brookmire Sağlık ve Saadet. Ticari bir işletmenin varlığını duyurma konusunda bu kadar çekingen davranması garipti. Charlie zile bastı – hızlı bir şekilde cevap geldi.

“Polis,” diye bağırdı Charlie, trafik sesini bastırarak duyulabilmek için uğraşarak. Bir sessizlik oldu, belki normalden biraz daha uzun, sonra kapı açıldı. Charlie, burada istenmediği hissine çoktan kapılmıştı bile.

Charlie en üst kata çıkan basamakları tırmandı. Onu karşılayan gülümseme kocaman ama sahteydi. Tertemiz beyaz üniformalı, saçları düzgün bir şekilde atkuyruğu yapılmış, zarif ve çekici genç bir kadın ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu – belli ki niyeti hiçbir şekilde yardımcı olmamaktı. Charlie hiçbir şey söyleyerek etrafını süzdü – burası üst sınıf bir Champneys gibi gözüküyordu ve bütün spalarda olan o parfümlü kokudan kokuyordu. Charlie’nin bakışları en sonunda, isim kartından adının Edina olduğu anlaşılan resepsiyoniste çevrildi. Kadının konuşmasında Polonya aksam vardı.

“Müdürle konuşmak istiyorum,” dedi Charlie, ricasını vurgulamak için polis kimliğini göstererek.

“Şu anda burada değil. Ben yardımcı olabilir miyim?”

Hâlâ aynı zoraki gülüş. Charlie bundan rahatsız olarak masanın etrafından dolaştı ve arkadaki odalara çıkan koridor boyunca yürümeye başladı.

“Oraya gidemezsiniz...”

Ama Charlie yürümeye devam etti. Yeterince hoş bir yerdi – birkaç tane tedavi odası ve onlardan sonra ortak kullanılan bir mutfak. Masada bir trenle oynayan melez bir çocuk vardı. Kafasını kaldırıp Charlie’yi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Charlie de ona gülümsemekten kendini alıkoyamadı.

“Müdürümüz yarın dönmüş olacak. O zaman gelebilir misiniz?” Edina, Charlie’ye yetişmişti.

“Belki. Bu arada, size bir çalışanınızla ilgili bazı sorular sormak istiyorum. Agneska Suriav adında bir kadın.”

Edina boş boş bakınca Charlie ona Agneska’nın maaş bordrosunun fotokopisini uzattı.

“Evet, evet. Agneska bizim terapistlerimizden biridir. Kendisi şu anda izinde.”

“Aslında ölü. İki gün önce öldürüldü.”

Charlie ilk kez doğal bir tepkiyle karşılaştı – şok. Edina bunu algılamaya çalışırken uzun bir duraksama oldu, sonra mırıldandı:

“Nasıl ölmüş?”

“Boğazı sıkılarak, sonra da vücudunu parçalamışlar.”

Charlie devam etmeden önce sözlerinin yerini bulmasını bekledi:

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Üç dört gün önce.”

“Arkadaşınız mıydı?”

Edina her iki durumu da kabullenmek istemeyerek omuzlarını silkti.

“Burada ne yapıyordunuz?”

“Diyetisyendi.”

“Popüler biri miydi?”

“Evet,” diye cevap verdi Edina, soru onu şaşırtmış olsa da.

“Ne kadar alıyordu?”

“Bir fiyat listemiz var. Size göstere...”

“Tam hizmet mi veriyordu yoksa uzmanlaştığı alanlar var mıydı?”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Agneska’yı araştırdım ve diyetisyenlikle ilgili pek bir diploma bulamadım. Asıl adı Alexia Louszko ve bir fahişeymiş – anladığım kadarıyla iyi bir fahişeymiş. O da Polonyalıymış, sizin gibi.”

Edina hiçbir şey söylemedi, belli ki konunun gidişatını pek beğenmemişti.

“En iyisi baştan başlayalım, olur mu?” diye kaldığı yerden devam etti Charlie. “Bana neden Alexia’nın burada ne iş yaptığını söylemiyorsunuz?”

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Sonunda Edina konuştu:

“Dediğim gibi, müdürümüz yarın dönmüş olacak.”

Charlie güldü.

“Bayağı iyisin Edina, bunu kabul etmeliyim.”

Bakışları tedavi odalarının olduğu koridora doğru yöneldi.

“Şu anda o tedavi odalarından birine girsem ne olur? 3. oda dolu. Eğer şu anda kapısını açacak olsam, içeride ne bulurum? Gidip bir bakalım mı?”

“Nasıl isterseniz. Eğer arama izniniz varsa.”

Edina artık samimi davranmaya çalışmıyordu bile. Charlie, saldırı planını düşünmek için duraksadı – bu kız amatör değildi.

“O oğlan kimin?” dedi Charlie, başıyla mutfakı işaret ederek.

“Bir müşterinin.”

“Adı ne?”

Kısa bir duraksama, sonra:

“Billy.”

“Gerçek adı, Edina. Ve eğer bana bir kez daha yalan söyleyecek olursan seni tutuklarım.”

“Richie.”

“Çağır onu.”

“Bunu yapmak zorunda...”

“Çağır onu.”

Edina tereddüt etti, sonra:

“RICHIE.”

“Efendim anne,” diye bir cevap geldi mutfaktan.

Edina’nın bakışları yere çevrildi.

“Babası kim?” Charlie saldırısına devam etti.

Edina’nın gözlerine bir anda yaşlar doldu.

“Lütfen onu veya çocuğu bu işe karıştırmayın. Bunun o olayla hiç ilgisi...”

“Belgeleri var mı?”

Cevap gelmedi.

“Bu ülkede yasa dışı olarak mı bulunuyorlar?”

Uzun bir sessizlik. Edina en sonunda başını evet anlamında salladı.

Bir çeşit yalvarışa benzer bir, “Lütfen,” diyebildi sadece.

“Size ya da oğlunuza sorun çıkarmaya gelmedim ama Alexia’nın burada ne iş yaptığını bilmem gerekiyor. Ve başına ne geldiğini. Bu yüzden ya konuşmaya başlarsınız ya da hemen bir telefon açarım. Karar sizin Edina.”

Karar diye bir şey yoktu elbette. Ve Charlie, Edina’nın cevabını duyunca hiç şaşırmadı.

“Burada olmaz. Beş dakika sonra köşedeki kafede buluşalım.”

Edina koştura koştura oğlunun yanına gitti. Charlie, rahat bir nefes aldı. Kendini tekrar bu mücadelenin içinde bulmak çok garipti ve bir anda kendini çok bitkin hissetti. İlk gününün bu kadar yorucu olmasını hiç beklemiyordu. Ama daha da kötüsü olacaktı. Bu gece işe geri dönüşü için içilecekti. Helen Grace’le yüzleşme zamanıydı.

Helen'in canı yıllardan sonra ilk kez içki istiyordu. İçkinin Lanne babasına ne yaptığını görmüştü ve bu onu hayatı boyunca içkiden uzak tutmaya yetmişti ama yine de arada sırada canı sarhoş olmak istiyordu. Bu gece çok gergindi. Huysuz aile irtibat memurunun da hemen ifade ettiği üzere, Eileen Matthews'la yaptığı görüşme çok kötü geçmişti. Helen'in daha farklı yapabileceği çok az şey vardı –zor soruları sormak zorundaydı– ama yine de suçsuz ve deliye dönmüş birini üzmüş olduğu için kendini suçluyordu. En sonunda dişe dokunur hiçbir şey öğrenemeden oradan ayrılmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Helen, Eileen'in evinden motosikletiyle doğruca Parrot and Two Chairmen barına gitti, Tony de onun peşinden geldi. Southampton Merkez Karakolu'nun birkaç blok ilerisinde olan bu yer işle ilgili stresten kurtulmak için geleneksel bir yerdi. Bu gece Charlie'nin işe geri dönmesini ıslatıyorlardı – bir başka aptalca gelenek daha. Helen, yanında neşeli ve rahat görünmek için biraz fazla zorlayan Tony'yle, dimdik bir şekilde içeri girdi. Ve Charlie'nin orada olmadığını gördü. Charlie hâlâ iş üstündeydi ve kısa bir süre içinde gelmesi bekleniyordu.

Ekip havadan sudan sohbet ediyordu ama hiç kimse tam olarak nasıl davranacağını bilmiyordu. Herkes barın girişine doğru kaçmak bakışlar atıyordu ve bir anda Charlie görüldü. Charlie gruba

doğru hızlıca ilerliyordu –bu meseleyi hemen aradan çıkarmak mı istiyordu?– ve bir anda sanki sihirli bir değnek değmiş gibi grup Charlie’nin dosdoğru amirine yürüyeceği şekilde ikiye ayrıldı.

“Merhaba Charlie,” dedi Helen. Tam olarak heyecanlı bir şekilde değil ama bununla idare etmeleri gerekiyordu.

“Patron.”

“İlk günün nasıl geçti?”

“İyi. İyiydi.”

“İyi.”

Sessizlik. Neyse ki Tony, Helen’in imdadına yetişti.

“Daha kimseyi içeri tıkmadın mı?”

Charlie güldü ve başını hayır anlamında salladı.

“Yeteneğini kaybediyorsun, kızım,” diye devam etti Tony. “Sanderson, bana bir beşlik borcun var.”

Ekip güldü ve yavaşça çevrelerini sardılar ve Charlie’nin sırtına hafifçe vurdular, ona içki ısmarladılar ve onu soru yağmuruna tuttular. Helen katılmak için elinden geleni yaptı –Steve’in ve anne babasının nasıl olduğunu sordu– ama istekli bir şekilde değil. Uygun bir an kollayarak tuvalete kaçtı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Kabine girdi ve oturdu. Başı dönüyordu, başını ellerinin arasına koydu. Şakakları zonkluyordu, boğazı kupkuruydu. Charlie şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu –korkunç esaretinden sendeleye sendeleye çıkan o paramparça kadından eser yoktu– ama onu görmek Helen’i beklediğinden daha çok etkilemişti. Charlie bir andaç gibi ortalıklarda dolaşmıyorken Helen karakoldaki hayatına tekrar alışmıştı. Tony’nin müfettiş yardımcılığına atanmasıyla gelen yeni kanla, neredeyse yeni bir ekiple çalışıyor gibi olmuştu. Charlie’nin geri dönüşü, ona kaybettiği her şeyi hatırlatarak onu dosdoğru o zamana geri götürmüştü.

Helen kabinden çıktı ve ellerini uzun uzun, detaylı bir şekilde yıkadı. Arka tarafta bir sifon çekildi ve kabinlerden birinin kapısı açıldı. Helen aynaya bir göz atınca suratı düştü.

Ona doğru yürüyen, *Southampton Akşam Haberleri*'nin Baş Suç Muhabiri, Emilia Garanita'ydı.

“Seninle burada karşılaşmak ne hoş,” dedi Emilia, sırtışların en yayvanıyla.

“Ben burasının senin doğal yaşam alanın olduğunu sanıyordum Emilia.”

Çok bayağıydı ama Helen dayanamamıştı. Bu kadından hem kişisel hem de profesyonel olarak nefret ediyordu. Onun da acı çekmiş olmasının –Emilia'nın yüzünün bir tarafının şekli, ciddi bir asit saldırısından sonra hâlâ ağır bir şekilde bozuktu– Helen için zerre kadar önemi yoktu. Herkes acı çekiyordu – bunun seni acımasız bir pislik haline dönüştürmesine gerek yoktu.

Emilia'nın yüzündeki gülümseme bozulmadı; Emilia düellodan hoşlanıyordu ki bunu öğrenmek Helen'a pahalıya mal olmuştu.

“Ben de seninle karşılaşırız diye umuyordum Müfettiş,” diye devam etti. Helen, son kelimedeki vurgunun, Emilia'nın Helen'ın kariyerindeki duraksamanın altını çizmek için yapıp yapılmadığını merak etti. “Empress Caddesi'nde kirli küçük bir cinayet bulunduğunu duydum.”

Helen bu bilgiyi nereden edindiğini sormaktan vazgeçmişti. Emilia'nın çekim gücüne yakalanınca ağzından her türlü bilgiyi kaçırarak çaylak polisler her zaman var olacaktı. Ya ondan gözleri korktuğu için ya da ondan kurtulmaya can attıklarından, en sonunda ona istediği her şeyi veriyorlardı.

Helen ona baktı, sonra bara çıkan kapıyı iterek yürüyüp gitti. Emilia da onunla beraber yürümeye başladı.

“İşe yarar bir teorin var mı? Çok acımasızmış diye duydum.”

Kalpten bahsetmedi. Bu küçük detayı bilmiyor muydu yoksa onu kullanmayarak Helen'la dalga mı geçiyordu?

"Maktulün kim olduğunu öğrenebildiniz mi?"

"Henüz doğrulanmadı ama doğrulanır doğrulanmaz ilk öğrenen sen olacaksın."

Emilia sıırttı ama cevap verecek fırsatı olmadı.

"Emilia, seni görmek ne hoş. Bana içki ısmarlamaya mı geldin?" Ceri Harwood hızlı adımlarla ona doğru gidiyordu. O da nereden çıkmıştı şimdi?

"Gazeteci maaşıyla mı?" diye karşılık verdi Emilia neşeli bir şekilde.

"O halde bana izin ver," diye cevap verdi Harwood, onu bara doğru yönlendirerek.

Helen, Harwood'un onu Emilia'dan kurtarmak için mi yoksa Helen'in basını kızdırmasını engellemek için mi olaya dâhil olduğundan emin olamayarak onların arkasından baktı. Her iki durumda da araya girmiş olduğu için seviniyordu. Ekibine bir bakış attı. Mutlu, rahat ve çoktan birkaç içki içmiş oldukları için neşeli bir şekilde sohbet ediyorlardı, belli ki Charlie'nin geri dönmüş olmasına çok seviniyorlardı.

Helen kendini, vaftiz törenindeki kötü peri gibi hissetti. Charlie'yi samimi bir şekilde karşılamaktan aciz tek kişi oydu. Ekibi onun farkında bile değildi, bu durum Helen'a mükemmel bir fırsat tanımış oldu.

Bulunması gereken başka bir yer vardı.

Helen motosikletine bindi ve geçici bir süre kimliğini gizleyen kaskını taktı. Kontağı açarak elciği kontrol etti, sonra ayağıyla freni kaldırdı ve motoru karanlık caddede gürleyerek sürdü. Emilia ve

Charlie'den uzaklaştığına memnundu. Bir günlük bu kadarı yeterdi de artardı bile.

Trafik yoğunluğu biteli çok olmuştu ve Helen boş caddelerden hızlıca geçti. Bu gibi zamanlarda Southampton'da kendini gerçekten de evinde hissediyordu. Sanki sokaklar onun için boşaltılmış gibiydi, sanki burası onun şehriymiş, hiç sataşmadan ve rahatsız edilmeden varlığını sürdürebileceği bir yermiş gibiydi. Bir anda keyfi yerine gelmeye başladı. Sadece bulunduğu yerden dolayı değil, aynı zamanda gittiği yerden dolayı da.

Park ettikten sonra zili üç kez çaldı ve bekledi. Kapı onu sıcak bir şekilde karşılar gibi açıldı ve Helen içeri girdi.

Jake, kapıyı sonuna kadar açmış onu bekliyordu. Helen, onun bunu diğer müşterilerine yapmadığını biliyordu – bu işin doğasında olan tehlikeler, onun kilitlerle sağlamlaştırılmış kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakarak müşterisinin kimliğini doğrulamasını gerektiriyordu. Ama Jake, gelenin o olduğunu biliyordu –zili üç kez çalmak onların şifresi olduğu için– ve buna ek olarak, artık ne iş yaptığını biliyordu.

Bu her zaman böyle olmamıştı elbette. Tanışıklıklarının ilk yılında Jake'in sayısız sohbet başlatma girişimine rağmen ona hiçbir şey anlatmamıştı. Ama son olaylar her şeyi değiştirmişti – dominatörler de gazete okuyorlardı. Neyse ki Jake bundan bahsetmeyecek kadar profesyoneldi. Helen bunun hakkında konuşmak istediğini seziyordu ama Jake onun ne kadar acı çektiğini, ifşa olmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bu yüzden bunu sır olarak saklıyordu.

Bu Helen'in alanıydı. Eskisi gibi kapalı bir kitap olabileceği bir yerdi. Hayatının kendi kontrolü altında olduğu zamana bir geri dönmüştü. O zamanlar mutlu olmasa da huzurluydu. Ve huzur şu anda en çok istediği şeydi. Buraya gelmesi kesinlikle riskliydi –“geleneksel olmayan” hayat tarzlarından dolayı birçok polis utanç içinde teşkilattan atılmıştı– ama bu Helen'in göze aldığı bir riskti.

Deri motosiklet kıyafetlerini çıkardı, sonra takımını ve bluzunu çıkarıp Jake'in gardırobundaki pahalı askılara astı. Ayakkabılarını da çıkardığında geriye sadece iç çamaşırları kalmıştı. Vücudunun şimdiden rahatlamaya başladığını hissedebiliyordu. Jake'in sırtı ona dönüktü –her zamanki sağduyulu hali– ama Helen, Jake'in ona bakmak istediğini biliyordu. Bu hoşuna gidiyordu –kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu– o da onun kendisine bakmasını istiyordu. Ama ikisine aynı anda sahip olamazdı. Mahremiyet ve samimiyet karşılıklı olarak birbirini dışlıyordu.

Helen gözlerini kapayarak onun darbeyi indirmesini bekledi. En sonunda tam rahatlamamanın eşliğindeyken, karanlık düşüncelerin bir anda davetsiz bir şekilde ortaya çıkması onu şaşırtarak huzurunu kaçırdı. Marianne ve Charlie'yle ilgili düşünceler, üzdüğü ve ihanet ettiği insanlarla ve verdiği –ve *hâlâ* vermeye devam ettiği– zararlar ilgili düşünceler.

Jake kırbağı sert bir şekilde kadının sırtına indirdi. Sonra tekrar, daha sert bir şekilde. Helen'in vücudunun darbelere tepki vermesini bekledi, sonra kadın tam rahatlamaya başlayacakken onu tekrar kırbaqladı. Helen acının keskin kasılmasının yayılarak vücudunun her yerini saran bir karıncalanmaya dönüştüğünü hissetti. Kalbi çarpıyor, baş ağrısı azalıyordu, endorfinler beyninin çevresinde nabız gibi atarak dolaşıyordu. Karanlık düşünceleri şu anda kaçacak delik arıyorlardı – ceza her zamanki gibi onun kurtarıcısıydı. Jake kırbağı dördüncü kez indirirken Helen günlerdir ilk kez kendini tam olarak rahatlamış hissettiğini fark etti. Ve daha da fazlası, kendini mutlu hissediyordu.

Evlilik yüzüğünü parmağında bırakmıştı. Direksiyonu çevirip arabayı manevrayla Redbridge Köprüyolu'na döndürdüğünde dördüncü parmağındaki altın yüzüğü gördü. Kendi kendine küfretti – bu konuda hâlâ fazlasıyla acemi idi. Kafasını kaldırıncaya genç kadının onun rahatsızlığını fark ettiğini anladı.

“Endişelenme hayatım. Müşterilerimin çoğu evli. Seni yargılayan yok burada.”

Ona gülümsedi, sonra başını çevirip camdan dışarı baktı. Adam ona bir kez daha bakmayı denedi, bu sefer daha uzun. Kadın tam olmasını umduğu gibi biriydi. Genç, formda, uzun bacakları dizüstü plastik çizmelerle sarılmıştı. Kısa bir etek, büyük göğüslerini ortaya seren bol bir üst ve dirseklere gelen eldivenler – bunlar tahrik etmek için mi yoksa sadece dondurucu soğuktan korunmak için miydi? Çıkık elmacık kemikli soluk bir yüz ve sonra o çarpıcı saçlar – uzun, siyah ve düz.

Onu *Common*'ın güneyindeki Cemetery Caddesi'nde bulmuştu. Gecenin o saatinde etrafta kimse yoktu, bu da her ikisinin işine gelmişti. Kuzeye yöneldiler, nehri geçtiler ve kızın talimatlarıyla dar bir tali yola girdiler. Limana bakan ıssız bir arazi parçası olan Büyük Eling Bataklığı'na yaklaşıyorlardı. Gündüz saatlerinde,

* Southampton'ın merkezinin kuzeyinde kalan yeşilliği bol, suç oranı biraz yüksek olan büyük bir açık alan. (ç. n.)

doğaseverler yabani hayvan ve bitkileri araştırmak için buraya geliyorlardı ama burası geceleri oldukça farklı bir müşteri kitlesi tarafından kullanılıyordu.

Park ettiler ve bir süre sessizce oturdular. Genç kadın çantasında prezervatif aradı ve çıkarıp ön panoya koydu.

“Koltuğunu geriye çekmen gerekiyor yoksa hiçbir şey yapamam,” dedi kibarca.

Adam gülümseyerek koltuğunu sert bir şekilde geriye çekti, sonra oynamak için yer olsun diye yavaş yavaş koltuğun arkasını indirdi. Kadının eldivenli eli gelişigüzel bir şekilde adamın kasıklarını okşayarak onu tahrik etmeye başlamıştı.

“Bunların elimde kalmasının bir sakıncası var mı?” diye sordu kadın. “Böyle daha eğlenceli.”

Adam başını olur anlamında salladı, arzu onu dilsizleştirmişti. Kadın, adamın pantolonunun fermuarını açmaya başladı.

“Gözlerini kapat tatlım, seninle ilgilenmeme izin ver.”

Adam söylenileni yaptı. Yetki kadındaydı ve bu hoşuna gidiyordu. Bir seferlik de birinin onunla ilgilenmesi iyi geliyordu, sorumluluktan kurtulmak, kendini memnun etmek. Bunu yapacak fırsatı olmuş muydu hiç?

Aklına kendiliğinden Jessica'nın bir görüntüsü geldi. İki yıllık sevgili karısı, çocuğunun annesi, ondan hiç şüphelenmeyen, aldattılmış Jessica... Gerçek hayatın aniden bu şekilde araya girmesine engel olarak, bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Burada buna yer yoktu. Bu onun ete kemiğe bürünmüş fantezisiydi. Bu onun anıydı. Ve onu şu anda sarmaya başlayan suçluluk duygusuna rağmen bunun tadını çıkaracaktı.

Eve döndüğünde gece yarısı olmak üzereydi. Ev, her zaman olduğu gibi karanlık ve sessizdi. Nicola, yanına kamp kurmuş, fener ışığında ona kitap okuyan bakıcısıyla üst katta huzur içinde uyuyor olmalıydı. Bu genellikle onu neşelendiren bir görüntüydü –karısının sıcak bir kozada uyuması– ama bu gece bunun düşüncesi bile onu üzüyordu. Acımasız bir kayıp hissi aniden ve sert bir şekilde onu ele geçirmişti.

Tony Bridges, anahtarlarını masanın üstüne bıraktıktan sonra, artık neredeyse on sekiz aydır Nicola'nın bakımına yardımcı olan Anna'ya rahat bir nefes aldirmek için hızlı adımlarla üst kata çıktı. Tony bir anda çok fazla içmiş olduğunun farkına vardı. Arabayı barın yanında bırakmış ve eve taksiyle dönmüştü, bu da içmesine olanak tanımıştı. Kendini Charlie'nin geri dönüşünün duygusallığına kaptırıp dört beş tane büyük bira içmişti ve şimdi merdivenlerde hafifçe sallanıyordu. Elbette bir hayatı olacaktı ama yine de Anna –veya daha da kötüsü Nicole'ün annesi– onu içkili yakaladığında hep utanıyordu. Konuşması onu ele verecek miydi? Nefesindeki alkol kokusu? Ayık görünmek için elinden geleni yaparak Nicola'nın yatak odasına girdi.

“Bugün nasıldı?”

“Çok iyi,” diye cevap verdi Anna gülümseyerek. Tanrı’ya şükür, hep gülümsüyordu. “Akşam yemeği yedi ve sonra ben ona birkaç bölüm kitap okudum.”

Kasvetli Ev kitabını havaya kaldırdı. Nicola, Dickens’ı hep sevmişti –en sevdiği *David Copperfield*’dı– demek ki Dickens kitap listesi üstüne çalışıyorlardı. Bu Nicola’nın başarmak istediği bir proje gibi bir şeydi ve Nicola, Dickens’ın cesur kahramanlar ve acımasız kötü adamlarla dolu hikâyelerini seviyormuş gibi görünüyordu.

“Tam heyecanlı yerine gelmek üzereyiz,” diye devam etti Anna, “ve Nicola devam etmek istedi, bu yüzden ona birkaç bölüm fazladan okudum. Ama sonuna doğru uyuklamaya başladı – yarın tekrar özetlemen gerekebilir. Nicola’nın hiçbir şeyi kaçırmadığından emin ol.”

Tony, Anna’nın karısına gösterdiği şefkatli ilgi karşısında kendini bir anda çok güçsüz hissetti. Sesinin titreyeceğinden korkarak Anna’nın koluna hafifçe dokundu, hızlıca teşekkür edip kadını gönderdi.

Nicola, Tony’nin çocukluk aşkıydı ve genç yaşta evlenmişlerdi. Hayatları düzgün bir şekilde ilerliyordu ama Nicola, yirmi dokuzuncu doğum gününden iki gün önce büyük çaplı bir felç geçirmişti. Bunu atlatmıştı ama bunun sonucunda ortaya çıkan beyin hasarı çok büyük bir alanı etkiliyordu ve Nicola şu anda locked-in sendromunun bir tutsağıydı. Görebiliyordu ve bilinci yerindeydi ama vücudunu ele geçiren felç yüzünden sadece gözlerini hareket ettirebiliyordu. Tony ona sevgiyle bakıyor, sabırla gözleriyle iletişim kurmayı öğretiyor, işe gitmesi gerektiğinde aileden birini zorluyor veya bakıcı tutuyordu ama yine de Nicola’ya layık bir koca olmadığını düşünüyordu. Sabırsız, sinirli ve bencildi. Aslında onun için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama bu onun kendi kendini azarlamasına engel olmuyordu. Özellikle de dışarıda iyi vakit geçirdiyse. Sonrasında kendini duygusuz ve değersiz hissediyordu.

Nicola'nın saçını okşadı, alnını öptü ve sonra yatak odasına gitti. Şu anda, felçten iki yıl sonra bile, ayrı yatak odalarının olması hâlâ canını acıtiyordu. Ayrı yatak odaları artık aralarında aşk olmayan çiftler içindi, gösterme evlilikler için, o ve Nicola için değildi. Onlar daha iyi durumdaydılar.

Soyunmakla uğraşacak hali yoktu, bu yüzden yatağa uzandı ve *Kasvetli Ev*'in sayfalarına göz gezdirmeye başladı. İlk zamanlarda, hâlâ çıkıyorlarken, Nicola ona yüksek sesle Dickens'tan bölümler okurdu. Tony ilk başlarda bundan rahatsızlık duymuştu –çok fazla okuyan biri değildi ve bu durum ona yapmacık gelmişti– ama zamanla sevmeye başlamıştı. Gözlerini kapatır ve onun kelimelerle oynayan yumuşak Londra aksanlı sesini dinlerdi. Daha fazla mutlu olduğu bir an yoktu ve Nicola'nın ona kitap okuyuşunun bir kaydı için –bir tanesi için bile– cinayet işleyebilirdi.

Ama bunu asla yapmazdı ve boş hayaller insanı hiçbir yere götürmüyordu, bu yüzden bunu düşünmek yerine elinde kitapla yatağa yerleşti. Çok fazla değildi belki ama şimdilik bununla idare etmesi gerekiyordu.

Southampton Limanı'nın ışıkları uzakta parlıyordu. Liman günün yirmi dört saati kullanılıyordu ve Avrupa, Karayipler ve daha uzaklardan gelen konteynerleri boşaltan dev vinçlerle arı kovanı gibi işlek oluyordu. Erkekler gece vardiyasının yoldaşlığının tadını çıkararak birbirine hakaretler yağdırırken, forkliftler iskelede hızla aşağı yukarı giderdi.

Büyük Eling Bataklığı'nda her şey sessizdi. Soğuk bir geceydi, nehir kanalından esen buz gibi rüzgâr kasvetli boşlukta tek başına duran arabayı dövüyordu. Sürücü kapısı sonuna kadar açıktı ve arabanın iç ışıkları yanıyor, bu ıssız sahneyi zayıf bir ışıkla aydınlatıyordu.

Kadın, adamın ayak bileklerinden sıkıca tutarak çekiştirmeye başladı. Adam görüldüğünden daha ağırdı ve onu engebeli zeminde sürüklemek için kadının tüm gücünü kullanması gerekti. Yavaş ilerliyorlar ve arkalarında sümüklü böceğinki gibi bir iz bırakıyorlardı. Kadın onu küçük bir çukurun ağzına doğru iterken adamın kafası bir taşa çarptı. Adam kıpırdandı ama yeterli olmadı – ayılamayacak kadar tükenmişti.

Kadın bir kez daha yalnız olup olmadıklarını kontrol etmek için hızlıca çevresine göz gezdirdi. Yalnız olduğuna kanaat getirdiğinde çantasını yere koydu ve fermuarını açıp içindekileri çıkardı. Bir rulo yapışkan bant aldı ve bir parça kopardı. Bandı sıkıca adamın

ağızına bastırıldı ve nefes alacak yer olmadığından emin olmak için eldivenli eliyle bandın tekrar tekrar üzerinden geçti. Kalbi artık daha hızlı atmaya başlamıştı, adrenalini artırıyordu, bu yüzden oyalanmadı. Adamı saçından tutarak gevşek başını, boğazı ortaya çıkacak şekilde geriye doğru çekti. Çantadan uzun bıçağı alarak boynunda derin bir kesik açtı. Adamın zihni çaresizce kendine gelmeye çalışırken vücudu anında acı içinde kıvrandı ama her şey için çok geçti. Adamdan fışkıran kan kadının göğsüne ve yüzüne sıçrayarak onları birbirine bağladı. Kadın, adamın sıcak kanının üzerine akmasına izin verdi – daha sonra temizlenmek için bir sürü vakti olacaktı.

Bıçağı karnına derinlemesine sokarak işe koyuldu. On dakika içinde istediğini elde etmiş, kanlı organı fermuarlı bir çantaya koyuyordu. Doğruldu ve yaptığı işi inceledi. İlk denemesi dikkatsiz ve zahmetli olsa da bu seferki düzgün ve verimliydi.

Bu işte ustalaşıyordu.

“Peki, nasıl geçti?”

Steve, Charlie’yi beklemişti ve şu anda ona doğru yürüyordu. Fonda televizyondan mırıl mırıl sesler geliyordu. Sehpanın üzerinde duran dört boş bira tenekesi, onun da Charlie gibi birkaç içki içmeye ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

“Günüm mü yoksa geri dönüş partisi mi?”

“Her ikisi de.”

“Fena değildi aslında. Davanın birinde adamakıllı ilerleme katettim ve bizimkiler beni gördüklerine memnunnardı. Helen tam beklediğim gibiydi ama bununla ilgili yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden...”

Charlie, Steve’in onun adına içten bir şekilde sevindiğini görünce rahatladı. Steve onun işe dönmesine o kadar karşı çıkmıştı ki şu anda destekleyici ve yardımcı olmak için elinden geleni yaptığı için Charlie ona minnettardı.

“Aferin. Sana iyi olacak demiştim,” dedi Steve, kollarını kadının beline dolayıp ona bir tebrik öpücüğü verirken.

“Geri dönüşümün ilk günü,” diye cevap verdi Charlie, omuz silkerek. “Daha çok yolum var.”

“Adım adım, tamam mı?”

Charlie başını aşağı yukarı salladı ve tekrar öpüştüler, bu sefer biraz daha istekli bir şekilde.

“Ne kadar içtin?” diye devam etti Steve, gözlerinde küçük bir pırıltıyla.

“Yeterince,” diye cevap verdi Charlie gülümseyerek. “Sen?”

“Kesinlikle yeterince,” dedi Steve, kadını birden yerden kaldırıp kucaklayarak. “Kafanı dik tut. Şu tırabzan tam bir baş belası.”

Charlie gülümseyerek Steve’in onu yukarıya, yatak odasına taşımasına izin verdi. Her zaman birbirini seven bir çift olmuşlardı ama son zamanlarda ilişkileri gerçek cinsellikten yoksundu. Charlie, eski doğallık ve arzularını tekrar kazanmalarından dolayı hem keyiflenmiş hem de rahatlamıştı.

Belki de her şeye karşın işler yoluna girecekti.

“Baktığın şey tek başına yapılan bir torakotomi.”

Jim Grieves, Helen için pek bir anlam ifade etmeyeceğini bildiğinden son kelimeyi tadını çıkara çıkara söyledi. Saat sabahın 7’siydi ve ikisi polis morgunda yalnızlardı. Alan Matthews önlerindeki levhanın üzerinde çıplak bir şekilde yatıyordu. Kan kaybından öldüğünü ortaya çıkarmışlar ve kalbin çıkarılması kısmına gelmişlerdi.

“Bu operasyon, kitabına uygun yapılmamış ama katil bu operasyonu optimum şartlarda da yapmamış. Adrenalini tavan yapmış olmalı, yakalanmaktan korkuyor olmalı ve şunu unutmamalıyız ki işe başladığında maktul hâlâ hayattaymış. Tam olarak standart bir uygulama değil, yine de kötü bir iş çıkarmamış.”

Sesinde neredeyse bir hayranlık tınısı vardı. Birçokları onu bu yüzden ayıplardı ama Helen üzerinde durmadı. Morgda çok fazla vakit geçirmek insana garip şeyler yapıyordu ve Jim birçoğuna göre daha akli başında biriydi. Aynı zamanda son derece zekiydi ve Helen bu yüzden dikkatini onun söylediklerine veriyordu.

“İlk kesi tam sternumun altına atılmış. Büyük bir bıçakmış, yirmi santimetre uzunluğunda olabilir. Sonra kaburgalarını ve göğüs kemiğini kesmişler. Bundan sonra göğsü tamamen açmak için genellikle kas retraktörü –kas ayırıcı– kullanılır. Ama katilimiz

daha ilgi çekici bir şey kullanmış. Şuradaki iki ponksiyon deliğini görüyor musun?”

Helen, göğüs boşluğunun içine bakmak için cesedin üzerine eğildi. Bir zamanlar adamın göğüs kafesinin olduğu yerin sağ kanadında birbirinden yaklaşık elli santimetre uzaklıkta iki delik vardı.

“Bu delikler kanca gibi bir şeyle açılmış. Kasap kancası belki? Ana kesinin yanlarına geçirilmiş iki kanca ve sonrası tamamen kaba kuvvet. İlk önce sağ tarafı açmış, sonra aynı şeyi sol tarafa da yapmış. Göğüs kafesi açılıp kalp ortaya çıktığında geriye sadece kalbi çevreleyen dokuyu kesip, kalbi çıkarıp almak kalıyor. Biraz kabaca ama etkili.”

Helen bu dehşet verici detayları sindirmeye çalıştı.

“Peki, neden bahsediyoruz o halde? Kasap bıçağı ve et kancasından mı?”

“Olabilir,” diye cevap verdi Grieves omuzlarını silkerek.

“Ne kadar sürmüştür?”

“On on beş dakika arası, ne kadar tecrübeli olduğuna ve ne kadar özen gösterdiğine bağlı.”

“Başka bir şey var mı?”

“Maktul kloroformla etkisiz hale getirilmiş – burun deliklerinde ve ağzında kalıntılar bulduk. Adli tıp şu anda bunun üzerinde çalışıyor ama ben ev yapımı olduğuna bahse girerim. Bir geri zekâlı bile bunu çamaşır suyu, aseton ve internet erişimi yardımıyla yapabilir.”

“Katilimize ait bir iz bulundu mu?”

Jim başını sağa sola salladı.

“Aralarında minimum temas olmuş gibi gözüküyor. Bununla beraber adamınız yıllar boyunca başkalarıyla aşırı bir temas içindeymiş.”

Jim, elinde iyi bir kozu olduğunda hep yaptığı gibi duraksadı. Helen hafifçe gerildi, içinde bulunduğu perişan durumdan kurtulmak istiyordu.

“Cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili birçok kanıt rastladık. Bay Matthews’un kesinlikle belsoğukluğu varmış – yeni olduğunu tahmin ediyorum. Genital mikoplazma izlerine de rastladık, çok garip geliyor ama aslında oldukça yaygın ve muhtemelen kasık biti de var. Onun kilisesinin bir üyesi olsaydım ben de keşke – çok eğlenceli duruyor.”

Jim temizlenmeye gitti. Helen bu son gelişmenin sonuçlarını düşündü – içinden çıkılamayacak bir cinayetle ilgili fark yaratacak bir detay.

Southampton Merkez’e geri döndüğünde Helen, Alan Matthews’la ilgili yaptığı incelemeye devam etti. Ekip, soruşturma odasında toplanmıştı ve öğrendiklerini birbirleriyle paylaşıyorlardı.

“Adli tıp, tamamen eli boş döndü,” diye umutsuzca açıkladı Tony Bridges. “Arabanın altını üstüne getirdiler ama ne yerinden oynatılmış ne de dokunulmuş – orada bulunan tek DNA, Matthews ailesine ait. Eve gelince, orada o kadar fazla DNA izi var ki kimin orada olmadığını tespit etmek daha kolay. Semen, tükürük, kan, deri hücresi, hepsi var. Bu ev düzenli bir şekilde seks işçileri ve müşterileri ve aynı zamanda uyuşturucu satıcıları tarafından kullanılıyormuş. Hepsini araştırıp ilginç eşleşmeler olup olmadığına bakacağız ama evde mahkemede işe yarayacak hiçbir şey yok.”

“Neden bu kadar çok insanın kullandığı bir evde cinayet işlensin? Yakalanmaktan korkmamışlar mı?” diye araya girdi Dedektif Sanderson.

“Evin ne kadar sıklıkla kullanıldığının farkında olmayabilirler,” diye karşılık verdi Tony, “gerçi bu cinayete sarf edilen özen

ve planlama düşünöldüğünde bu imkânsız gibi gözüküyor. Birçok açıdan burası mükemmel bir yer – arka kapı sağlam ve içeriden sürgülü ve pencereler demirli, bu da içeri girmek için en kolay yolun dış kapı olduğunu gösteriyor. Kapının mandalı uzun süre önce kırılmış ama iç tarafında hâlâ sağlam bir sürgü var. Maktul yakalandıktan sonra katilin evin güvenliğini sağlaması yeterince kolay olmuştur.”

“Bana hâlâ riskli geliyor...” diye cevap verdi Sanderson fikrinden vazgeçmek istemeyerek.

“Öyleydi,” dedi Helen yönetimi ele alarak. “Bu neyi gösteriyor? Cesedin bir an önce bulunmasını istediğini mi? Veya belki bu yerin seçilmesinin sebebi maktulü rahatlatmak içindir. Allan Matthews’un o eve kendi rızası dışında götüröldüğüne dair bir işaret yok. Demek ki pusu kurulmuş. Oraya biri tarafından çekilmiş olmalı. Geniş çaplı cinsel aktiviteye işaret eden, cinsel yolla bulaşan bir tür hastalığı varmış, bu yüzden hoşlandığı bir fahişeyi görmüş veya tanıdığı bir pezevenge rastlamış olabilir, sonra da onların peşinden eve girmiştir ve güm! Belki de evi orada kendini rahat hissedeceği için seçmişlerdir...”

“Bilgisayarını adamakıllı inceledik,” diye araya girdi Dedektif McAndrew, “ve Matthews’un pornografi ve fahişelere karşı sağlıklı olmayan bir ilgisinin olduğuna dair bir sürü kanıt var. İnternet geçmişini saklama konusunda özellikle dikkatli davranmıyormuş, bu yüzden düzenli olarak porno sitelerine girdiğini görebiliyoruz – çoğu bedava olanlardan ama aynı zamanda izleme başına ödeme yapmaya ayarlı, daha uç noktada olanlar da var. Sohbet odaları ve mesaj panolarında da aktifmiş. Hâlâ araştırıyoruz ama temel olarak bir sürü zavallı serseri değişik fahişelerle ilgili deneyimlerini paylaşp meme ölçülerine, neler yaptıklarına göre on üzerinden puanlıyor vesaire...”

“Fahişeleri mi değerlendiriyorlarmış?” diye sordu Helen hafifçe şaşırarak.

“Temelde öyle. Bir çeşit gezi tavsiye sitesi gibi ama bunun fahişeler için olanından. Aynı zamanda bir sürü eskort sitesini de ziyaret etmiş,” diye devam etti McAndrew. “Gerçi onların hizmetlerinden faydalandığına dair bir kanıtımız henüz yok. Bu da bize damak zevkinin biraz daha... bedensel olduğunu gösteriyor...”

“Şimdi odaklanalım,” diye araya girdi Helen. “Biz Alan Matthews’u yargılamak için burada değiliz, sadece katilini bulmak istiyoruz. Onun hakkında ne düşünürsek düşünelim, o bir koca ve bir baba ve bundan sorumlu olan kişiyi bulmamız gerekiyor.”

Katil birini daha öldürmeden önce. Bunu neredeyse ağzından kaçırmak üzereydi ama son anda yuttu.

“Bu hobisini karşılamak için parayı nereden bulduğunu bir araştıralım. Deneyimleri ne kadar egzotikse o kadar paraya ihtiyacı olmuştur. Matthews ailesinin kendi evleri yok, bakacak dört çocukları var ve eve para getiren tek kişi Alan. Belli ki fazla miktarda fahişe ve görüntü başına ödemeli porno kullanıyormuş, peki bunu nasıl yapıyor? Bir pezevenge borcu mu varmış? Olay bunun yüzünden mi olmuş?”

Bu sefer ekipten bir cevap gelmedi – hepsi Helen’in arkasına, soruşturma odasının kapısına bakıyorlardı. Helen hızlıca o tarafa bakınca kapının önünde gergin görünen bir üniformalının durduğunu gördü. Helen adamın yüzündeki ifadeden, ne diyeceğini anlamıştı. Yine de polis sonunda ne olduğunu söylediğinde Helen’in içi ürperdi:

“Bir ceset daha bulundu efendim.”

21

Sağ salim eve geri dönmüştü. Eline lateks eldivenlerini giyip kazancını incelemeye başladı. İki yüz sterlin nakit – bunu hemen cüzdanına attı, sonra kredi kartlarına geçti. Kırt, kırt, kırt, makasıyla kartları usta bir şekilde kesti ama emin olmak için ızgaranın altında bir tepside on dakika bekletti. Kartlar plastik bir posaya dönüşürken gözlerini üzerinden ayırmak çok zordu – birinin hayatı kelimenin tam anlamıyla eriyip gidiyordu.

Sonra sıra ehliyet'e geldi. İsme bakmakta tereddüt ederek fotoğrafa odaklandı. Kimin hayatını yok ettiğini görmekten korkuyor muydu, yoksa son belirsizlik anlarını uzatarak bu keşfi kasten erteliyor muydu?

İsme hızlıca bir bakış attı. Christopher Reid. Adının altında ev adresi vardı. Gözleri, hesap kitap yapar gibi burada bir süre kaldı. Sonra adamın cüzdanındaki diğer şeylere göz attı – kartvizitler, mağaza kartları ve kuru temizleme fişleri. Tam anlamıyla sıradan bir hayat.

Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktı. Kaybedecek zamanı yoktu, hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Taze kütüklerle dolu, güzel güzel yanan eski sobayı açtı. Adamın cüzdanını içine atıp cüzdanın yanışını seyretti. Hızlı bir şekilde soyunarak kan içindeki kıyafetlerini de en üste attı. Ateş gürledi ve kadın yanmamak için geri çekilmek zorunda kaldı.

Bir anda odanın ortasında çıplak, yüzü ve saçları hâlâ kan içinde dikilirken kendini aptal gibi hissetti. Hızla duşa gitti, yıkandı, sonra tekrar giyindi. Banyoyu ve yeri daha sonra adamakıllı temizleyecek vakti olacaktı, şimdi gitmesi gerekiyordu.

Buzdolabını açarak raftan yarım şişe Lucozade enerji içeceğini aldı ve bir yudumda içti. Yarısı yenmiş bir turta, birkaç tavuk nugget, bir Müller light; bir anda bir baş dönmesiyle ve açlıktan gözü dönmüş bir şekilde hepsini midesine indirdi. Açlığı geçince durdu. En üst rafta ödülü duruyordu. Bir Tupperware kutusunun içinde duran insan kalbi.

Kutuyu çıkardı ve mutfak masasının üzerine koydu. Kutuyu, bandı ve makası alarak işe koyuldu.

Ulaştırması gereken bir teslimatı vardı.

Kapı zili yerinden sıçramasına sebep oldu. Jessica Reid, on sekiz aylık kızına yemek yedirmeyi yarıda bırakarak hızlıca yerinden kalktı ve koşturarak kapıya gitti. Geç saatte uyanıp yatağın Chris'in olduğu tarafını boş bulunca telaşlanmıştı. Bir açıklama notu bile olmaksızın hem onun hem de arabanın olmadığını görünce ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştı. Nereye gitmişti?

Ortadan kaybolmasının basit bir açıklaması olacağını umarak polisi arama işini ertelemişti. Ve şimdi, özür dileyen kocasının kapının diğer tarafında olacağını düşünerek hızla kapıya gidiyordu. Ama gelen, elinde onun adına gönderilmiş bir mektup olan postacıydı sadece.

Mektubu masanın üzerine fırlatıp atarak biraz daha elma püresi isteyen Sally'ye döndü. Püreyi, bir görev duygusuyla kaşık kaşık kızının ağzına götürdü ama akli başka yerdeydi. Son zamanlarda ilişkileri biraz gergindi –fark ettiği andan beri– ama Chris duygusuz bir adam değildi. Onu bu şekilde habersiz bırakıp gitmezdi. Onu bırakıp gitmiş olabilir miydi? Onları terk edip gitmiş miydi? Bu fikri kafasından uzaklaştırdı. Bu imkânsızdı – bütün eşyaları buradaydı ve ayrıca Sally'ye tapıyordu ve onu asla terk etmezdi.

Dün gece Jessica yatmaya gittiğinde evdeydi. Chris her zaman ondan daha geç yatardı, Jessica'nın ilgisini çekmeyeceğini bildiği aksiyon filmleri seyrederdi ve onu uyandırmadan yatakta yanına

ilişmek konusunda uzmanlaşmıştı. Dün gece hiç yatağa girmiş miydi? Pijamaları, bir önceki gün öğlen Jessica'nın bıraktığı yerde, yastığının altında düzgün bir şekilde katlanmış olarak duruyordu. Demek ki girmemişti.

Dışarı çıkmış olmalıydı. İşe mi gitmişti? Hayır, çalışmaktan nefret ederdi ve aylardır vitesi boşa almıştı – bir anlık bir heyecan patlaması olanaksız gibi gözüküyordu. Acil bir durumdan dolayı annesine veya bir arkadaşına gitmiş olabilir miydi? Hayır, bu da inandırıcı gelmiyordu. Sorun çıkacağını anladığı anda yardım etsin diye onu da peşinden sürüklerdi.

O zaman neredeydi? Jessica muhtemelen abartıyordu, son zamanlarda evliliklerinin simgesi haline gelmiş olan gerginlik belli ki onu çok saçma oldukları aşıkâr olan kötü senaryoları gözünde canlandırmaya teşvik ediyordu. Chris iyiydi. Elbette iyiydi.

Korkmasına ve onu saran belirsizliğe, son zamanlardaki tüm sorunlarına rağmen Jessica bir anda bir şeyi fark etti. Evliliklerinin yürümesini gerçekten istiyordu, Christopher'ı gerçekten istiyordu. Kocasını sevdiğini o anda bütün kalbiyle biliyordu.

Güneş doğmakta direniyordu. Büyük Eling Bataklığı'nın üzerinde, üzerine doğru yavaş yavaş ilerleyen silüetleri çerçeveleyen buluttan kalın bir örtü asılıydı. Olay yeri inceleme tulumu giymiş bir düzine adli tıp memuru, elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş, şehrin bu unutulmuş bölgesindeki yüzeyi eşeleyerek, kanıt aramak için her bir çim parçasını inceliyordu.

Helen olay yerini incelerken aklı Marianne'e gitti. Farklı yerler, farklı şartlar ama aynı korkunç his. Vahşi, akıl almaz bir cinayet. Çukurun içinde, atan kalbi sökölüp alınmış bir şekilde yatan ölü bir adam. Bir yerlerde onun için endişelenen, sağ salım dönmesi için ümit içinde bekleyen eşi... Helen gözlerini kapadı ve bunun olmadığı bir dünyayı hayal etmeye çalıştı. Bataklığın tuzlu kokusu onu bir an için daha mutlu zamanlara götürdü, Sheppey Adası'ndaki aile tatillerine. Karanlığın ortasındaki kısa aralıklar. Helen, yapılacak iş varken kendini bu ağlak hayallere kaptırdığı için kendine sinirlenerek gözlerini hızlıca açtı.

Haberi alır almaz Helen herkesin yaptığı işi bırakmasını istemişti. Bütün cinayet masası polislerinin, adli tıp uzmanlarının, boşta kalan her üniformalının bu ıslak çimenlikli kahrolası yere gelmesi emredilmişti. Bu durum medyayı alarma geçirecekti ama bunun için yapacak bir şey yoktu. Helen sıra dışı bir durumla –

biriyle- uğraştıklarını biliyordu ve elindeki bütün olanakları kullanmaya kararlıydı.

Hâlâ arabayı inceliyorlardı ama ilk makul kanıtları yerde bulmuşlardı. Maktulün cesedi, yumuşak zeminde, sanki arabadan çukura sürüklenmiş gibi bir iz bırakmıştı, aynı şekilde onu sürükleyen kişinin topukluları da. Delikler derindi ve eğer biri on beş santimlik topuklu ayakkabılarla adam öldürerek kasten hedef şaşırtmıyorsa ortada aşıkâr bir açıklama vardı.

Fahişenin biri müşterilerini öldürüyordu. Seri bir zani olan Alan Matthews öldürölüp parçalanmıştı. Yirmi dört saat sonra, seks ve fuhuşla kötü ün yapmış olan uzak bir arazide başka bir adam öldürölümüştü. Bütün bu olanlar tek bir şeye işaret ediyordu ve alarm zilleri çalmaya başlamıştı birden. Fahişeler genelde kurbanlardı, katil değil, Karindeşen Jack'ten önce de böyleydi, sonrasında da. Aileen Wuornos bu geleneği bozmuştu ama orası Amerika'ydı. Öyle bir şey burada olabilir miydi?

“Elimizde bir isim var efendim.”

Dedektif Sanderson, önemli bir şeyin üstüne basmaktan abartılı hareketlerle kaçınarak hızlı hızlı ona doğru geliyordu.

“Araba Christopher Reid adında birine ait. Jessica Reid ve kızları Sally Reid'le birlikte Woolston'da oturuyor.”

“Kızları kaç yaşında?”

“Bebek,” diye cevap verdi Sanderson soruya hazırlıksız yakalanarak. “On sekiz aylık, sanırım.”

Helen'in üzüntüsü derinleşti. Bu artık onun göreviydi - yaşayanlara ölenin haberini vermek. Eğer maktul Christopher Reid ise, her şeye rağmen onun buraya kendi rızası dışında getirilmiş olmasını umdu. Bunun mümkün görünmediğini biliyordu ama yine de genç bir karısı ve bir çocuğu olan bir adamın onları bir arabada fahişenin tekiyle terli terli güreşmek için terk etmiş olması fikri

Helen'a saçma geliyordu. Adamın bu tarafa getirilmiş olmasının başka bir sebebi olabilir miydi?

“Christopher Reid’in maktulümüzle karşılaştırabileceğimiz bir resmini bulmaya çalış. Eğer maktül Christopher ise basın bunu bizim yerimize yapmadan ailesine haber vermeliyiz.”

Sanderson, Helen'ın emrini yerine getirmeye gitti. Helen'ın bakışları rüzgârda uçuşan polis şeridinin arkasına doğru yöneldi. Şimdilik fark edilmemeyi başarmışlardı, olay yeri basının akınma uğramamıştı. Helen şaşkındı, özellikle de Emilia Garanita'nın eksikliğinden dolayı. Emilia üniformalı polislerin yarısını ele geçirmiş gibi gözüküyordu ve ilginç bir cinayet onun her zaman ilgisini çekerti. Ama bu sefer değil. Helen hafifçe gülümsemeyi başara-bildi – Emilia yeteneğini kaybediyor olmalıydı.

“Geçen sefer buradayken neredeyse kafamı koparıyorlardı.” Emilia Garanita, Southampton Merkez’in kalbinde olmanın ender bulunan zevkinin tadını çıkararak sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Dedektif Emniyet Müdürü’nün odasına şahsen çok sık çağrılmıyordu insan.

“Dedektif Emniyet Müdürü Whittaker’ın en sevdiği insan olduğumu söyleyemem. O nasıl son günlerde?” diye devam etti Emilia, sorusunun arkasında yatan sinsi kötülüğü saklamayı başaramayarak.

“Benim ondan çok daha farklı biri olduğumu anlayacaksın,” diye karşılık verdi Ceri Harwood. “Aslında seni buraya bu yüzden çağırdım.”

“Kız kıza sohbet için mi?”

“İşleri farklı bir boyuta taşımak istiyorum. Basın ve bazı polis memurlarının arasındaki ilişkilerin eskiden kolayca tutuşabilecek cinsten olduğunu biliyorum. Ve senin de çoğu zaman dışlanmış hissettiğini. Bunun kimseye bir faydası yok, bu yüzden sana artık her şeyin daha farklı olacağını yüz yüze söylemek istedim. Kendimize yardımcı olmak için birbirimize yardım edebiliriz.”

Emilia, onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken hiçbir şey söylemedi. Yeni patronlar göreve başladıklarında bunu hep

söylerlerdi, sonra her fırsatta yerel basını kızdırma işine uyum sağlarlardı.

“Ne kadar farklı olacak?” diye sordu Emilia.

“Seni önemli gelişmelerden haberdar etmek ve soruşturmaları-mızı ilerletmek için yardımından yararlanmak istiyorum. Empress Caddesi cinayetiyle başlayarak.”

Emilia tek kaşını kaldırdı – demek ki bu sefer her şey lafta kalmayacaktı.

“Yakında sana bir isim veririm. Ve cinayetle ilgili bütün detayları alırsın. Ayrıca özel bir acil yardım hattı kuruyoruz ki bir sonraki yazında asıl bundan bahsetmeni istiyorum. Olası tanıkların en kısa sürede ortaya çıkması bizim açımızdan çok önemli.”

“Bu cinayet neden bu kadar özel?”

Harwood cevap vermeden önce kısa bir süre duraksadı.

“Bu çok acımasız bir cinayetti. Bunu yapan kişi son derece tehlikeli, muhtemelen akıl sağlığıyla ilgili sorunları var. Şimdilik elimizde eşkâl yok, bu yüzden de senin gözlerine ve kulaklarına ihtiyacımız var. Bu çok fark yaratabilir Emilia.”

Harwood, sanki onun sırdaşymışçasına, ismini söylerken gülümsedi.

“Müfettiş Grace’le bu konu hakkında konuştunuz mu?” diye karşılık verdi Emilia.

“Müfettiş Grace de bizimle hemfikir. Bu sefer durumun farklı olduğunu biliyor.”

“Atlatmalar olmayacak mı? Yalanlar?”

“Kesinlikle hayır,” diye cevap verdi Harwood kocaman gülümsemesini bir kez daha göstererek. “Birlikte çalışabilecekmişiz gibi bir his var içimde Emilia. Umarım hayal kırıklığına uğramam.”

Görüşme sona ermişti. Emilia, gördüklerinden etkilenmiş bir şekilde, kendisine söylenmesine gerek kalmadan ayağa kalktı.

Harwood zeki bir yöneticiydi ve Grace'in hangi dilden anladığını çözmüş gibiydi. Büyük bir değişim içindelermiş gibi hissediyordu ve belki de gerçekten öyleydi.

Emilia bu sefer kesinlikle çok eğleneceğini düşünüyordu.

“Neyle karşı karşıyayız?”

Dedektif Fortune konuşurken esnedi, ses bilgi işlem yönetimi bürosunda yankılandı. Charlie ile ikisi boş odada yalnızdılar, kâğıt yığınlarıyla çevrelenmiş iki yalnız insan.

“Şey, Brookmire Sağlık ve Saadet Merkezi’nin bir genelev olduğu aşikâr ama kaliteli bir yer,” diye cevap verdi Charlie. “Daha önce bu kadar iyi işletilen ve gizli olan bir yer görmemiştim. Çekici ve tecrübeli kızlardan oluşan bir kadroları var, hepsi de düzenli sağlık kontrolünden geçiyorlar. Online olarak randevu alabilirsin ve gemi seyahat şirketleriyle bağlantıları var. Gemiler yanaştığı anda müşterilerini almak için servis araçlarını yolluyorlar. Verdikleri hizmeti holistik sağlık hizmetleri olarak tanımlıyorlar ama işin güzel tarafı şu; eğer kredi kartıyla ödeme yaparsan ekstrende kırtasiye olarak gözükmüyor. Böylece eşler hiçbir şekilde öğrenemiyorlar ve daha da iyisi masraf olarak gösterebiliyorsun. Kızların parasını kendi cebinden ödemene bile gerek yok.”

“Ve bütün bunları görüşmede mi öğrendin?” diye sordu Fortune, istemese de etkilenmişti.

“Eğer sorulacak soruları biliyorsan insanlar şaşırtıcı derecede yardımcı olabiliyorlar.”

Charlie sesine gizlice sızan kendini beğenmişliğe –daha tecrübeli olmaktan gelen kendini beğenmişliğe– engel olamadı.

“Sana verdiğim listede hiç ilerleme katedebildin mi?”

Charlie'nin Brookmire'daki gönülsüz muhbiri Edina, ona orada çalışan bütün kızların isimlerini vermişti.

“Oldukça. Birçoğu Polonya'dan otobüslerle ve gemiyle getirilmiş, bazıları yerel üniversitelerde öğrenci ama birkaçı da maktulümüz gibi sokaktan toplanmış.”

“Süsleyip püsleyip Brookmire'da yeniden piyasaya mı sürmüşler?”

“Neden olmasın? Bu daha güvenli ve Alexia'mn dairesine bakacak olursak iyi de para veriyor olmalılar.”

“Edina, Alexia'nın Brookmire'a katılmadan önce Campbell ailesi adına sokakta çalıştığını söyledi. Peki ya diğer kızlar?”

“Aynen, Campbell ailesi kızlardan birkaçını Brookmire'a kap-tırmış. Andersonlar da öyle.”

Charlie'nin içini bir sıkıntı kapladı. Fuhuş savaşları her zaman için çok sevimsizdi ve bundan mustarip olan her zaman için kızlar olurdu, onları pazarlayanlar değil.

“O halde Campbell ailesi kendilerini ispatlamak için Alexia'yı öldürdüler, öyle mi?”

“Mantıklı. Ama kanıtlayabileceğimiz bir şey değil.”

“Başka?”

Elindeki kozu en uygun zamana kadar saklayan Dedektif Fortune bu soruyu bekliyordu.

“Brookmire'ı Şirket Kayıt Müdürlüğü ve Gümrükler Genel Müdürlüğü'nde araştırdım. Bir sürü paravan şirket ve yurt dışı kaynaklı holding olduğu için biraz uzun sürdü ama en sonunda izini Top Line Management'a kadar sürmeyi başardım, burası Sandra McEwan adında birine ait bir organizasyon şirketi.”

Bunu Charlie neden düşünememişti? Sandra McEwan, veya sevgi dolu bir şekilde anıldığı üzere Lady Macbeth, otuz yıldan fazla bir süredir Southampton'da fuhuş ve haraç işlerini yürütüyordu,

söylentilere göre kocasının suç imparatorluğunu ele geçirmek için onu öldürdüğünden beri. Azimli ve korkusuzdu –şimdiye kadar üç bıçaklanma olayı atlatmıştı– ama aynı zamanda akıllı ve yaratıcıydı. Fuhuş sektörünü Brookmire’la bir sonraki aşamaya taşıyarak rakiplerinin ölümcül tepkiler vermelerine sebep olmuş olabilir miydi?

“Çok iyi Lloyd. İyi iş çıkardın.”

İlk defa ona ilk ismiyle hitap ediyordu ve beklenen etkiyi yaratmayı başarmıştı. Lloyd utangaç bir teşekkür mırıldandı ve Charlie gülümsedi. Belki de her şeye rağmen iyi bir ekip olurlardı.

“İz sürmeye devam edelim. Bak bakalım Sandra’nın şu sıralar hangi taşın altında saklandığını bulabilecek misin?”

Dedektif Fortune hızla odadan çıktı. Charlie memnundu. Tekrar eski haline dönmüş olması çok iyiydi ve Alexia için adaletin yerini bulmasını sağlayarak bir serseriye daha parmaklıkların arkasına tıkmayı yürekten istiyordu. Bu hem ileride gurur duyabileceği bir başarı olurdu hem de Helen Grace’e nispet yapmış olurdu.

İnsanlar kuryelere hiç dikkat etmezler. Bisiklet kaskı ve deri kıyafetten oluşan üniformaları içinde gelip teslimatı yapan ve giden, karakterden yoksun ve hiç iz bırakmayan robotlar olarak görülürler. Günlük iş çarklarındaki küçük dişliler.

İnsanlar, onlar sanki gerçek insanlardan daha az insanlarmış gibi, onlara kaba davranmakta sorun olmadığını düşünürler. Şu andaki durum da tam olarak buydu. Ön büroda durmuş, ona sanki orada değilmiş gibi davranan iki resepsiyonistin özel konuşmalarını bitirmelerini bekliyordu. Bu çok tipik bir davranıştı, kendilerinin değerli olduğunu vurgulamak isterken ne kadar değersiz oldukları gerçeğini göz önüne seriyorlardı. Yine de hak ettiklerini bulacaklardı.

Öksürdü ve karşılık olarak şişko olan ona sinirli sinirli baktı. Vücudunu isteksizce öne doğru sürükledi.

“Kim?”

Ona tam bir cümleyle bile hitap etmiyorlardı.

“Stephen McPhail.”

Sesi duygusuzdu.

“Şirket?”

“Zenith Çözümler.”

“Üçüncü kat.”

Bir an için değerli kargosuyla binaya girmek zorunda olmanın gerginliğiyle duraksadı sonra soğukkanlılığını koruyarak asansörlere doğru yürüdü.

Zenith'teki resepsiyonist diğerlerinden daha kibar değildi.

“İmza lazım mı?”

Kadın kurye kafasını sağa sola salladı ve paketi uzattı. Yapışkan bantla sıkıca kapatılmış sade kahverengi bir kutu. Resepsiyonist teşekkür etmeden kafasını çevirdi ve paketi masasına koyarak konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

Kurye geldiği gibi tanınmadan sessizce orayı terk etti. Resepsiyonistin, görevini yaparak genel müdürü beklenmedik bir paketin geldiğinden haberdar etmeden önce dedikoduya daha ne kadar devam edeceğini merak etti. Çok uzun süre beklememelerini umuyordu. Bu tip şeyler bir süre sonra kokmaya başlıyordu.

“Senden yapmanı istediğim şeyin tehlikeli olma olasılığı çok yüksek ve eğer hayır diyecek olursan kararına saygı duyarım.”

Helen onunla Old White Bear’de buluşmak istediğinden beri Tony bir şeylerden şüphelenmişti. Burası istasyondan dönünce karışına çıka berbat bir birahaneydi; kimsenin kulak misafiri olması istenmediğinde gidilebilecek bir yerdı.

“Daha önceden de gizli görev yaptığını ve prosedürü bildiğini biliyorum,” diye devam etti Helen, “ama şu anda şartlar farklı. Bununla beraber elimdeki en iyi erkek memur sensin, bu yüzden...”

“Tam olarak ne istiyorsun?” diye cevap verdi Tony, iltifat üzerine hafifçe kızarak.

“Katilin seks peşindeki erkekleri hedef aldığı anlaşılıyor,” diye devam etti Helen. “*Akşam Haberleri*’ne ilan verip, fuhuş müşterilerinin gelip bize yardımcı olmalarını da isteyebilirdik ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Sokaktaki kızlar McAndrew’a hiçbir şey söylememişler...”

“Bu yüzden birini ateş hattına atmamız gerekiyor.”

“Kesinlikle.”

Tony hiçbir şey söylemedi. Yüzünde tarafsız bir ifade vardı ama bu görev onu heyecanlandırmıştı. Hayatı o kadar uzun süredir planlı ve programlı bir şekilde devam ediyordu ki yeniden ön cephede yer alma fırsatı çok cazipti.

“Katilin cinayet işleme sebebi ve izlediği yöntemi araştırarak çok mesafe katedemeyiz; bu katil adli tıp konusunda titizlik derecesinde dikkatli ve ayakaltında olmayan yerleri kullanıyor. Bu yüzden ortamda bir müşteri kılığında dolaşıp etrafı koklayacak birine ihtiyacım var. Biliyorum bunu düşünmek için zamana ihtiyacın var. Ve sormak istediğin bir sürü soru olduğuna da eminim ama bana hemen cevap vermen gerekiyor. Bu olay...”

Helen, kelimelerini dikkatli bir şekilde seçmeye çalışarak duraksadı.

“...Bu olay büyüyebilir. Ben bunu en başından engellemek istiyorum.”

Tony, bunu o gece düşüneceğine söz verdi ama zaten evet diyeceğini biliyordu. Evet, tehlikeli olacağına hiç şüphe yoktu ama eğer bunu o yapmayacaksa başka biri yapacaktı. Ondan daha az tecrübeli biri. O artık müfettiş yardımcısıydı ve kendisini öne atması gerekiyordu. Mark Fuller böyle bir şeyden asla kaçmazdı ve Tanrı aşkına, onun bir çocuğu vardı.

Helen, Tony'yi düşünceleriyle baş başa bırakarak soruşturma odasına döndü. Tony, önünde onu bekleyen zorlukları aklından geçirirken büyük bir şişe bira içti. Bu durumu Nicola'ya ne şekilde anlatacak? Onun gerginliğini nasıl bastırarak ve alacağı risklerin çok az olduğunun garantisini nasıl verecekti?

Dalgın dalgın birasını yudumlayarak tek başına oturdu. Bu, idam mahkûmunun son içkisiydi.

Hiç ses çıkarmadan arkasından yaklaştı. Charlie kendini işine o kadar kaptırmış, yeni keşiflerinden dolayı o kadar heyecanlıydı ki Harwood'un yaklaştığını duymamıştı.

“Nasıl gidiyor Charlie?”

Charlie, onun aniden ortaya çıkışından irkilerek ayağa fırladı. Arkasını dönüp hızlıca bir cevap verdi; karşısında eğilmiş ona bakan Emniyet Müdürü'nü görünce sinirleri bozulmuştu.

“Alışmaya başladın mı?” diye devam etti Harwood.

“Evet efendim. Oldukça alıştım ve herkes beni çok sıcak karşıladı. Burada olanlar öyle karşıladı en azından.”

“Evet, bayağı yoğun bir zamanda geldin. Ama geri dönmene çok sevindim Charlie, bu kadar yetenekli bir polisi kaybetseydik çok yazık olurdu.”

Charlie hiçbir şey söylemedi. Bu yok yere edilmiş iltifata verilecek doğru cevap ne olabilirdi? Charlie kendini neredeyse öldürdükten sonra bir yıldan daha uzun bir süre hastalık izni kullanmıştı, bu da yeni emniyet müdürü için harika bir tavsiye sayılmazdı. Kırılmasının ardından Charlie, ona başka bir yerde daha mutlu olacağının söyleneceği telefon görüşmesine kendini hazırlamıştı ama o telefon hiç gelmemişti. Aksine işe dönmesi konusunda teşvik edilmişti ve şu anda da neredeyse hiç tanımadığı bir kadın tarafından övülüyordu.

“Kendi hızında devam et,” diye ekledi Harwood. “İyi olduğun şeyleri yap. Ve bir sorun olursa bana gel, tamam mı? Kapım her zaman açık.”

“Tamam efendim. Ve teşekkür ederim. Her şey için.”

Harwood, o kocaman çekici gülümsemesiyle gülümsedi. Charlie yeteri kadar konuşmadığını fark ederek ekledi:

“Beni hiç tanımadığınızı ve benden kurtulmak için de elinizde yeteri kadar gerekçe olduğunu biliyorum ama şunu bilmenizi isterim ki bana verdiğiniz bu fırsat için gerçekten ama gerçekten çok minnettarım,” Charlie artık saçmalamaya başlamıştı ama kendini durduramadı, “ve sizi yarı yolda bırakmayacağımı söylemek isterim. Bana ikinci bir fırsat verdiğinizde pişman olmayacaksınız.”

Harwood onu dikkatli bir şekilde süzdü, böyle iç dökmelere alışık olmadığı belli oluyordu, sonra da koluna hafifçe dokundu.

“Bundan hiç şüphem yok.”

Gitmek için arkasını döndü ama Charlie onu durdurdu:

“Bir şey daha. Alexia Louszko davasında bir gelişme oldu.”

Harwood arkasını döndü, merak etmişti.

“Dedektif Fortune, Alexia’nın çalıştığı üst sınıf genelevin sahibinin Sandra McEwan olduğunu ortaya çıkardı.”

Charlie, bu ismin Harwood’a bir anlam ifade edip etmeyeceğini bilemeyerek duraksadı.

“Onu tanıyorum. Devam et.”

“Şey, ben Brookmire binasının mülkiyetinin ona ait olmasına biraz şaşırdım. O kadar parası olduğunu fark etmemiştim. Bu yüzden Sandra’nın Southampton’da başka mülkleri olup olmadığına bakmak için biraz daha araştırma yaptım.”

“Ve?”

Charlie bir an duraksadı. Helen'a bahsetmeden Harwood'a bir şeyler söylemesi doğru olur muydu? Artık nazlanmak için çok geçti, Harwood bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Empress Caddesi sanayi bölgesinde mülkleri var."

Artık Harwood'un dikkatini tamamen çekmişti. Charlie, tapu sicilinden indirdiği sokak haritasının kopyasını aldı ve Harwood'a uzattı.

"Tam olarak şu sıradaki boş evlerin sahibi. Alan Matthews'un cesedi dördüncü sıradakinde bulundu."

Harwood biraz düşündü. Charlie devam etti:

"Alexia büyük olasılıkla Campbell ailesi tarafından öldürüldü ve parçalandı; Alexia, Brookmire'a sığınmadan önce Campbell ailesi adına çalışıyordu. Bundan bir gün sonra, sokaktaki müşterilerden biri Sandra McEwan'a ait bir mülkte öldürülmüş ve kesilip biçilmiş olarak bulundu."

"Sandra'nın onlara bir mesaj vermeye çalıştığını mı düşünüyorsun? Dişe diş yani?"

"Olabilir. Geçmiş bize, Sandra McEwan'a savaş açarsan sonuçlarına katlanman gerektiğini söylüyor."

Harwood'un kaşları kalktı. Yeni bir fuhuş savaşının kimseye faydası olmazdı – bu savaşlar hep çok uzun sürer, kanlı olur ve kesinlikle gazetelere haber olurlardı.

"Onu karakola getir."

Harwood kapıya doğru yönelmişti bile.

"Önce Müfettiş Grace'e haber vereyim..."

"Onu karakola getir Dedektif Brooks."

Mezbahadaki büyükbaş hayvanlar gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Profesyonel tavırların çok çabuk ortadan kaybolabiliyor olması çok şaşırtıcıydı. Ofise giremeyecek kadar sinirleri bozuk, eve dönemeyecek kadar meraklı Zenith Çözümler'in personeli koridora sığınmıştı. Helen onların yanından geçerek hızlı adımlarla üçüncü kata çıktı.

Zenith'in Genel Müdürü Stephen McPhail soğukkanlı görünmek için elinden geleni yapıyordu ama sabah olanlar yüzünden tedirgin olduğu belliydi. Uzun zamandır yanında çalışan sekreteri, Angie'yle beraber odasına kapanmıştı. Kutu Angie'nin masasında, onu elinden düşürdüğü yerde duruyordu. Kutu darbenin etkisiyle devrilmiş, kanlar içindeki kalp masaya düşmüştü. Kalp, ona bakmaktan kaçman iki polis memurunun nezaretinde hiç kıpırdamadan orada duruyordu. Kutunun kapağı gevşek bir şekilde aşağıya düşmüş, kanla yazılmış tek bir kelime basit bir mesajı gözlerine sokuyordu: PİSLİK.

"Gergin olduğunuzu biliyorum ama olaylar hafızanızda henüz tazeyken size bazı sorular sormam gerekiyor. Tamam mı?"

Helen sözlerini, burnunu çekerken arada kafasını "evet" anlamında sallamayı başaran Angie'ye yöneltmişti.

"Hangi şirketin kuryesiydi?"

"Kadın söylemedi. Üzerinde logo yoktu."

“Kuryenin kadın olduğundan kesin emin misin?”

“Evet. Çok fazla konuşmadı... ama evet.”

“Yüzünü gördün mü?”

“Tam olarak değil. Kaskı vardı. Doğruyu söylemek gerekirse çok da dikkatli bakmadım.”

Helen içinden bir küfür savurdu.

“Boyu?”

“Tam emin değilim. 1,70 civarı.”

“Saç rengi?”

“Kesin bir şey söyleyemem.”

Helen başını aşağı yukarı salladı, yüzüne yerleştirdiği sabit gülümseme, dikkatsiz Angie'ye karşı hissettiği kızgınlığı gizliyordu. Kurye hiç dikkat çekmeden içeri girip çıkabileceğini biliyor muydu, yoksa şanslı gününde miydi?

“Robot resim çizen polislerden birinin gelip seninle çalışmasını isteyeceğim. Eğer ona kuryenin kıyafeti, kaskı, özellikleriyle ilgili detaylı bir eşkâl verebilirsen, o zaman aradığımız kişinin net bir resmini elde edebiliriz. Olur mu?”

Angie kahramanca başını evet anlamında sallayınca Helen dikkatini Stephen McPhail'e yöneltti.

“Personelinizin isim ve adres listesine ihtiyacım var; bugün burada olanların ve olmayanların.”

“Elbette,” diye cevap verdi McPhail. Birkaç tuşa bastı ve yazıcı vızır vızır çalışmaya başladı. “Yirmi sabit personelimiz var, sadece ikisi bugün yoktu. Helen Baxter tatilde ve Chris Reid, şey, onun tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.”

Helen duyularını yüzüne yansıtılamayacağına çalıştı.

“Ofiste kapalı devre kamera sisteminiz var mı?” diye devam etti.

“Maalesef yok ama alt katta resepsiyonda var. Yönetim şirketinin size ihtiyacınız olan her şeyi vereceğinden hiç şüphem yok.”

McPhail yardımcı olmak için çaresizce çabalıyor, bu karışıklığı çözmeye can atıyordu. Helen onun ızdırabına son vermeyi çok istedi ama yapamadı.

“Bunun özellikle sizi hedef aldığına inanmak için bir sebebi-miz yok ama sizi bu şekilde hedef alacak biri geliyor mu aklınıza? Son zamanlarda işine son verdiğiniz biri? Sorunlu bir müşteri? Aileden biri?”

“Biz bilgi teknolojileriyle uğraşıyoruz,” diye cevap verdi McPhail, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Bu kendinize düşman edineceğiniz bir iş değil. Bütün çalışanlarımız, erkek veya kadın, aylardır, hatta yıllardır bizimle çalışıyorlar. Bu yüzden, hayır... Böyle bir şey yapacak birini tanımıyorum...”

Sesi gittikçe azalarak duyulmaz oldu.

“Endişelenmeyin. Bunun bir eşek şakası olduğuna eminim. Birkaç günlüğüne polis memurlarımız buralarda olup personelle konuşacak ama siz her günkü işinizi yapmalısınız. Böyle hastalıklı bir şakanın size para kaybettirmesi için bir sebep yok ortada.”

McPhail biraz daha rahatlamış görünerek başını evet anlamında sallayınca Helen hızlı adımlarla resepsiyona gitti. Yönetim şirketi temsilcisi, Charles Holland gelmiş, onu bekliyordu. Telaş içinde sabahki kapalı devre kamera kayıtlarını bulmuş ve bu nahoş sorumluluğu bir başkasına devretmek için can atıyordu. Adli tıp ekibi gelmiş, Zenith’in sürgün edilmiş personelinin ilgisini çekerek, kalbi almak için üst kata çıkıyordu. Maktulün kalbinin evine değil de iş yerine bırakılmış olması ilginç bir gelişmeydi. Kesinlikle daha riskliydi ama daha fazla ilgi çekeceği garantiydi. Sebebi bu muydu? Bu ne çeşit bir oyundu?

Ve nerede bitecekti.

Hiç vakit kaybetmedi. Helen arka yollardan ayrılmadan süratle şehrin içinden geçti. Gereğinden fazla dikkatli davranıyordu ama Zenith'teki şaşkın çalışanlardan birinin basına haber verme olasılığı çok yüksekti ve Helen takip edilmemeye kararlıydı. Mutluluğu bozmak ve acıya sebep olmak üzere Reidlerin evine gidiyordu ve yalnız olduğundan kesinlikle emin olmak istiyordu.

Helen'in kimliğini görünce Jessica'nın beti benzi öyle bir attı ki Helen onun bayılacağını sandı. Helen'm orada bulunmasını istediği aile irtibat memuru Alison Vaughn hemen müdahale etti. Teselli etmek için Jessica'nın dirseğinin üzerine elini koyduktan sonra dehşet içindeki Jessica'ya eşlik ederek onu içeri soktu. Helen dış kapıyı arkasından nazik bir hareketle kapattıktan sonra onları takip etti.

Jessica'nın ön odanın ortasında oturan on sekiz aylık çocuğu davetsiz misafirleri görünce sevecen sesler çıkardı. Sally enerji dolu ve oyuncuydu, bir şey söylenmesine gerek kalmadan Alison onu yerden kaldırdı ve oynaması için aktivite masasına götürdü.

“Öldü mü?”

Jessica'nın sorusu acımasız derecede açık ve netti. Bütün vücudu sarsılıyor, gözyaşlarını zor tutuyordu. Helen'in gözleri şömine rafının üzerindeki aile fotoğraflarında gezindi – Jessica'nın kocasının son maktulleri olduğundan hiç şüphesi yoktu.

“Bu sabah bir ceset bulduk. Onun Chris olduğunu düşünüyoruz, evet.”

Jessica başını eğdi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını bastırmaya, üzüntüsünü kızından saklamaya çalışıyordu ama yaşadığı çok çok büyüktü.

“Jessica, önümüzdeki birkaç gün kendini şaşkın, mahvolmuş ve korkmuş hissedeceksin ama şunu bilmeni isterim ki sana her an destek olacağız. Alison, Sally’yle ilgilenmek, ihtiyacın olan desteği sağlamak ve sorularına cevap vermek için burada. Eğer aileden sana destek olabilecek birileri varsa onları hemen arasak iyi olur. Belki de birkaç gün başka bir yerde kalmak istersin. Basının seninle burada iletişime geçmeye çalışacağı ihtimalini göz ardı edemiyorum.”

Jessica, şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdı.

“Neden böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Chris’in öldürüldüğünü düşünüyoruz. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu... her şeyin korkunç bir kâbus gibi geldiğini biliyorum ama gerçekleri senden gizleyemem. Sana bildiğimiz her şeyi anlatmam büyük önem taşıyor, böylece bunu yapan kişiyi ya kalamamıza yardımcı olabilirsiniz.”

“Nasıl öldürüldü?.. Nerede?”

“Büyük Eling Bataklığı’nda bulundu. Oraya sabahın erken saatlerinde arabayla gitmiş.”

“Neden? Orada ne varmış? Biz hiç o tarafa gitmeyiz... hiç gitmedik.”

“Oraya yanında başka biriyle gittiğini düşünüyoruz. Bir kadınla.”

“Kiminle?” Jessica’nın sesi öfkeyle doluydu.

“Kimliğini bilmiyoruz. Ama seks işçisi olabileceğini düşünüyoruz.”

Jessica korkuyla gözlerini kapadı. Kadının hayatı temellerinden sarsılırken Helen onu şefkatle izledi. Helen’in hayatı birçok kez

paramparça olmuştu ve Jessica'nın yaşadığı korkunç acıyı anlayabiliyordu. Yine de onunla tartışmaya girmeden ona gerçeği söylemesi gerekiyordu; bütün her şeyi.

“Büyük Eling Bataklığı, işlerini gizlice yapabilmek için fahişelerin sıklıkla kullandıkları bir yer. Chris'in bu sebeple oraya gittiğini düşünüyoruz. Gerçekten üzgünüm Jessica.”

“Lanet olası aptal piç.”

Jessica kelimeleri öylesi bir hiddetle söyledi ki oda sessizleşti. Sally, ilk kez bir şeylerin ters gittiğini hissederek oyundan kafasını kaldırıp baktı.

“Aptal, korkak, bencil, lanet... piç.”

Artık kendini tutmaya çalışmadan, derin ve uzun hıçkırıklarla ağlıyordu. Helen kadının ağlamasına izin verdi. En sonunda kadının hıçkırıkları azalmaya başladı.

“Bildığın kadarıyla Chris daha önce fahişelere gitmiş miydi?”

“Hayır! Sizce buna katlanır mıydım? Beni ne sanıyorsunuz; kapı paspası mı?”

Jessica'nın gözlerinden alevler çıkıyordu.

“Elbette hayır. Böyle bir şeyi onaylamayacağını biliyorum ama bazen eşlerin çok derinlere gömdükleri şüpheler, korkular, bir şeyler vardır. Senin de Chris'le ilgili endişeleriniz var mıydı? Seni üzen bir şeyler?”

Jessica, Helen'a bakamıyordu, gözlerini aşağıya indirmişti. Helen bir şeylere dokunmuştu, bundan kesinlikle emindi ve bunun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu.

“Jessica, eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa...”

“Böyle bir şey olacağını...”

Yaşadığı şok tam olarak etkisini göstermeye başladığı için Jessica konuşurken nefesi yetersiz kalıyordu. Helen, Alison'a bir bardak su getirmesini işaret etti.

“O... o... söz vermişti.”

“Sana ne sözü vermişti Jessica?”

“Sally doğduğundan beri, biz pek fazla... işte şey... şey yapmadık.”

Helen hiçbir şey söylemedi. Jessica’nın bir şeyler söylemek üzere olduğunu biliyordu ve en iyisi onun söyleyeceklerini toparlamasına izin vermektir.

“Biz hep çok yorgun oluyoruz,” diye devam etti Jessica, “her zaman yapılması gereken bir sürü şey var.”

Devam etmeden önce ciğerlerini dolduracak kadar büyük bir nefes aldı:

“Birkaç ay önce, benimki bozuk olduğu için Chris’in dizüstü bilgisayarını kullandım.”

Derin bir nefes daha.

“Alışveriş yapmak için *Internet Explorer*’ı açtım ve... İşaret koyduğu bütün o siteleri buldum. Geri zekâlı herif onları saklamaya bile çalışmamıştı.”

“Porno mu?” diye sordu Helen. Jessica başını evet anlamında salladı.

“İçlerinden birini açtım. Bilmek istiyordum. Çok... iğrençti. En fazla on yedi yaşında genç bir kız ve bir sürü herif... Hepsi sıraya girmiş...”

“Onu yüzleşmeye zorladın mı?”

“Evet. İş yerini aradım. Hemen eve geldi.”

Devam ederken sesi biraz daha yumuşamıştı:

“Çok üzgündü. Utanmıştı. Beni incittiği için kendinden nefret ediyordu. Ben de o... şeylere baktığı için ondan nefret ediyordum ama bir daha asla seyretmeyeceğine yemin etti. Ve samimiydi. Gerçekten samimiydi.”

Yalvarır gibi başını kaldırdı, Helen'a sessizce kocasını suçla maması için yalvarıyordu.

"Eminim öyledir. İyi bir eş, iyi bir baba olduğuna eminim..."

"Öyle. Öyleydi. Sally'yi, *beni* severdi..."

Jessica bu noktada tamamen kendini bıraktı, olayların ağırlığı sonunda üzerine çökmüştü. Kocasını elinden alınmıştı ve anısı son suza kadar kirletilmişti. Bu umursamaz hareketleri ona pahalıya mal olmuştu ama geride kalanlara acı bir miras kalmıştı. Onlar uzun ve karanlık bir tünelin başındaydılar.

Bir anda Helen'ın içini bir öfke kapladı. Bundan kim sorumluysa ne yaptığını iyi biliyordu. Bu masum ailelere olabildiği kadar acı vermeye çalışıyordu. Onları insanın dayanma sınırının ötesine kadar zorlayıp mahvetmek istiyordu. Ama Helen buna izin veremeyecekti. Bunlar olmadan önce onun mahvolduğunu görecekti.

Helen, aileye destek olması için Alison'ı bıraktıktan sonra evden ayrıldı. Kötü haberi verenler ölü evlerinde asla hoş karşılanmazlardı ve ayrıca yapması gereken işler vardı.

Helen, Alison'ın Jessica'nın eski dengesine kavuşması için ona yavaş ancak kesin bir biçimde yol göstereceğinden emin bir şekilde evden uzaklaştı. Alison işinde çok iyiydi; sabırlı, nazik ve akıllıydı. Zamanı geldiğinde Jessica'yı karşısına alacak ve kocasının öldürülüşünün bütün detaylarını anlatacaktı. Jessica'nın, kocasının artık nasıl kamu malı, dedikodu ve spekülasyon konusu haline geldiğini bilmesi, anlaması gerekiyordu. Ama bunun için henüz çok erkendi, kadının yaşadığı sarsıntı çok büyüktü ve Helen doğru ana karar verme işini Alison'a bırakacaktı.

“Başka bir seri katilin mi peşindesin Helen?”

Helen arkasına döndü ama bu sesi tanıyordu.

“Çok şanslı biri sayılmazsın, değil mi?”

Emilia Garanita, Fiat'ınm kapısını çarptı ve ona doğru yürüdü. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti acaba?

“Bana göle atlamamı söylemeden önce bugün patronunla yüz yüze görüştüğümü bilmeni isterim. Ceri Harwood, Whittaker'dan sonra yeni bir soluk getirdi, sence de öyle değil mi? Bize karşı açık ve dürüst olacağına söz verdi --sen benim sırtımı kaşırsan ben de senin falan filan-- ve senin de onunla hemfikir olduğunu söyledi. O zaman yeni bir başlangıç yapalım mı, ne dersin? Bana bu katille ilgili ne söyleyebilirsin ve *Akşam Haberleri* bu soruşturmaya ne şekilde yardımcı olabilir?”

Emilia'nın not defteri ve kalemi her ihtimale karşı hazırды ve yüzü masumiyet ve heyecanın bir tablosu gibiydi. Tanrım, Helen yumruğunu kadının suratına geçirmek istiyordu; Helen hayatı boyunca, sıradan insanların mutsuzluklarından bu kadar açık bir şekilde zevk alıyormuş gibi görünen başka birine rastlamamıştı. Emilia tam bir gulyabaniydi; üstelik gulyabanilerin iyi özelliklerinden hiçbirisi onda yoktu.

"Eğer Emniyet Müdürü Harwood sana gerekli bilgiyi vereceğini söylediyse öyle yapacağına eminim. Sözünün eri bir insandır."

"Çok nazıksın Helen. Ben detayları istiyorum. Gizli ayrıntıları."

Helen onu dikkatli bir şekilde süzdü. Numara yapmadığı belli oluyordu. Bir şekilde Harwood'u kendi tarafına çekmeyi başarmıştı ama kimin aklıyla? Helen bunu merak etti. Ayrıca Reidlerin evine neredeyse Helen kadar hızlı bir şekilde gelmişti. Emilia artık ezilebilecek bir rakip değildi. Helen'ın çok daha akıllı davranması gerekiyordu.

"Bu gece sana bir isim ve fotoğraf gönderirim. Baskıya yetiştirebileceğin bir zamanda. Empress Caddesi cinayeti çok vahşiydi, baştan sona şiddet içeriyordu ve işkence izlerine rastlandı. Olası organize suç bağlantılarını araştırıyoruz, özellikle de uyuşturucu ve fuhuş üzerinde duruyoruz. Ellerinde konuyla ilgili bir bilgisi olan potansiyel tanıkların anonim olarak bir telefon yardım hattıyla iletişime geçmelerini istiyoruz. Şimdilik bu kadar."

"Bu kadarı yeterli. Gördün mü hiç canın acımadı, değil mi?"

Helen, Emilia'nın gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdi. Ona Christopher Reid'le ilgili hiçbir şey sormamasına şaşırmıştı. Şaşırmış ve sormadığı için rahatlamıştı. Ama daha fazla soru sormasına izin vermemek için oradan ayrılacaktı. Kawasaki'sine atlayarak gürültülü bir şekilde oradan uzaklaşırken, Emilia dikiz aynasında gitgide küçüldü.

Ancak otobana çıkınca rahatlamaya başladı. Helen'in uzun zamandır evi olan Southampton, yabancı ve lanet bir yere dönüşmeye başlamıştı. Helen fırtınanın kopmak üzere olduğunu bariz bir şekilde hissediyordu ve birdenbire dayanağını kaybetmişti. Harwood, Emilia'yla onun arkasından konuşarak ne yapmaya çalışıyordu? Ne tür bir anlaşma yapılmıştı? Onu bekleyen karanlık günlerde kime güvenecekti? Daha önce, mücadelenin en korkunç anlarında yanında Mark ve Charlie vardı; şimdi kim vardı?

Hiç farkında olmadan kendini Aldershot'a doğru giderken buldu. Robert Stonehill'in onun varlığından hiç haberdar olmamasına rağmen hissettiği çekimin bu kadar güçlü olması şaşırtıcıydı. İçinden bir ses bir kez daha düşünmesi, geri dönmesi için onu uyardı ama o sesi susturarak gaza abandı.

Karanlığa sığınarak şehrin içine gizlice süzüldü. Robert'm bugün evde olmayacağını biliyordu, bu yüzden doğruca onun çalıştığı Tesco Metro'ya gitti. Motosikletini düzgün bir şekilde park ederek onu gözetlemek için uygun bir yer olan karşıdaki internet kafeye girdi. Helen buradan, Robert'in akşam kalabalığına hazırlık olsun diye buzluğu içkiyle dolduruşunu net bir şekilde görebiliyordu. Robert çok çalışkan biri değildi, sadece yapması gerektiği kadarını yapıyor ve iş arkadaşlarıyla sohbet etmek için hep vakit buluyordu. Marketin önünden çok sık geçiyormuş gibi görünen biri vardı; Alice ya da Anna adında on dokuz yaşlarındaki bir esmer güzeli. Helen, kızı gözünün önünden ayırmamayı aklının bir köşesine not etti.

Saatler akıp geçti, sekiz, dokuz, on. Helen yorulup acıkınca dikkati de dağılmaya başlamıştı. Burada vakit mi kaybediyordu? Ne elde etmeyi umuyordu? Hayatının geri kalanını, aslında var olmayan bir bağlantının gizlice peşine düşen bir röntgenci gibi mi geçirecekti?

Robert hızlı adımlarla dükkândan çıktı ve sokakta yürümeye başladı. Helen her zamanki gibi on beşe kadar saydı ve saklandığı

yerden çıkıp doğal ve sessiz bir şekilde onun yürüyüş hızına ayak uydurdu. Robert birkaç kez sağa sola bakındı, sanki birini görmeyi bekliyor veya birini görmekten korkuyormuş gibiydi ama hiçbir zaman tam arkasına bakmıyordu, bu yüzden Helen fark edilmeden onu takip etmeye devam edebildi.

Artık şehir merkezine varmışlardı. Robert, birdenbire Red Lion'dan içeri daldı, burası daha önceki yürüyüşlerinde de ziyaret ettiği mağaramsı bir birahaneydi. Helen kısa bir süre bekledikten sonra içeri girdi, sanki konuşuyormuş gibi cep telefonunu kulağına yapıştırmıştı. İlk başta onu göremedi, bu yüzden telefonda konuşuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. Zemin katın tamamına göz gezdirdikten sonra üstteki asma kata çıktı. Robert orada da yoktu. Onu fark etmiş ve ondan kurtulmak için mi bu birahaneyi seçmişti? Helen hızlı adımlarla bodrum katındaki odaya indi ve tahmin ettiği gibi Robert'ı, baktığı en son yerde, birahanenin iç kısımlarında saklı bu daracık odada buldu. Arkadaşlarıyla beraber buraya sıkışmışlardı ve ortama ciddi bir hava hâkimdi. Helen meraklanmıştı ama ne hakkında konuştuklarını duyabilecek kadar yaklaşamıyordu, bu yüzden bir içki aldı ve bir yere oturup bekledi. Saat çoktan on biri geçmişti ama gençlerin yerlerinden kıpırdamaya niyetleri yok gibiydi. Birahanenin gece ruhsatı vardı ve saat ikiye kadar hizmet verebiliyordu ama grup bu gece tuhaf bir şekilde içkilerine gömülmüş gibiydi. Gergin görünüyorlardı. Helen onları korkutan şeyin ne olduğunu merak etti.

“Ekildin mi?”

Helen'ın daldığı düşünceler, isten çıktığından beri susuzluğunu içerek giderdiği her halinden belli olan kilolu bir iş adamının gelmesiyle aniden bölündü.

“Kocamı bekliyorum sadece,” diye yalan söyledi Helen.

“Her zaman bu kadar geç kalır mı? Eğer benim karım olsaydın ben geç kalmazdım.”

“Bu gece müsabakası vardı. Londra’dan çıkış trafiği hep berbat olur.”

“Müsabaka mı?”

“Kafes dövüşü. Docklands’te çok büyük bir gösteri var. Eğer istersen burada kalıp onunla sohbet et. Yavaşaklarla konuşmayı çok sever ve birazdan burada olur.”

“Çok nazıksın...”

Ama çoktan geri geri gitmeye başlamıştı bile. Helen gülümsemek için kendini zor tuttu ve dikkatini tekrar Robert’a verdi. Ve Robert’ın ona doğru baktığını gördü. Helen bakışlarını hemen aşağıya çevirerek telefonuyla ilgilenmeye başladı. Robert onu yakalamış mıydı? Pişman olmaktansa güvende olmayı tercih ederdi, bu yüzden yeteri kadar bekledikten sonra yalandan bir telefon görüşmesi yaptı ve yerinden kalkıp birinci katta gözetlemeye uygun gözden uzak bir yere yerleşti.

Yirmi dakika sonra Robert ve arkadaşları onun varlığından haberdar değilmiş gibi yanından geçerek birahaneden çıktılar. Gece yarısı olmak üzereydi ve sokaklar boştu. Onları takip ederken Helen bir anda kendi durumunun, gecenin bu kadar geç bir saatinde karanlık sokaklarda tek başına olmasının ne kadar aptalca olduğunun ve onu savunmasız bıraktığının farkına vardı. Birçok durumda kendini koruyabilirdi ama erkeklerden oluşan bir çeteye karşı değil. Ya onları takip ettiğini fark ederler ve bu durumdan hoşlanmazlarsa?

Adımlarını yavaşlatıp bu işten tamamen vazgeçip vazgeçmemeyi düşünürken çete bir anda durdu. Sağa sola bakışlar atarak durdular, sonra yakınlardaki bir ara sokaktan büyük bir çöp bidonunu sürükleyerek getirdiler. Sonra liderleri Davey, çöp bidonuna tırmandı. Bu onu, omuz seviyesindeki küçük bir camla aynı hizaya

getirdi. Sırt çantasından demir bir çubuk çıkardı ve diğerleri etrafı kolaçan ederken camla uğraşmaya başladı.

Helen duvara yapıştı. Çok kızgındı; neden kendini böyle bir duruma sokmuştu? Pencere artık açılmıştı ve Davey kendini içeriye çekiyordu. Sırada Robert vardı. Çöp bidonuna sıçrayarak, eğitilmiş jimnastikçilere özgü bir zarafetle kendini pencereden içeriye doğru savurdu. Diğerleri dışarıda kalıp gergin gergin yoldan geçen birilerinin olup olmadığını kontrol ettiler.

Bir gürültü onların kafalarını kaldırmalarına sebep oldu ama bu diğer yöne doğru yürüyen bir kadındı ve belli ki onları görmemişti. Helen hızlı adımlarla yürümeye başladı. Her şey bu kadar ters gittiği için tek istediği buradan uzaklaşmaktı. Her adımda kendini azarladı. Şu anda masum bir insanın evi soyuluyordu ve bunu ihbar etmek ve bu işi şu anda sonlandırmak onun göreviydi.

Ama elbette bunu yapmayacaktı ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Hızlı hızlı oradan uzaklaşarak gecenin karanlığında kayboldu.

Buraya gelmesi bir hataydı.

Ev, içi boş bir kabuk gibiydi. Pek sevgi görmemiş, çoğu kiralık yerlerde olduğu gibi çıplak, fonksiyonel bir alan. Tek başına IKEA yemek masasında oturan Jason Robins de aşağı yukarı böyle hissediyordu. Eski karısı Samantha, yeni erkek arkadaşı Sean'la beraber kızları Emily'yi iki haftalığına Disneyland'e götürmüştü. Jason işe odaklanarak, futbol seyrederek, eski ahbablarını ziyaret ederek bunu kafasından atmaya çalışsa da aslında sürekli bunu düşünüyordu. Üçünün pamuk şekeri yiyerek, eğlence treninde çılglık çılgılla bağırarak, çok yoğun geçen eğlenceli bir günün ardından yatma vakti geldiğinde birlikte kıvrılıp yatarak ne kadar eğlendiklerini düşünüyordu. Üstelik bu onun tamamen dışlanmış olduğu bir eğlenceydi. Evliliklerinde hiçbir zaman onun sözü geçmemişti ve artık evlilikleri bittiği için iyice köşeye sıkışmıştı. Var olan tüm enerjisini Emily'nin büyümesi ve Samantha'nın isteklerinin karşılanması uğruna harcadığı için arkadaşlarını ve ailesini ihmal etmişti. Samantha bir ilişkisi olduğunu kabul edip evliliklerini bitirdiğinde ise gidebileceği hiç kimse, en azından gerçek bir dostu kalmamıştı. İnsanlar cana yakın davranıp birkaç soru sormuşlardı ama içten değillerdi. Hiç kimsenin seçiminden dolayı Samantha'yı suçlamadığını fark edebiliyordu. Jason pek yakışıklı sayılmazdı ve öyle hoşsohbet biri de değildi ama yine de Samantha'yı mutlu

etmek için elinden geleni yapmıştı. Ve ödülü ne olmuştu? Boş bir daire ve velayet mücadelesi.

Jason hazır yemeğinden artakalanları çöpe döktü ve ona evi gösteren emlakçının çalışma odası dediği ama ona göre bir dolap odası olan odaya geçti. Burası avuç içi kadar bir yerdi ama evde en sevdiği odaydı; boş gibi gözükmeyen tek oda. Odanın onu kucaklayan sıcaklığını seviyordu. Sandalyesine oturdu ve bilgisayarını açtı.

BBC'nin haber sitesine, sonra spor sayfasına baktı ve Facebook'a bir göz gezdirdi. Hızlıca baktıktan sonra kapattı; başka insanların mutlu hayatlarının fotoğraflarını görmek istemiyordu. E-postasını kontrol etti; *spam*, *spam* ve bir avukat faturası daha. Canı sıkkın bir şekilde iç geçirdi. Erkenden yatmalıydı. Uyuyamayacağını bildiği halde erkenden yatmayı göze alıp alamayacağını tarttı ama boşu boşuna. Yatmaya hiç niyeti yoktu. *Safari*'yi açtı ve işaretlediği sayfalara tıkladı. Onlarca porno sitesi onu karşıladı. Bir zamanlar çok heyecanlı geliyorlardı oysa şimdi sadece tanıdıklardı.

Canı sıkkın ve üzgün bir halde masada oturdu. Zaman onunla dalga geçer gibi ağır ağır ilerliyordu. Tanrım, saat daha 11'di. İşe gitmesine daha en az dokuz saat vardı. Gece, uzun boş bir manzara gibi önünde uzanıyordu.

Kısa bir süre durdu, sonra arama motoruna " Eskort " yazdı. Bir anda ekranda, ona Southampton'daki kızlarla buluşmak isteyip istemediğini soran bir sürü reklam sayfası açıldı. Önce nerede yaşadığını bilmelerinden dolayı rahatsız olduğu için tereddüt etti, sonra sayfalara göz gezdirmeye başladı. Hepsisi de hafifçe kılık değiştirmiş fuhuş davetiyeleriydi; arkadaş aradıklarını söyleyen ama aslında müşteri arayan kızlar. Yapsa mıydı acaba? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve açıkçası böyle bir şeye bulaşmaktan korkuyordu. Ya eğer biri öğrenirse?

Ereksiyonu büyürken sayfalarda biraz daha gezindi. Parası vardı. O halde neden olmasın? Eğer hastalık kapacak olursa tedavi

olurdu; artık hayatında hastalığını bulaştıracağı biri de olmadığına göre. Neden bir seferlik heyecanlı bir şey yapmıyordu?

Kalbi artık daha hızlı çarpıyor, kafasından senaryolar geçiyordu. Eskort sitelerini, forumları, videoları inceledi; burası keşfedilmeyi bekleyen apayrı bir dünyaydı. Kontrolü ele alacaktı, neden olmasın? Bir seferliğine parasını insanlara istediği şeyleri yaptırmak için kullanacaktı. Bunun kime ne zararı vardı?

Jason, cüzdanını alarak ışıkları kapattı ve odadan çıktı. Gece onu çağırıyordu ve bu sefer buna karşı koymayacaktı.

Kırbacı sıkıca tuttu ve savurdu. Kırbaç tatmin edici bir sesle kadının sırtında şakladı. Kadının omuzları kalktı, sonra düştü ama hiç ses çıkarmadı. Hissettiği bütün acıyı yuttu. Omuzlarını tekrar kaldırarak, daha fazlasına kendini hazırlayarak dominatörüne meydan okudu. Jake buna karşılık kırbaç bir kez daha şaklattı. Kadından yine hiç ses çıkmadı.

İlişkilerini düzeltmelerinin üzerinden birkaç ay geçmişti. Hiç şüphesiz bu sefer farklıydı; Jake artık onun hakkında daha fazla şey biliyordu, gerçi hiçbir zaman onun özel hayatına burnunu sokmamıştı ama hiç belli etmeden ona kendi hayat hikâyesini anlatarak kadını, ona sırlarını açması için teşvik etmişti. Jake onunla kendini rahat hissettiği kadarını paylaşmıştı –anne ve babasının hayatta olduklarını ama onunla görüşmek istemediklerini hiç kimse bilmiyordu– ama karşılığında çok az şey almıştı. Burasının Helen’in kendini güvende hissettiği yer olduğunu biliyordu ve bunu asla tehlikeye atmazdı ama ilişkilerini ilerletmek istiyordu. Ona karşı bir şeyler hissediyordu; bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Bu hisler, anlaşmalarına son vermesi gerektiğine işaret ediyordu –aldığı parayı hak etmek isteyen başka profesyonel bir dominatör bunu yapardı– ama o bunu daha önce denemişti ve işe yaramamıştı.

Bu aşk değildi. En azından Jake öyle olduğunu düşünmüyordu. Ama ona karşı uzun süredir birine karşı hissettiği şeylerden çok

daha fazlasını hissediyordu. Eğer hayatta bu kadar sevgisiz büyümüş ve terk edilmişsen duygularını sımsıkı kilitler altında tutuyordun. Ergenliğinden beri Jake'in bir sürü ilişkisi olmuştu; kadınlarla ve erkeklerle, genç ve yaşlılarla ama her seferinde sabit olan tek bir şey vardı. Özgür olma arzusu. Ama buna rağmen artık başkalarıyla düşüp kalkmayı gitgide daha az ister hale gelmişti. Monogami hiçbir zaman ona göre bir şey olmamıştı ama artık cazip taraflarını görebiliyordu. Helen'la sevişmenin yakınından bile geçemedikleri düşünülecek olursa bu çok saçmaydı aslında ama yine de konunun bununla ilgisi yoktu. Helen'da öyle bir şey vardı ki Jake bunu korumak, kurtarmak istiyordu. Eğer Helen ona izin verecek olursa.

Bu gece Helen'in ağzından resmen tek bir kelime bile çıkmamıştı. Tanışıklıklarının ilk günlerine doğru üzüntü verici bir gerileme içindelermiş gibiydi. Onu üzecek bir şey olmuştu. Tam Jake bir şeyler söyleyip söylememeyi kafasında tartarken Helen birdenbire:

“Kendini hiç lanetlenmiş gibi hissettiğin oldu mu?” dedi.

Bu öylesine beklenmedik bir soruydu ki Jake'in ilk başta dili tutuldu. Sonra, tam ters yönde fazla ileri giderek, onu hem teselli etmek hem de çok fazla müdahaleci davranmadan bir şeyler öğrenebilmek için beceriksizce bir şeyler geveledi. Kadın tepki vermedi.

Jake odanın diğer tarafına gitti ve kadının elini avucuna aldı. Bütün bu süre boyunca konuşmaya devam etti ama Helen, sanki onun varlığından haberdar değilmiş gibi dosdoğru karşıya baktı. Sonunda bakışlarını aşağıya çevirdi ve sanki Jake'in onun elini tutmuş olduğunu ilk kez fark etti. Jake'e baktı, sert bir şekilde değil, sonra elini çekti.

Odanın diğer tarafına yürüdü, giyindi ve kapıya yöneldi. Durdu ve:

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Sonra da gitti. Jake gücenmiş, şaşırmış ve endişelenmişti. Neler oluyordu? Ve kendini neden lanetlenmiş hissediyordu?

Konuşulmamış, Helen'in içine attığı çok şey vardı ve Jake elinden geldiği kadar ona yardım etmek istiyordu. Helen'in konuşacak başka hiç kimsesi olmadığına emindi. Ama kendi çaresizliğine rağmen kadının üstüne gidemeyeceğini biliyordu. Bu ilişkide güçsüzdü ve hiçbir şey onun elinde değildi. Helen'in ona gelmesini beklemesi gerekecekti.

Lady Macbeth, komşuları bu durumdan hiç memnun olmasa da Upper Shirley'nin dış tarafında kalan müstakil bir evde yaşıyordu. Komşularının hepsi muhasebeci veya avukat falandı, Sandra McEwan değildi. Uyuşturucu ve seks satarak senede binlerce pound kazanıyordu. İşinin merkezi Southampton'dı ve operasyonlarını lüks rezidansından yönetiyordu. Sandra aslen Fife'dandı ama daha on dört yaşındayken koruyucu ailesinin evinden kaçmıştı. Bir yıl geçmeden sokaklarda işe çıkmaya başlamıştı, ülkeyi yavaş yavaş dolaşarak en sonunda kendini Malcolm Childs adlı bir başka İskoçyalı tarafından pazarlandığı güney kıyısında bulmuştu. Onun sevgilisi, sonra karısı olmuştu ve bir yeraltı efsanesine göre sado mazo bir ilişki sırasında onu boğarak öldürmüştü. Malcolm'ın cesedi asla bulunamamıştı ve Sandra, imparatorluğunu ondan almaya çalışanları öldürerek ya da sakat bırakarak kurduğu imparatorluğun dizginlerini sorunsuz bir şekilde eline almıştı. Mahkemeden onlarca kez ceza almadan çıkmış, öldürülmekten üç kez kurtulmuştu ve şimdi güney kıyısında lüks bir hayat yaşıyordu. Fife'dakinden çok farklı bir hayat.

Hizmetçisi şiddetli bir şekilde karşı çıktı –saat daha sabahın yedisidi– ama Charlie'nin elinde Sandra için bir tutuklama emri vardı ve söz konusu kadının kaçma ihtimaline karşı oyalanmak istemiyordu. Mülkün her tarafında güvenlik kameraları vardı ve

Sandra'nın onların geldiğini görme olasılığı yüksekti. Neyse ki Charlie, onun gösterişli yatak odasının kapılarını açtığında bu sefer derin uykuda olduğunu gördü.

Sandra'nın kaslı, atletik sevgilisi kapı açılır açılmaz yataktan fırladı. Charlie'nin önünü kesmeye kararlıydı ama kimlik kartını görünce durdu.

“Sakin ol evlat. Sorun yok.”

Sandra'nın hiçbir zaman yanından ayırmadığı sevgilisi eski bir boksördü. Hemen hemen hiç konuşmazdı; Sandra bunu onun adına yapmaktan hoşlanırdı.

“Yatağa gel. Ben hallederim.”

“Sandra McEwan, elimde bir tutuklama emri...”

“Sakin ol Dedektif Brooks. Brooks'tu öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Charlie gergin bir şekilde.

“Gazetelerdeki fotoğraflardan tanıdım. Şu aralar nasılsın? Daha iyisindir umarım.”

“Hayatımdaki her şey tozpembe Sandra, en iyisi zırvalamayı kes de ayağa kalk, ne dersin?”

Kadına bir sabahlık uzattı. Sandra dik dik ona baktı.

“Geri döneli ne kadar oldu Dedektif Brooks?”

“Sabrımı yitirmeye başlıyorum.”

“Ne kadar olduğunu söylersen, yataktan kalkarım.”

Charlie duraksadı sonra:

“İki gün,” dedi.

“İki gün,” diye tekrar etti Sandra, kelimelerin üzerine basa basa. Charlie'nin ona verdiği sabahlığı giymeden, iddialı bedenini büyük boy yataktan sürükledi. Çıplaklığını saklamak için en ufak bir çaba bile göstermedi.

“Daha iki gün olmuş ve sen adını duyurmaya çalışıyorsun. Bütün o şüpheli kadın düşmanlarını haksız çıkarmak istiyorsun, öyle mi?”

Charlie, Sandra’nın yorumlarındaki gerçeği kabul etmek istemeyerek kadına dik dik baktı.

“Tamam, bunu takdir ediyorum Charlie, gerçekten. Ama benim zamanımı harcama, olmaz mı?”

Cana yakınlığı kaybolmuştu artık. Sandra apaçık hırıliyordu.

“Eğer önümüzdeki hafta sabah akşam avukatlarımın o güzel kışında bitmelerini istemiyorsan, koştura koştura Ceri Harddick’in yanına gidersin, anladın mı?”

Sandra yanına gelmişti, çıplak vücudu Charlie’nin şık takımının bir iki milim ötesindeydi. Ama Charlie kadının kendisini tehdit etmesine izin vermeyerek gözünü bile kırpmadı.

“Benimle merkeze geliyorsun Sandra. Çifte cinayet gibi küçük bir konuda yardımına ihtiyacımız var. Nasıl yapalım istersin? Bir hanımefendi gibi kendin mi çıkmak istersin, yoksa kelepçelerle sürüklenerek mi?”

“Hiçbir şey öğrenmedin, değil mi? Sizinkiler asla öğrenmiyor.”

Bir asker gibi küfrederek, kıyafet almak için elbise odasına doğru yürüdü. Prada, Stella McCartney ve Diane von Furstenberg tasarımı kıyafetlerin arasından seçe eleğe bir Armani kot pantolon ve kazağa karar vererek Charlie’yi maruz bıraktığı absürt pantomimle kanıtladığı üzere, Sandra’nın durumunda suç işlemek kesinlikle karşılığını veriyordu.

“Hazır mısın?” dedi Charlie, sinirini belli etmemeye çalışarak.

“Hazırım,” diye cevap verdi Sandra, yüzündeki kocaman gülümsemeden gözüken iki altın dişiyle. “Oyun başlasın.”

“Benim bundan neden haberim yok?”
 “Ses tonuna dikkat et Helen.”

“Benim bundan neden haberim yok efendim?”

Helen, sınır tanımayan öfkesi yüzünden alaycılığını gizleyemiyordu. Harwood ayağa kalktı ve sakın bir şekilde ofis kapısını kapayarak onları gizlice dinleyen sekreterine engel oldu.

“Sana söylenmedi,” diye devam etti Harwood, “çünkü burada değildin. McEwan ortadan kaybolmak konusunda uzman, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Dedektif Brooks’a onu karakola getirmesini emrettim ve durumu sana açıklayacağımı söyledim. Şu anda da bunu yapıyorum.”

Harwood’un mantıklı açıklamasının Helen’in ruh hali üzerinde hiçbir olumlu etkisi olmadı. Devre dışı bırakıldığına sinirlendiği için haklı mıydı yoksa sadece bunu yapan Charlie olduğu için mi kızgındı? Eğer dürüst olması gerekirse, bilmiyordu.

“Bunu anlıyorum efendim ama eğer Alan Matthews cinayetiyle ilgili bir haber varsa bunu öğrenecek ilk kişi ben olmalıyım.”

“Haklısın Helen ve bu benim hatam. Eğer birini suçlayacaksan beni suçla.”

Elbette Helen bunu da yapamıyordu ve böylece hiç dayanağı kalmadı. Ama yine de son bir kez denerdi:

“McEwan, Louszko cinayetine karışmış olabilir ama Matthews cinayetiyle nasıl bir bağlantısı olabileceğini bilemiyorum.”

“Ön yargılı olmamalıyız Helen. Sen kendin söyledin, öldürülmesi bir çeşit mekân savaşı olabilir diye. Belki de o, savaştaki sivil zayıatlardan biriydi. Charlie oldukça ilginç bir şey buldu ve bunu sonuna kadar araştırmamızı istiyorum.”

“Bana çok doğru gelmiyor. Bu çok karmaşık, çok kişisel. Bu cinayeti işleyen kişinin nitelikleri...”

“Zekâ, hırs ve hayal gücü. Gözünü bile kırpmadan ve hiçbir vicdan azabı çekmeden adam öldürmekten memnun olacak ve polisi şaşırtmakta uzman biri. Bence bu tıpatıp Sandra McEwan’a uyuyor, sence?”

Daha fazla uğraşmanın hiçbir anlamı yoktu, bu yüzden Helen teslim oldu ve sorgu odasına gitmek üzere odadan çıktı. Charlie onu bekliyordu ve karşısında yanında avukatıyla beraber Lady Macbeth vardı.”

“Sizi gördüğüme çok sevindim Müfettiş.” Sandra McEwan ağzı kulaklarında gülümsedi. “İşler nasıl?”

“Ben de sana aynısını soracaktım Sandra.”

“Daha iyi olmamıştı. Her şeye rağmen iyi görünüyorsun. Sakın bana hayatında bir adam olduğunu söyleme?”

Helen bu sataşmayı duymamazlıktan geldi.

“Alexia Louszko cinayetini Dedektif Brooks araştırıyor. Sanırım Brookmire’da sizin için çalışıyordu, Agneska Suriav takma adıyla.”

Sandra inkâr etmeyince Helen devam etti.

“Öldürüldü, parçalandı ve terk edilmiş bir arabanın açık bagajına atıldı. Bir mesaj vermek için öldürüldü. Belki sen bize bu mesajın ne olduğunu söyleyebilirsin?”

“Size yardım etmeyi çok isterdim ama kızı doğru düzgün tanımıyorum bile. Onu sadece birkaç kez gördüm.”

“Sizinle çalışıyordu, onu kişisel olarak dikkatli bir şekilde incelemiş ve onunla konuşmuş...”

“Ben Brookmire’in bulunduğu binanın mülk sahibiyim. İşi kimin yönettiğini bilemem.”

Avukatı tek bir kelime bile söylemedi. Sadece vitrin süsüydü. Sandra işleri nasıl idare edeceğini iyi biliyordu.

“Onu sokaktan çekip aldın,” dedi Charlie baskının azalmasına izin vermeyerek. “Onu eğittin, süsledin. Ama Campbell ailesi buna itiraz etti, değil mi? Onu kaçırdılar. Öldürdüler. Sonra da onu ait olduğu sokaklara geri bıraktılar.”

“Eğer sen öyle diyorsan.”

“Senin kızlarından birini. Onu senin burnunun dibinden aldılar ve öldürdüler. Diğer kızlar bu konuda ne düşünüyorlardı? Eminim altlarına sıçmışlardır.”

Sandra hiçbir şey söylemedi.

“Bir şeyler yapman gerektiğini biliyordun,” diye devam etti Charlie. “O halde bir taşla iki kuş vurmaman için bir sebep yoktu. Bana Empress Caddesi’ndeki mülklerinden bahset.”

Nihayet bir tepki aldı. Küçüktü ama oradaydı. Sandra bunu beklemiyordu.

“Benim hiç...”

“Sana bir şey göstermeme izin ver Sandra,” diye devam etti Charlie. “Bu, birbirleriyle finansal ilişkiler içinde olan holdingle-
rin bir listesi. Şimdi lafı uzatmayalım da hepsinin sahibinin sen olduğunu kabul edelim. Bu...” –Charlie bir şirket ismine işaret etti– “yaklaşık olarak iki yıl önce Empress Caddesi’nde aynı sırada altı metruk ev almış. Bu evleri neden aldın Sandra?”

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra avukatından minik bir baş işareti geldi.

“Tadilat ettirmek için.”

“Neden bunu yapmak isteyesin? Evler çürümüş, harap ve ne-
zihleştirmek için pek uygun bir mahalle de değil.”

“Evleri restore etmek istemiyorsun,” diye onun sözünü kesti
Helen bir anda ne olduğunu anlayarak. “Onları yıkmak istiyorsun.”

Sandra’da sadece hafif bir kıpırtı oldu. Doğru yolda olduklarını
anlayabilmeleri için ihtiyaçları olan şeye en yakın olanı buydu.

“Fahişeler bölgesindeki mülkleri kimse istemiyor, oradaki evler
her gece fahişeler tarafından kullanılıyorlar. Ama eğer onları alıp
yıkarsan ve sonra da yeniden yapmayı ihmal edersen kızlar o zaman
ne yaparlar? Müşterilerinin arabalarına binmeyi göze alırlar mı
yoksa başka yerde mi iş ararlar? Daha güvenli bir yerde. Brookmire
gibi bir yerde. Biraz daha araştırırsak Empress Caddesi’nde son
zamanlarda el değiştirmiş olan birçok mülk bulacağımıza eminim.
Doğru mu?”

Sandra’nın gözlerine kasvet çökmeye başlamıştı artık. Charlie
bu avantajın üstüne gitti.

“Ama ya bir adım daha öteye gitmek isteseydin? Campbell
ailesi sana saldırıp işgücünü bozmaya çalıştı. Ya sen işi ciddiye
bindirmeye karar verseydin? Karşılığında kızlarından birini öl-
dürebilirdin ama bir iki müşteri öldürmek daha yaratıcı. Basında
çıkan haberler bile tek başına Campbell ailesinin müşterilerinin
birçoğunu uzaklaştırdı. Hakkını teslim etmem lazım Sandra, bu
çok akıllıca.”

Sandra gülümsedi ve hiçbir şey demedi.

“Alan Matthews’u sen mi seçtin? Yoksa rastgele mi seçildi?”

“Müvekkilimin söylediklerinizle ilgili hiçbir fikri yok, herhangi
bir şiddet eylemine karışmış olduğunu kesinlikle reddediyor.”

“Belki o zaman bana 28 Kasım gecesi saat 9 ve sabah 3 arası nerede olduğunu söyleyebilir,” diye araya girdi Charlie, baskıyı sürdürmeye kararlı bir şekilde.

Sandra, Charlie’ye uzun uzun ve sert bir şekilde baktı ve:

“Sergideydim,” dedi.

“Nerede?” diye bağırdı Charlie.

“Sidney Caddesi’nde depodan dönüştürülmüş bir galeride. Yerel bir sanatçı, canlı bir enstalasyon, hani müşterilerin de sanata dâhil oldukları şu şeylerden. Hepsi zırvalık tabii ama insanlar bu sanatçının ileride çok para edeceğini söylüyor bu yüzden ben de bir bakayım dedim. Ve işin komik tarafı, benim teknolojiyle aram iyi değildir ama oğlan işini biliyor ve bana her şeyin internetten canlı olarak yayınlandığını söyledi. Böyle bir şeyi uyduramazsınız, isterseniz kontrol edebilirsiniz. Ve hâlâ şüpheniz varsa orada bulunan ziyaretçilerden orada olup olmadığımı teyit edebilirsiniz. Southampton Belediye Meclisi Genel Müdürü oradaydı, aynı şekilde BBC Güney’in sanat yönetmeni de ve ah neredeyse unutuyordum... Polis Şefleri Derneği’nin müdürü de oradaydı. Neydi adı, Anderson mı? Şu korkunç peruğu takmakta ısrar eden şu dişlek herif; başkasıyla karıştırmanız imkânsız.”

Sandra sandalyesinde arkaya doğru yaslandı ve Charlie’ye baktı, sonra Helen’a döndü.

“Artık burada işimiz bittiyse gitsem iyi olur. Bu gece kaçırmak istemediğim bir randevum var.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun Dedektif Brooks?”

Helen’ın ona Charlie dediği günler çok gerilerde kalmışa benziyordu.

“Neden onu buraya getirmeden önce hiç olmazsa inandırıcı bir şüpheli olup olmadığını araştırmadın?”

“Hâlâ öyle sayılır. Cinayet için sebebi var, fırsatı...”

“Ve suç mahalinde olmadığının demir gibi sağlam kanıtı. Bizi içeride aptal durumuna düşürdü. Artık Emniyet Müdürü Harwood’un ayak işlerine bakmayı bırak da kendi işini yapmaya başla. Alexia Louszko’yu kimin öldürdüğünü bul.”

Helen odadan hızlı adımlarla çıktı. Sandra’nın söylediklerini kontrol etmeleri gerekiyordu elbette ama Helen’in onun doğruyu söylediğine dair bir şüphesi yoktu. Bu uydurulmayacak kadar iyi bir gerekçeydi. Matthews ve Reid’i öldürmeleri için başkalarını kiralamış olabilirdi elbette ama emirlerini yerine getirecek bir ordu dolusu adamı varken bu işi yalnız bir kadına yaptırmaması ne kadar inandırıcıydı? Hayır, hiç mantıklı değildi.

Gün çok kötü başlamıştı ve gittikçe de kötüleşiyordu. Meslek hayatında ilk kez Helen meslektaşlarının ona yardım etmektense ona karşı çalışıyor oldukları hissine kapılmıştı. Charlie ve Harwood onu çıkmaz sokaklara yönlendirmeden ve üstünde durduğu zemini ayaklarının altından çekmeden de bu dava yeterince garip ve zordu zaten.

Doğrusu ellerinde hiçbir şey yoktu. İki kişi ölmüştü ve daha fazlası yoldaydı. Ve buna bir son vermek için Helen’in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Angie, ilgi odağı olmaya alışmıştı. Zenith Çözümler ona bir haftalık izin vermişti ve o da arkadaşlarını ve akrabalarını eve çağırıp o korkunç olayı tekrar tekrar anlatarak, canı istediğinde abartarak bunun tadını çıkarıyordu. Ama artık Angie bile bu hikâyeyi anlatmaktan sıkılmıştı, bu yüzden kapı zilinin ısrarlı bir şekilde çalmasını duymazlıktan geldi. Perdeler kapalıydı, televizyonda Jeremy Kyle ve elinde içilmeye hazır bir fincan *Mellow Bird's* vardı.

Kapı zili tekrar çaldı. Angie televizyonun sesini yükseltti. Bu şekilde evde olduğunu kanıtlamış olması hiç umurunda değildi, istemediği hiç kimseye kapıyı açmak zorunda değildi. Kapı zili susunca Angie gülümsedi.

Tüm dikkatini TV'ye verdi – DNA sonuçları açıklanmak üzereydi. Programı, katılımcıların çekişmelerinin neyle ilgili olduğunu anlayamayacak kadar geç açmıştı ama DNA sonuçları açıklanırken her zaman kavgaya çıkardı. Programın bu kısmını çok seviyordu.

“Merhaba?”

Angie oturduğu yerde doğruldu. Evde biri vardı.

“Orada mısın Angie?”

Angie kanepeden kalkmış, silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. Bulabildiği en iyi şey ağır bir cam vazo oldu. Oturma odasının kapısı açıldığında vazoyu başının üstüne kaldırdı.

“Angie?”

Angie donup kaldı, korku yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Kadını yaralı suratından hemen tanımak mümkündü. Emilia Garanita, Southampton’da ufak çapta ünlü sayılırdı.

“Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama arka kapı kilitli değildi ve seninle acilen konuşmam gerekiyordu Angie. Sana Angie diyebilir miyim?”

Angie, izinsiz girdiği için onu azarlayamayacak kadar şaşkındı ve Emilia da bu durumu ona yaklaşıp elini teselli eder bir şekilde koluna koyması için bir fırsat olarak kullandı.

“Nasılsın Angie? Korkunç bir sarsıntı yaşadığını duydum.”

Belli ki iş yerindeki kızlardan biri boşboğazlık etmişti. Angie aynı derecede hem çok sinirli hem de çok memnundu. Yerel basın tarafından aranmak sıra dışı ve sevindirici bir deneyimdi. Emilia, Angie’yi hiç zorlanmadan kanepeye doğru yönlendirdi ve onun yanına oturdu.

“Dayanmaya çalışıyorum,” diye cevap verdi Angie cesur bir şekilde.

“Elbette öyle. Sen güçlü bir kadınsın – herkes bunu söylüyor.”

Angie’nin bundan şüphesi vardı ama iltifat onu sevindirmişti.

“Ve haberimde bunu yansıtaçağım.”

Angie, tedirginlikle karışık bir heyecanla kafasını aşağı yukarı salladı.

“Akşam Haberleri senin hakkında iki sayfalık bir haber yapmak istiyor. Hayatın, Zenith Çözümler’deki önemli işin ve bu kadar korkunç bir olayla başa çıkmaktaki cesur tavrınla ilgili. Seni onurlandırmak istiyoruz, eğer bir sakıncası yoksa?”

Angie başını olur anlamında salladı.

“O halde birkaç noktanın üzerinden geçelim. Kariyer geçmişine birazdan geliriz, şimdi o güne odaklanalım. Patronun adına bir paket geldi...”

“Bay McPhail.”

“Bay McPhail. Onun bütün postalarını sen açıyorsun sanırım?”

“Elbette. Ben onun asistanıyım. Bu kuryeyle gelen bir paketti ve o tip paketleri hemen açarım.”

Emilia büyük bir şevkle not alıyordu.

“Ve içinde...”

“İçinde... bir kalp vardı. Çok berbat kokuyordu.”

“Kalp mi?” dedi Emilia, heyecanını sesine yansıtmamaya çalışarak. Bunun doğru çıkmasını beklemiyordu ama öyleydi.

“Evet. Kalp, insan kalbi.”

“Peki, birinin Bay McPhail’e neden böyle bir şey göndermek isteyeceğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Angie kesin bir şekilde. “O harika bir patrandır.”

“Elbette. Polis sizinle temasa geçti mi?”

“Müfettiş Grace’le görüştüm.”

“Onu çok iyi tanıyorum. İyi bir polistir. Özellikle öğrenmek istediği bir şey oldu mu?”

Angie tereddüt etti.

“Konuşmanızın ayrıntılarını anlatma konusunda huzursuz olmanı anlıyorum,” diye devam etti Emilia. “Tek söyleyebileceğim, eğer yayıncımı bu haberi hak ettiği gibi orta sayfada yayınlaması için ikna edeceksem her türlü ayrıntıya ihtiyacım olacak.”

Uzun bir duraksamadan sonra Angie konuştu.

“Özellikle Zenith çalışanlarının tam listesini almak istedi. Özellikle de o gün işe gelmeyenlerin.”

Emilia'nın yazı yazan eli bir an için durdu, sonra karalamaya devam etti. Bu etkileyici gelişme konusundaki heyecanını belli etmek istemiyordu. Taşlar mükemmel bir şekilde yerine oturmaya başlamıştı ve bu Emilia'nın çok işine yarayacaktı.

Kucağına bir kez daha büyük bir haber düşmüştü.

Violet Robinson damadını şüpheyile süzdü. Onun Nicola'ya olan sevgisinden hiç şüphesi yoktu ama bağlılığından vardı. O bir erkekti ve erkekler detaylar konusunda özensiz ve kestirmeden gitmeye meyilli olurlardı. Nicola evde kesinlikle rahattı ve temel ihtiyaçları her zaman Tony, onun çalıştığı durumlarda da Anna tarafından karşılanıyordu ama Nicola *basitten* çok daha fazlasıydı. O güzel, zeki ve cesur bir genç kadındı. Annesi gibi o da dış görünüşüyle her zaman iftihar etmiş, evden makyajsız hiç çıkmamış veya saçının tek bir telinin bile yerinden oynamamış olmasına özen göstermişti. Kızının solgunluğundan, saçının dağınıklığından, makyajsız halinden rahatsız olan Violet'ın sıklıkla bu sorunları kendisinin halletmesi gerekmişti. Tony bu konuyla ilgili ne yapılacağını bilmiyordu ve Anna, şey, o da belli ki iç güzelliğin daha önemli olduğunu düşünen sade bir kızdı.

“Ne kadar süreliğine gideceksin?” diye sordu Tony'ye.

Nicola'nın yatak odasından duyamayacağı mesafede, oturma odasının ortasında ayakta duruyorlardı.

“Gitmiş olmayacağım,” diye cevap verdi Tony, kelimelerine ve ses tonuna dikkat ederek. “Gündüzleri burada olacağım, aslında muhtemelen normalden daha fazla, sadece geceleri olmayacağım. Anna gece mesaisinin büyük bir kısmını seve seve üstleneceğini söyledi ama eğer bir şekilde siz de...”

“Zaten yardımcı olacağımı söyledim Tony. Seve seve yardım ederim. Yanında aileden birisinin olması en iyisi.”

Tony başıyla onaylayarak gülümsedi ama Violet ona katılmadığını hissedebiliyordu. Anna’dan daha çok hoşlanıyordu ve eğer Anna üst üste yedi gece kalabilecek olsa, kayınvalidesini yardıma çağırmaktansa hiç şüphesiz Anna’ya para ödemeyi tercih ederdi.

“Bu iş... gece işi ne kadar sürecek?”

“Çok uzun değil, umarım.”

Kaçak bir yanıt daha.

“Gerekli olduğu sürece yardım etmekten memnuniyet duyarım ama bu konuda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Nicola’nın uyanıp yatağının yanında bir yabancıyı görmesi fikrinden nefret ediyorum.”

Her şeye damgasını vuran kaybetme duygusunun tuzağına düşen Violet’ın sesi titredi. Tony anlayışla başını eğdi ama bu konuda asla konuşmuyordu. Nicola’dan ümidi kesmiş miydi? Violet büyük olasılıkla böyle olduğundan şüpheleniyordu. Başka kadınlar mı vardı? Violet bir anda bundan emin olamadı ve bu durum canını yaktı.

“Tehlikeli mi? Yaptığın iş?”

Bu sefer daha uzun bir duraksama oldu ve gereksiz yere uzayan bir güvence verme süreci bunu izledi. Demek ki tehlikeliydi. Ona haksızlık mı ediyordu, bu kadar sövalye ruhlu olduğu için ondan nefret mi ediyordu? O bir polisi ve yapması gereken bir iş vardı, bunu anlıyordu. Ama cephe hatından daha güvenli bir yere geçiş yapamaz mıydı? Ya ona bir şey olursa? Violet’ın kocası işe yarattığı piçin tek iydi, yollar önce defolup gitmişti. Artık ikinci karısı ve üç çocuğuyla beraber Maldstone’da yaşıyordu ve oturan üç zıvaneye gelmiyordu. Eğer Tony’ye bir şey olursa o zaman sadece birbirlerine yapışık bir setide belacesizce oturmaya devam edeceklerdi. Nicola ve Violet kalacaktı.

Violet birdenbire kendini odanın diğ er tarafına doğru yürürken buldu. Elini Tony'nin koluna koyarak, ses tonunu yumuşatti ve:

"Dikkat et Tony. Kendine dikkat et," dedi.

Ve bu sefer Tony anlamış gibi görünüyordu. Bu her ikisi için de zor bir andı --Tony'nin yoğun ilgisinin azalıp daha  zg r bir hayata dönüştüğü bir değişim-- ve ilk kez anlayış içindeydiler.

"Sen işine bak Tony. Nicola ve ben idare ederiz."

"Teşekkürler Violet."

Tony, hazırlıklarına devam etmek için Violet'ı kızıyla yalnız bırakarak odadan  ıktı. Violet, çantasından rujunu çıkararak Nicola'nın dudaklarına sürdü. Bu, kısa bir an için keyfini yerine getirdi ama için için sinirleri hâlâ altüst olmuş durumdaydı. İçinde, onun kontrolü dışındaki g  lerin bir araya gelip dünyasını altüst etmek üzere hazırlandıklarını söyleyen kötü bir his vardı.

Ekibi brifing odasında bir araya geldiğinde Helen düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Daha önce hiçbir soruşturmada kendini bu kadar dışlanmış hissetmemişti. Charlie, McEwan'ı cinayetlerden enseleyerek kendini kanıtlamaya çok istekliydi ve Harwood da onu desteklemeye niyetliymiş gibi gözükiyordu. Amiri, Helen'ın bir seri katille karşı karşıya oldukları konusundaki artan inancına inanmak istemiyordu. Harwood bir politikacıydı, protokol polisiydi ve hayatında hiç bu tür bir insanla karşılaşmamıştı. Geçmiş ve eğitimi sebebiyle Helen karşılaşmıştı. Bu yüzden idareyi ele alması, ekibini soruşturmanın önemli kısmına çekmesi gereken oydu.

“Şimdilik farz edelim ki,” diye başladı Helen, “katilimiz, seks için para ödeyen erkekleri öldüren bir fahişe. Bu, kazayla olan bir şey değil --erkeklerin kadına tecavüz etmeye çalıştıkları veya boğuşma olduğuna dair hiç kanıt yok-- demek ki katil onları kasten gözden uzak yerlere götürüp öldürüyor. Bu onun hazırlıklı olduğu, planladığı bir şey. Bir ekip halinde çalıştıklarını gösteren hiçbir şey yok, bu yüzden aradığımız kişi şiddet veya tecavüz kurbanı olma ihtimali yüksek, akıl sağlığı sorunları olma ihtimali olan ve büyük olasılıkla erkeklerden şiddetli bir şekilde nefret eden, son derece dengesiz, son derece tehlikeli biri. Hastaneleri, ayaküstü tedavi uygulayan klinikleri, sığınakları, pansiyonları kontrol edip, son on iki ay içinde bu eşkâle uyan birinin oralarda görünüp gö-

rünmediğine bakmalıyız. Aynı zamanda HOLMES2'yi tarayıp son zamanlarda çözülmemiş tecavüz ya da cinsel istismar olup olmadığına bakalım. Bir şeyler onu harekete geçirmiş olmalı. Şiddete ne kadar yatkın olursa olsun, bu kadar korkunç bir öfkeyi tetikleyen bir şeyler olmalı. Aynı zamanda katilimizin işlemiş olma ihtimali olan suçları –öldürmeye karar vermeden önce ısınmasına yardımcı olacak saldırı, bıçaklama gibi– da araştıralım. Dedektif Sanderson, bunu sen yürütebilir misin, lütfen?”

“Tamamdır patron.”

“O halde aradığımız kim?” diye devam etti Helen. “Belli ki olay mahallini biliyor –Empress Caddesi, Büyük Eling Bataklığı– demek ki son zamanlarda aktif olarak fahişelik yapmış. ‘İplis’ kelimesini ve Matthewsların posta adresini yanlış yazmış olması onun kötü bir eğitim aldığını, hatta okuma güçlüğü olduğuna işaret edebilir ama aptal olmadığı çok belli. Gittiği hiçbir yerde hiç iz bırakmıyor –adli tıp Reid’in arabasında siyah bir saç buldu ama sentetik çıktı, muhtemelen bir peruktan– ve çok cesur biri. Hiç kimse onu fark etmeden Zenith Çözümler’e girip çıktı. Bu şekilde yakalanmayı göze alması onun bir amaç peşinde olduğunu, ispatlayacak bir şeyleri olduğunu gösteriyor.”

Helen’in sözleri etkisini gösterirken ekipten hiç kimse konuşmadı.

“Demek ki öncelikli olarak şu andaki veya son dönemlerdeki fahişelere odaklanıyoruz. Merdivenin her basamağını kontrol etmeliyiz –yüksek sınıf fahişeler, eskort öğrenciler, illegal olarak çalışanlar, rıhtımda kendilerini veren keşler– ama özellikle pazarın alt taraflarına bakmalıyız. Pis, kötü ve ucuz kızlar Matthews ve Reid’in zevkine daha çok hitap ediyormuş gibi görünüyor. Bütün şehri taramalıyız ama adamlarımızın çoğunu kuzeye yönlendireceğim. Bevois Vadisi, Portswood, Highfield, Hampton Park. Katilimiz müşterilerini kapalı devre kayıt sistemi olmayan yerlerden seçiyor ama biz Matthews ve Reid’in arabalarını trafik kameraları vasıtasıyla

izlemeyi başardık. Görünüşe göre Matthews'u Empress Caddesi ve Reid'i de Common civarından almış. Bu yerleri muhtemelen evine yakın olduğu için, buraları bildiği için, daha 'güvenli' oldukları için seçiyor. Bu yüzden hiçbir şeyi göz ardı etmeyelim ama tahminime göre şehrin kuzeyinde yaşayıp çalışıyor. Bu bölgedeki soruşturmayı Dedektif McAndrew yönetecek."

"Bir ekip topladım patron," diye karşılık verdi Dedektif McAndrew, "bölgeyi bölümlere ayırdık. Bu öğleden sonra işe başlarız."

"Bir sonraki soru neden Matthews ve Reid'i seçtiği. Rastgele mi seçildiler yoksa kasten mi? Katil, Matthews'u o civarda görmüş ve alışkanlıklarını ve işlediği küçük suçları öğrenmiş olabilir. Ama Reid çok daha genç biri ve piyasada nispeten yeniymiş gibi gözüküyor. Eğer kasten seçildiyse, katil bunu daha üstü kapalı yollarla yapmış olmalı. İkisi de aile babasıymış, bu önemli bir bağlantı olabilir ama ikisi de farklı çevrelerden geliyorlar ve aile hayatlarının farklı aşamalarında - Matthews'un ergenlik çağında ve daha büyük dört çocuğu var, Reid'in sadece bebeği var."

"Onu internette bulmuş olmalılar. Bugünlerde oral seks istediğinde, *Google*'laman yeterli, öyle değil mi?" diye söze karıştı Dedektif Sanderson, zor tutulan gülümsemelerin arasından.

"Muhtemelen, bu yüzden Reid ve Matthews'un dijital izlerini kontrol edelim. Dedektif Grounds, koordinasyonu sen yapar mısın? Bu adamlar kasten mi hedef alındılar yoksa yanlış zamanda yanlış yerlerde miydiler, bunu bulalım. Anlaşıldı mı?"

Helen ayağa kalkmış, soruşturma odasına geri gidiyordu. Enerji ve kararlılıkla doluydu; belli bir amacı vardı. Ama ofise girdiğinde bir anda dondu kaldı, biraz önceki iyimserliği bir anda kayboldu. Köşede açık duran televizyonu biri sessizde bırakmıştı ama Helen hemen uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonun sesini açtı. BBC Güney'in öğlen haberleri vardı televizyonda. Her zamanki haber

sunucusu Graham Wilson ayrıntılı bir röportaj yapıyordu. Ve bugünkü stüdyo konuğu Eileen Matthews'tu.

Helen, Matthewsların evine doğru hızla giderken öfke ve sinir içindeydi. Eileen kederden ne yaptığını bilmez haldeydi –Helen bunu anlayabiliyordu– ama soruşturmayla doğrudan bağlantılı olması her şeyi tehlikeye atıyordu. Eileen, Alan'ın fahişelerle bir ilgisi olmadığını düşünüyordu, polislerin yanlış iz peşinde olduklarından emindi ve kocasının katilini bulmak için kendi avını başlatmaya karar vermişti. “Lütfen Alan’a bunu yapan adamı bulmama yardım edin,” ifadesini röportaj boyunca sık sık tekrarlardı. Adam, adam, adam. Öğlen televizyonu beş dakika içinde var olmayan bir katil için bir halk avı başlatmıştı.

Helen vardığında Eileen de televizyon stüdyosundan daha yeni dönmüştü. Kocasının ölümü hakkında herkesin önünde konuşmuş olma deneyimi onu gözle görünür bir şekilde tüketmişti ve kapıyı Helen'in suratına kapatmak istedi ama Helen buna izin vermeyecek kadar öfkeliydi. Tartışmaya başlamaları çok uzun sürmedi.

“Önce bize danışman gerekirdi Eileen, bu tip bir şey soruşturmanın gerilemesine sebep olabilir.”

“Size danışmadım çünkü ne söyleyeceğinizi biliyordum.”

Eileen hiç pişman değildi. Helen'in onun sinirini yatıştırması için çok uğraşması gerekti.

“Son günlerde o kadar fazla şeyle uğraşmak zorunda kaldığın için acı ve keder yüzünden aklının başında olmadığını, çaresizce bazı cevaplar aradığını biliyorum ama bunu yapmanın yolu bu değil. Eğer kendin için, çocukların için adaletin yerini bulmasını istiyorsan, kontrolü bize bırakmalısın.”

“Alan'ın adını kirletmeniz için mi? Ailesini çukura sürüklemeniz için mi?”

“Her ne kadar acı verici olursa olsun, senden gerçeği saklayamam Eileen. Kocanın fahişelerle ilişkisi vardı ve ben bu yüzden öldüğüne eminim. Katili bir kadındı –bundan yüzde doksan dokuz eminiz– ve halkın dikkatini başka bir tarafa çeken her şey onun tekrar saldırıya geçmesine yol açabilir. Halkın tetikte olması gerekiyor ve öyle olmaları için onlara doğru bilgileri vermeliyiz. Anlıyor musun?”

“Tekrar saldırmak mı?”

Bu sefer Eileen’in sesindeki rahatsız edici ton azalmıştı. Helen, ne kadarını anlatabileceğinden emin olmayarak duraksadı.

“Dün gece genç bir adam öldürüldü. Her iki cinayetten de aynı kişinin sorumlu olduğunu düşünüyoruz.”

Eileen ona dik dik baktı.

“Fahişelerin kullandıkları bir bölgede bulundu...”

“Hayır.”

“Üzgünüm...”

“Buna... bu iftira kampanyasına devam etmene izin veremem. Alan iyi bir adamdı. Dindar bir adamdı. Her zaman sağlıklı olmadığını biliyorum... belli başlı enfeksiyonları oldu ama onları yüzme havuzlarından almak da mümkün. Alan yüzmeye düşküncü...”

“Tanrı aşkına Eileen, Alan’ın belsoğukluğu vardı. Bunu yüzerken kapamazsın.”

“HAYIR! Lanet olası cenazesi yarın ve sen buraya bu yalanlarla geliyorsun... HAYIR! HAYIR! HAYIR!”

Eileen avazı çıktığı kadar bağırarak Helen’i susturdu. Sonra bunu gözyaşları takip etti. Helen karmaşık duyguların akınına uğradığını hissetti – şefkat, öfke, inanamama. Bunu takip eden yoğun sessizlikte bakışlarını odada gezdirerek Eileen’in Alan’ı nasıl gördüğünü destekleyen aile fotoğraflarını inceledi. O, namuslu aile babasının ta kendisiydi; oğullarıyla futbol oynuyor, mezuniyetinde

kızı Carrie'nin yanında gururla duruyor, kilise korosunu yönetiyor, senelerce önce düğünlerinde karısına kadeh kaldırıyordu. Ama bunların hepsi propagandaydı.

"Eileen bizimle iş birliği yapmalısın. Büyük resmi anlamalısın. Yoksa masum insanlar ölecek. Anlıyor musun?"

Eileen kafasını kaldırmadı ama hıçkırıkları azalmaya başlamıştı.

"Sana acı çektirmek istemiyorum ama gerçekten yüzleşmelisin. Alan'ın internet geçmişi bize onun hem pornografi hem de fahişelerle aktif bir şekilde ilgili olduğunu kanıtladı. O bilgisayarı başka biri -sen ya da oğlanlar- kullanmadıysa, o sitelere giriş yapan sadece Alan olabilir."

Eileen onlara daha önce, bilgisayarını kullanmak şöyle dursun Alan'ın hiç kimsenin çalışma odasına girmesine izin vermediğini söylemişti, bu yüzden bunun işe yarayacağını biliyordu.

"Bu sitelere kazayla girilmemiş. İşaretli sayfaları arasındalarmış... Aynı zamanda mali durumu hakkında da biraz araştırma yaptık."

Eileen artık hiç konuşmuyordu.

"İçinde kilise tamiratları için para bulundurduğu bir hesabı varmış. İki yıl önce hesap bakiyesi birkaç bin poundmuş. Artık paranın büyük bir kısmı yok, son on sekiz ay boyunca iki yüz poundlar halinde çekilmiş. Ama kilisenizde hiçbir tadilat yapılmamış. Polislerden birini oraya gönderdim, papazla konuştu. Alan'ın çok iyi para kazanan biri olmadığını biliyoruz ve aktivitelerinin masrafları için kilise parasını kullanmış gibi gözüküyor."

Helen ses tonunu yumuşatarak devam etti.

"Şu anda son derece şaşkına dönmüş olduğunu biliyorum ama bu... kâbustan çıkış yolunu bulman için hem senin hem de ailenin olan bitenleri tüm gerçekliğiyle görmesi gerekiyor. Bana inanmayabilirsin ama içinde bulunduğun durumu anlıyorum. Ben de çok kötü şeyler yaşadım, korkunç acılar çektim ve bu durumda

yapabileceğin en kötü şey kafanı kumun içine gömmek. Kızların için, oğulların için, kendin için söylediklerimi kabul etmen gerekiyor. İyisiyle kötüsüyle Alan'ı olduğu gibi görmeli ve bununla başa çıkmalısın. Kiliseniz kendi adına mali bir soruşturma başlatmak isteyebilir ve eminim sana sormamız gereken daha birçok şey olacak. Bununla baş etmenin yolu bizimle savaşmak değil. Bize yardım etmelisin ki biz de sana yardım edebilelim.”

Eileen sonunda ona baktı.

“Alan'ın katilini yakalamak istiyorum,” diye devam etti Helen. “Alan'ın katilini yakalamayı ve sana beklediğin cevapları vermeyi her şeyden çok istiyorum. Ama eğer benimle savaşırsan bunu yapamam. Bu yüzden lütfen benimle iş birliği yap.”

Helen'in ricası samimi ve içtendi. Uzun bir sessizlikten sonra Eileen nihayet başını kaldırdı.

“Size acıyorum Müfettiş.”

“Anlamadım?”

“Size acıyorum çünkü hiç *inancınız* yok.”

Arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla odadan çıktı. Helen onun gidişini izledi. Kızgınlığı yok olmuştu, artık sadece acıma hissediyordu. Eileen, Alan'a tam anlamıyla inanıyordu ve akıl hocasının, kayasının bir erkek müsveddesi olduğu gerçeğini asla tamamen kabul etmeyecekti.

Dedektif Rebecca McAndrew, iz peşine düşeli daha birkaç saat olmuştu ama kendini şimdiden cansız ve keyifsiz hissediyordu. O ve ekibi ilk önce üst uçtaki genelevlere gitmişlerdi. Bu yerler onun hatırladığından daha işlekti. Ekonomik gerileme gitgide daha fazla kadını seks endüstrisine yönlendirmişti ve Polonya ile Bulgaristan'dan gelen ani fahişe akımı pazarı daha da doldurmuştu. Rekabet yüksekti, bu da fiyatların düştüğü anlamına geliyordu. Bu meslekte eklemek aslanın ağzındaydı.

Sonra üniversite kampüslerine geçtiler; üzücü bir şekilde manzara burada da aynıydı. Konuştukları her kız, eğitim masraflarını karşılamak için fahişeliğe başlayan en az bir öğrenci biliyordu. Burslar kesilip öğrenciler birkaç yıl süren eğitimlerinde masrafları karşılamakla mücadele etmeye başlayınca bu durum daha çok günlük hayatın bir parçası haline dönüşmüştü. Ama alkol bağımlılığı ve kendine zarar vermekle ilgili anlatılan hikâyeler bu yeni durumun bir bedeli olduğunu gösteriyordu.

Sanderson ve ekibi, Claymore ayakta tedavi merkezindelerdi. Burası devlet sağlık hizmetleri çalışanları ve cömert gönüllülerden oluşan karışık bir grup tarafından yönetilen ücretsiz bir sağlık hizmetleri merkeziydi. İsteyen herkes buraya gelip bedava sağlık hizmeti alabilirdi ama burası şehrin kötü bir bölgesindeydi, uzun sıralar vardı ve gözünün sürekli eşyalarının üzerinde olması ge-

rekiyordu, bu yüzden genelde sarhoş ve çaresiz olanlar tarafından tercih ediliyordu. Merkezin müşterilerinin çoğu genç fahişelerdi; enfeksiyonu olan kızlar, dövülmüş ve dikiş atılması gereken kızlar, küçük bebekleri olan ve başa çıkamayan kızlar. İçinde bulundukları korkunç durumlardan etkilenmemek çok zordu.

Rebecca McAndrew işinin beraberinde getirdiği uzun çalışma saatlerine sık sık küfredirdi –iki yıldan daha fazla bir süredir hayatında kimse yoktu, kısmen gece işleri yüzünden– ama yaptığı fedakârlıkların Claymore’da çalışan kadınlarınkilerle karşılaştırılmayacağını farkındaydı. Bitkin olmalarına rağmen, acı verici derecedeki kısıtlı imkânlarla rağmen onları hiç yargılamadan ve hiç sinirlenmeden bu kızlara yardım etmek için durmak bilmeden çalışıyorlardı. Onlar modern dünyanın azizleriydiler – gerçi kimsenin onları bu şekilde kabul ettiği yoktu.

Ekibi görüşmeler yapıp sorular sorarken bir paradoks Rebecca’yı birdenbire yıldırım gibi çarptı. Diğer insanlarla kurulan anlamlı ilişkilerin –aşk, evlilik, aile– gitgide zorlaştığı bir dünyada paralı eşlikçiler bulmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Tüm dünya can sıkıntısı içindeydi, ülke hâlâ ekonomik durgunluğun pençesindeydi ama kesin olan bir şey vardı.

Southampton seks içinde yüzüyordu.

Sokaklar karanlıktı, tıpkı Charlie'nin ruh hali gibi. Helen'in onu fıırçalamasından sonra yapmak istediği ilk şey polis kimliğini teslim edip eve koşmak olmuştu. Ama bir şey onu durdurmuştu ve şu anda ii rahattı ve bu kadar alingan olduğu için utanıyordu. Ne bekliyordu ki? Helen onun geri dönmesini istemiyordu ve Charlie, heyecanının Sandra McEwan soruşturmasını riske atmasına izin vererek onun ekmeğine yağ srmuştu.

Utançtan kahroluyordu –o eski yetenekli polise ne olmuştu?– ve artık yola devam etmesini sağlayan şey o utantı. Alexia'nın katilini ortaya ıkarmaktaki ilk girişiminde başarısız olan Charlie özüne dönmüş, bilgi edinmek için sokaklara dklmştu. Belki de McEwan'ın Campbell ailesine açtığı savaşın merkezindeymiş gibi görünen fahişelerle konuşarak bir ipucu bulabilirdi. Öğrenciler evlerine dönüyorlardı; saat daha dördü biraz geçiyordu ama karanlık çökmeye başlamıştı bile. Kış mevsiminin çok iyi başardığı o sinsi, boğucu karanlık. Charlie'nin morali bir parça daha bozuldu.

Limanın oradaki fahişeler, Charlie'nin onları tutuklamayacağım anlayınca gösterdiği fotoğrafa memnuniyetle baktılar. Hafızaları bulanıktı ama uzun süredir bu işi yapan bir kız sonunda Charlie'ye, odalarını günlük değil de saatlik kiralayan, pis ve yıkık dökük bir yer olan Liberty Hotel'i işaret etti. Charlie burayı daha önce ziyaret etmişti ve geri dönecek olması onu kederlendirdi.

Zile bastı. Bir, iki, üç kez ve kapı nihayet bir parça açıldı. Charlie kimlik kartını onu “karşılaman” Polonyalı serserinin suratına yapıştırdı. Adam homurdanarak onu içeri aldı ve ona arkasını dönerek merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Charlie onun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu –adaman görevi her şeyi görmek ama hiçbir şey söylememektir– bu yüzden Charlie dikkatini, kapalı kapıların arkasından etkileyici bir intizamla ortaya çıkan fahişelere yöneltti. Dört katlı, terası olan yüksek bir binaydı. Her gece burada tam olarak kaç cinsel birleşme yaşandığını düşününce insan hayretler içinde kalıyordu. Yerler kullanılmış prezervatiflerle doluydu.

Charlie, en iyi olasılıkla on yedi yaşında olan Denise adında bir kızla konuşuyordu. O ve erkek arkadaşı, uyuşturucu bağımlısıydılar ve bundan mahrum kalmamak için gereken parayı kazanmak Denise’ye kalmıştı. Bu kızlar kendilerini neden bu kadar ucuza satıyorlardı? Burası piyasanın en alt basamağıydı; daha pahalı kızlar zanaatlarını şehrin kuzeyinde icra ediyorlardı. Rihtım tarafında, ne kadar acı verici veya pis olursa olsun birkaç pounda her şeyi yapman bekleniyordu.

Birçok polis fahişelere pislik muamelesi yapıyordu ama Charlie her zaman onlara yardım etmek istiyordu. Denise’i yanındaki parazit gibi heriften uzaklaştırmaya çalışarak, onu sığınabileceği bir yer olduğunu bildiği yöne doğru götürmeye çalışırken bir anda kıyamet koptu.

Bir çığlık. Uzun, yüksek ve çaresiz. Sonra alt kattan hücumla geçen ayak seslerinin gümbürtüsü, çarpan kapılar, bir kargaşa. Charlie bir anda ayaklanıp koşarak üst kata çıkmaya başladı. Köseyi döndüğünde dehşet içindeki bir fahişeyle kafa kafaya çarpıştı. Bu geçici bir süreliğine onun hızını kesti ama çığlıklar hâlâ sürüyordu bu yüzden Charlie ileriye doğru yürümeye devam ederek endişeli başka yüzlerin yanından geçti ve ciğerlerini havayla doldurarak

merdivenleri tırmandı. En üst katın sahanlığına vardığında gömleğindeki kan görünce şaşırdı.

Çığlıklar sağ taraftaki son kapıdan geliyordu. Charlie copunu kılıfından çıkardı ve açtı, dövüşmeye hazırды. Ama odaya girer girmez buna ihtiyacı olmayacağını anladı. Savaş çoktan yapılmış ve kaybedilmişti. Odanın köşesinde genç bir fahişe şoktan donakalmış bir halde aralıksız çığlık atıyordu. Yanındaki kan gölüne dönmüş yatakta bir adam vardı. Adamın göğüs kafesi açılmış atan kalbi ortaya çıkmıştı.

Birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Charlie'nin gömleğinde kan olmasının sebebi, katilin saldırdığı son yerden kaçarken onunla çarpışmış olmasıydı. Charlie sersemlemiş bir halde onun arkasından koşmak için döndü, sonra duraksadı. Adam hâlâ hayattaydı.

Charlie'nin karar vermek için çok kısa bir süresi vardı. Koşarak adamın yanına gitti ve paltosunu çıkararak kan kaybını önlemek için paltoyu adamın göğsüne bastırdı. Adamın başını kucağına alıp onunla konuşarak gözlerini açık tutması için ısrar etti. Charlie, katilin bir tüyo alıp kaçtığını ve kimliğini tespit edebilmesi için en iyi seçeneğin maktul ölmenden önce ondan alabileceği bilgiler olduğunu biliyordu.

"Ambulans çağır," diye bağırdı çığlık atan kıza, tüm dikkatini tekrar adama vermeden önce. Adam büyük bir parça kan öksürdü. Dışkıları kan Charlie'nin suratını kapladı.

"Dana ismini söyleyebilir misin tatlım?"

Adamın boğulur gibi bir sesi çıktı ama bu şey söylemeyi başaramadı.

"Ambulans gelmek üzere. İyi olacaksın."

Adamın gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Sana bunu kimin yaptığını söyleyebilir misin?"

Adam ağzını açtı. Charlie başını aşağıya doğru eğdi ve adamın söyleyeceklerini duyabilmek için kulağını adamın ağzına yaklaştırdı.

“Sana kim saldırdı? Bana onun adını söyleyebilir misin?”

Adam nefes almaya uğraşıyordu ama bir şeyler söylemekte kararlıydı.

“Adı neydi? Lütfen bana adını söyle.”

Ama adam hiçbir şey söylemedi. Charlie’nin duyabildiği tek şey adamın son nefesiydi. Katil kaçmıştı ve Charlie kucağında son kurbanla kalakalmıştı.

Helen, metruk evlerin duvarlarında kapalı devre kamera sistemi Holup olmadığını araştırarak Liberty Hotel'in dışındaki sokakta sessizce yürüdü. Şansları yaver gitmişti; Charlie resmen katile rastlamıştı ve onun ifadesi ve saldırı anında içeri giren Polonyalı seks işçisinden toparlayabildikleri kırıntılarla, katilin şu ana kadarki en iyi eşkâlini elde etmişlerdi. Katil beyaz tenliydi, muhtemelen yirmili yaşlarda ve uzun boyluydu, ortalama bir kızdan daha uzun boyluydu ve uzun güçlü bacakları vardı. Üzerinde siyah kıyafetler vardı, muhtemelen deriydi, soluk teni ve kâküllü uzun siyah saçları vardı. Ama hiç kimse onun suratını bu genel eşkâlden öteye gidecek kadar görmemişti. Kızlardan para toplayan adam belli ki binaya kimin girip çıktığını görecektik kadar başını televizyondan başka tarafa çevirmiyordu. Diğer fahişeler kızın buranın düzenli çalışanlarından olmadığını söylediler – kızlardan birkaçı, müşterisini yukarı çıkarırken ona rastlamıştı ama kız kafasını kaldırmamış, onlarla göz göze gelmemişti ve ayrıca diğer kızların da ilgilenmeleri gereken müşterileri vardı. Bu kadar yakın olmak ama elinde çok az şeyin olması çok sinir bozucuydu. Kapalı devre kamera sisteminden gelen küçük bir şey, her şeyi değiştirebilirdi gerçi, Helen bu yüzden duvarları inceden inceye tarıyordu. Burası suçun yaygın olduğu bir bölgeydi, bu yüzden insanlar ekstra güvenlik önlemleri alıyorlardı ama araştırmaları sonucunda sadece yıkık dökük bir içki satan

dükkanın girişinin üst kısmına yerleştirilmiş tek bir kamera buldu. Gevşek bir şekilde duvarı gösteren kameranın vandalizm kurbanı olduğu her halinden belli oluyordu. Bu, çocukların işi miydi yoksa kamerayı katilleri mi işlevsiz hale getirmişti? Her iki durumda da kamera işlerine yaramayacaktı.

Otelin girişine doğru giderken Helen, üzerinde bir kâğıt tulum ve battaniye olan Charlie'yi gördü. Kıyafetleri adli tıp incelemesi için alınmıştı ve genç bir polis memuru onunla ilgileniyordu.

“Steve'i aramamı ister misin?”

Charlie kafasını kaldırınca Helen'in tepesinde dikildiğini gördü.

“Lloyd... Dedektif Fortune aradı.”

“İyi. Evine git Charlie. Büyük bir şok yaşadın ve elinden geleni yaptın. Daha sonra konuşuruz.”

Charlie şokun etkisiyle hâlâ konuşamayarak başını salladı. Helen onu rahatlatmak için elini omzuna koydu ve olay yerinin onlara neler sunacağını görmek için sabırsızlanarak yürüyüp gitti. Merdivenlerden en üst kata çıkınca, kısmi bir ayak izi çevresinde toplanmış adli tıp ekibinden birkaç kişiye soru sormak için durdu.

“Onun ayak izleri mi?” diye sordu Helen.

“Şey, Charlie'nin değil, demek ki...”

“Ayakkabı numarası alabiliyor musunuz?”

Özel harekât timi polisi başını evet anlamında sallayınca Helen yürümeye devam etti. Bu küçük detaylar inanılmaz derecede önemli olabiliyordu. Bu an henüz yorucu gelmişti ama olay yerini görür görünmez neşesi kayboldu. Yer kan içindeydi. Maktul, elleri ve kolları karyolanın kenarlarına bağlanmış, göğsü bir tenekeli kutu gibi açılmış bir halde yatakte yatıyordu. Daha otuz dakika önce yerinden çıkacakmış gibi çarpıp kalbi, arak hareketsiz duruyordu. Helen, dokunulmamaya özen göstererek cesede doğru eğildi. Yaraya dikkatli bir şekilde baktığında kalbin çevresindeki dokuya dokunulmamış

olduğunu gördü. Belli ki katil mükâfatını alamadan odaya girilmişti. Helen maktulün yüzüne baktı -onu tanımadı- sonra hızlı bir şekilde kafasını çevirdi. Maktulün yüzü acıdan buruşmuştu.

Adli tıp polislerini çalışırken izlemek için geri döndü. Maktulün cesedinden elde edilen kanıtlara ek olarak, yerde bırakılmış orta boy bir *Tupperware* kutusunu da inceleyeceklerdi. Katilin kalpleri koyduğu kutu bu muydu? Bir *Tupperware* kutusu. Bu, o kadar sıradan, o kadar evcil bir şeydi ki neredeyse komikti. Kutu Southampton'daki yüzlerce dükkândan alınmış olabilirdi, bu yüzden katilin kutunun üzerinde kimliğine dair izler bırakmış olmasını umacaklardı. Gerçi Helen, buna güvenemeyeceklerini biliyordu çünkü katillerinin şu ana kadar yanlış adım attığı hiç olmamıştı.

Olay yerini incelerken Helen'in zihni sorularla doluydu. Çalışma şeklindeki bu ani değişimin sebebi neydi? Katil şu ana kadar son derece dikkatli davranmıştı, o halde son kurbanını neden rahatsız edilebileceği, hatta daha da kötüsü kimliğini ele verebileceği bir mekâna getirmişti? Umursamamaya mı başlamıştı? Yoksa müşterileri ıssız bir yere çekmesi zorlaşmaya mı başlamıştı? Tehlikeli olduğuyla ilgili söylentiler mi yayılmaya başlamıştı? Müşteriler güvenlik açısından daha kalabalık yerleri mi tercih ediyorlardı? Katil onu buraya gündüz getirmişti, etrafta başkalarının olduğunu bilerek. Maktul özel biri miydi? Ona sadece günün bu saatinde mi ulaşabiliyordu? Olaylar garip bir şekilde gelişmeye başlamıştı.

Helen'in emin olduğu tek şey katilin artık şaşkına dönmüş olduğuydu. Olay sırasında rahatsız edilmiş ve eli boş bir şekilde kaçmıştı. Daha da kötüsü, dosdoğru yüzüne kimlik tutan bir polisle kafa kafaya gelmiş ve sadece tesadüf eseri kaçabilmişti. Polislerin artık onunla ilgili iyi bir eskâlleri ve aynı zamanda adli kanıtları da olduğundan korkuyor olmalıydı. Tecrübeleri Helen'a böyle bir korkunun katili iki şekilde tepki vermeye öğreteceğini öğretmişti. Ya

olduğunu gördü. Belli ki katil mükâfatını alamadan odaya girilmişti. Helen maktulün yüzüne baktı -onu tanımadı- sonra hızlı bir şekilde kafasını çevirdi. Maktulün yüzü acıdan buruşmuştu.

Adli tıp polislerini çalışırken izlemek için geri döndü. Maktulün cesedinden elde edilen kanıtlara ek olarak, yerde bırakılmış orta boy bir *Tupperware* kutusunu da inceleyeceklerdi. Katilin kalpleri koyduğu kutu bu muydu? Bir *Tupperware* kutusu. Bu, o kadar sıradan, o kadar evcil bir şeydi ki neredeyse komikti. Kutu Southampton'daki yüzlerce dükkândan alınmış olabilirdi, bu yüzden katilin kutunun üzerinde kimliğine dair izler bırakmış olmasını umacaklardı. Gerçi Helen, buna güvenemeyeceklerini biliyordu çünkü katillerinin şu ana kadar yanlış adım attığı hiç olmamıştı.

Olay yerini incelerken Helen'in zihni sorularla doluydu. Çalışma şeklindeki bu ani değişimin sebebi neydi? Katil şu ana kadar son derece dikkatli davranmıştı, o halde son kurbanını neden rahatsız edilebileceği, hatta daha da kötüsü kimliğini ele verebileceği bir mekâna getirmişti? Umursamamaya mı başlamıştı? Yoksa müşterileri ıssız bir yere çekmesi zorlaşmaya mı başlamıştı? Tehlikeli olduğuyla ilgili söylentiler mi yayılmaya başlamıştı? Müşteriler güvenlik açısından daha kalabalık yerleri mi tercih ediyorlardı? Katil onu buraya gündüz getirmişti, etrafta başkalarının olduğunu bilerek. Maktul özel biri miydi? Ona sadece günün bu saatinde mi ulaşabiliyordu? Olaylar garip bir şekilde gelişmeye başlamıştı.

Helen'in emin olduğu tek şey katilin artık şaşkına dönmüş olduğuydu. Olay sırasında rahatsız edilmiş ve eli boş bir şekilde kaçmıştı. Daha da kötüsü, dosdoğru yüzüne kimlik tutan bir polisle kafa kafaya gelmiş ve sadece tesadüf eseri kaçabilmişti. Polislerin artık onunla ilgili iyi bir eskâlleri ve aynı zamanda adli kanıtları da olduğundan korkuyor olmalıydı. Tecrübeleri Helen'a böyle bir korkunun katılı iki şekilde tepki vermeye öğretmişti. Ya

Bil bakalım Ben Kimim

tamamen ortadan kaybolacak ya da öldürme hızını artıracaktı.
Katil hangi yolu seçecekti?

Bunu sadece zaman gösterebilirdi.

Hoşça kal deme vakti gelmişti. Tony erteleyip duruyordu ama artık geç olmuştu. Nicola'nın yatak odasının eşliğinde bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdi.

“Bize biraz müsaade eder misin Anna?”

Anna yüksek sesle okumayı bıraktı ve kitaptan kafasını kaldırdı, bir an için Tony'yi gördüğüne şaşırırımış gibi oldu, sonra kendini toparladı.

“Elbette.”

Sessizce gözden kayboldu. Tony durdu ve karısına baktı. Karısı sağ göz kapağını kırpı - bu Nicola'nın kocasını karşılama şekliydi.

“Şimdi gitmem gerek hayatım. Günün geri kalanında ve gece boyunca Anna yanında olacak. Ben sabah gelip sana bakacağım, tamam mı? Eğer istersen biraz Dickens okuruz. Anna neredeyse bitirmek üzere olduğunuzu söyledi.”

Nicola tepki vermedi. Söylediklerini anlamış mıydı? Yoksa üzülp iletişim kurmak istemiyor muydu? Tony bir kez daha kendini suçlu hissetti.

“Eğer istersen Anna'ya bu gece geç saate kadar sana kitap okumasını söyleyebilirim. Yarın nasıl olsa uyursun, portatif yatağı yanına koyarım, böylece birbirimize sarılıp uyuyabiliriz. Eski günlerdeki gibi.”

Tony'nin boğazına bir şey düğümlendi. Hemen gitmesinin daha iyi olacağını bilmesine rağmen neden böyle uzatıyordu?

Eğilip karısını kaşından öptü. Durdu, sonra tekrar öptü, bu sefer dudaklarından. Dudakları kuruydu, hatta biraz çatlamıştı. bu yüzden komodinde duran dudak kremi ald ve nazik bir şekilde kilde sürdü.

"Seni seviyorum."

Tony arkasını döndü ve evden çıktı, otuz saniye sonra dış kapı arkasından hafifçe kapandı.

Tony köşeyi dönüp sivil arabasını park ettiği yere yürüdü. Araba, şehrin bir ucundan diğerine gidip gelen satış temsilcilerinin tercihi olduğu, üzerinde bir göçüğü olan bir Vauxhall sedandı. Arabayı, uzaktan kumandasıyla biptelererek açtı. Şoför kapısını açmak için öne eğildiğinde kendi görüntüsünü görüp durdu. Üzerinde buruş buruş bir takım elbise, saçlarında kırlar ve gözünde yönetici tipi bir gözlük vardı. Bu hem oydu hem de o değildi. Bu, yalnız, yorgun ve terk edilmiş bir adamın görüntüsüydü. Görüntüde ufak bir gerçeklik payından daha fazlası vardı ama Tony bunun üzerinde durmak istemedi. Yapması gereken şeyler vardı.

Arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve hareket etti. Şeytanla dans etmenin vakti gelmişti.

“Yürekli Fahişe”

Emilia Garanita manşeti apaçık bir zevkle inceledi. Haberini baş sayfaya koyan editörü gibi o da bulduğu kelime oyunundan özellikle memnundu. Bu sayı *Akşam Haberleri*’nin en çok satan sayısı olacak mıydı? Bunu içtenlikle istiyordu. Hatta şansı biraz yaver giderse, onun yerel gazetecilikten çıkış pasaportu bile olabilirdi.

Gazete birkaç saat önce çıkmıştı. Haberin yayıldığı belliydi çünkü telefonu susmak bilmemişti ve Twitter akışı kontrolden çıkmıştı. Bir gazetenin satışını hiçbir şey bir seri katil kadar arttıramazdı ve Emilia bunun tadını çıkarmak istiyordu. Geçen sene Marianne’in seri cinayetleri ona yerel bir ün kazandırmıştı ama Grace’in davanın önünü kapaması yüzünden haberi geç yazabilmişti. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktı.

Emilia kendini katilin hemen yakalanmamasını dilerken bulunca, bu suçlu düşünceyi hemen bastırdı. Bu şekilde düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu ama işin aslı Grace’in oradan oraya dolaştırılıyor olmasından, katilin ardında hiç iz bırakmadan canı istediğinde harekete geçiyor olmasından zevk alıyordu ve üstelik kurbanlara kim acıyabilirdi? Hepsi de düzenbaz, yalancı ve temel arzu dürtüleriyle hareket eden tipik erkeklerdi. Gazetenin forumunda ve Twitter’da halkın çoğunun bu erkeklerin başlarına geleni hak ettiklerini düşündüğünü gösteren mesajlar vardı. Fahişeler yüzyıl-

lardır erkek şiddetinin beklenmedik kurbanları olmuşlardı, şimdi rollerin değişmiş olması çok kötü bir şey miydi? “Aferin kızım,” dedi Emilia kendi kendine, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

Manzarayı bozan tek bir şey vardı, bu da Emilia’nın Christopher Reid’in dul eşi Jessica’yla görüşmemiş olmasıydı. Sık sık telefon etmiş ve evlerine gitmişti ama onun taktiklerini çok iyi bilen aile irtibat memuru onu uzaklaştırmıştı. Daha sonra yine geri dönmüş, kapının altından, yanında ilerleyen günlerdeki zor durumlarda paranın nasıl değerlendirilebileceğini açıklayan ve gazetede onun acısını paylaşan bir yazı teklif eden bir not bulunan mali bir teklif atmıştı ama şu ana kadar bir cevap gelmemişti ve Emilia da geleceğini pek sanmıyordu. Katil kayıplara karışmışken Grace onu kamunun gözünden uzak tutacaktı. Yine de Emilia daha önceden bundan daha büyük zorluklarla başa çıkmıştı, demek ki daha yaratıcı olması gerekiyordu. Bir şeyi yapmanın birden fazla yolu vardı.

Ofis tenhalaşmaya başlamıştı. Emilia’nın orada durması için çok az sebep vardı; meslektaşları eve gittikleri için aldığı övgüler bitmişti. Emilia, çantasını ve paltosunu alarak asansörlere doğru yöneldi. Bir süredir rıhtımda gitmek istediği bir bar vardı ve şu an gitmek için en uygun zamandı.

Cep telefonu çaldığında ofisten yeni çıkmıştı. Arayan ehlileştirdiği polis memurlarından biriydi; şu ana kadar birkaç aydır Emilia için çok değerli bir haber kaynağı olmuştu. Nefes nefese anlatılan raporu dinlerken Emilia’nın yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Yeni bir cinayet daha işlenmişti ve bu seferkinin içinde tanıdık bir yüz de vardı: Dedektif Charlie Brooks. Emilia topuklarının üzerinde dönerek ofise geri döndü.

Bu haber gittikçe daha da güzelleşiyordu.

“Uyuyor. Onu göremezsın.”
Steve kötü bir yalancıydı ama Helen ona karşı çıkmadı. Adamın gözlerinde şiddetli bir öfke vardı ve Helen onu kışkırtmamaya çalıştı.

“Onunla konuşmam gerekiyor, uyanır uyanmaz beni aramasını söyler misin?”

“Hiç vazgeçmiyorsun, öyle değil mi?” diye cevap verdi Steve, öfkeli bir şekilde yarı güler gibi.

“Yapmam gereken bir iş var Steve. Seni kızdırmaya veya Charlie’yi rahatsız etmeye çalışmıyorum ama yapmam gereken bir iş var ve kişisel dostlukların araya girmesine izin veremem.”

“Dostluk mu? Bu şaka olmalı. Senin dostluk kurma yeteneğinin olduğunu sanmıyorum.”

“Buraya seninle tartışmaya gelmedim...”

“Kendinden başka hiç kimseyi umursadığın yok, öyle değil mi? İstediklerini elde ettiğin sürece...”

“YETER.”

İkisi de başlarını çevirince Charlie’nin onlara doğru geldiğini gördüler. Yatakta değildi, Helen’in da tahmin ettiği gibi oturma odasından konuşmalara kulak misafiri oluyordu. Yalanı ortaya çıkınca Steve’in yüzünü anlık bir öfke kapladı sonra kendini toparlayarak

hızlı adımlarla Charlie'nin yanına gitti. Ama o gözlerini dikmiş, erkek arkadaşının arkasında duran Helen'a bakıyordu.

"İçeri girsen iyi olur."

"Bir düşün, Charlie. Hatırladığın başka bir şey var mı? Yüzü? Kokusu? Yüz ifadesi?"

"Hayır yok, sana söyledim."

"Sana çarptığında bir şey söyledi mi? Aksanı falan var mıydı?"
Charlie, istemeye istemeye gözlerini kapatarak o ana geri döndü.

"Hayır. Sadece homurdandı."

"Homurdandı mı?"

"Evet, yolunu kestim diye..."

Helen'ın huzursuzluğunu ve hayal kırıklığını hissedince Charlie'nin sesi yavaş yavaş kayboldu. Yanlış odaya girip saldırıyı kesintiye uğratan Polonyalı fahişenin bozuk bir İngilizcesi vardı ve polise hiç güvenmiyordu. Katille ilgili çok basit bir eşkâl vermişti, bu yüzden Helen şapkadan tavşan çıkartması için Charlie'nin üzerine gidiyordu. Yarım yamalak hatırlanan bir detay onlara çaresizce ihtiyaç duydukları fırsatı verebilirdi.

"Tamam, en iyisi şimdilik bırakalım. Anlaşılan çok yorgun-sun," dedi Helen ayağa kalkarak. "Belki biraz uyuduktan sonra yarın olaylar daha netleşir."

Tam kapıya yaklaşmıştı ki Charlie:

"Al," dedi.

Helen döndüğünde Charlie'nin ona polis kimliğini uzattığını gördü.

"Haklıydın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yapamıyorum. Yapabilirim sandım ama yapamıyorum."

“Charlie, bu konuda acele etmene gerek yok...”

“Bugün biri kollarımda öldü,” diye bağırdı Charlie, bunu söylerken bile sesi titriyordu. “Gözlerimin önünde öldü, kanını yüzümden, saçlarımdan yıkamam gerekti. Kanım...”

Sonra hıçkırıklara boğuldu, onu nefessiz bırakan güçlü hıçkırıklara. Helen’a bakmamaya çalışarak, yüzünü ellerinin arasına verleştirdi. Polis kimliği, bıraktığı sehpanın üzerinde duruyordu.

Demek ki buraya kadardı. Helen’ın tek yapması gereken kimliği almaktı. Charlie’yi parasını ödeyip işten çıkarırlardı ve bu iş bitmiş olurdu. Helen istediğini elde etmiş olurdu.

Ama Helen kimliği almayacağını biliyordu. Charlie’den kurtulmak istemişti ama şimdi, zaferin eşiğine gelmişken kendi bencilliği ve korkaklığından utanıyordu. Charlie’yi dışlamaya, onu acı ve pişmanlıkla dolu bir boşluğa sevk etmeye ne hakkı vardı? Onun insanlara yardım etmesi gerekiyordu. Onları kurtarması gerekiyordu, onları mahvetmesi değil.

“Özür dilerim Charlie.”

Charlie’nin hıçkırıkları bir an için kesildi, sonra alçak perdeden devam etti. Helen, Charlie’nin yanına oturdu.

“Adilik ettim. Ve özür dilerim. Bu... bu benim zayıflığım, senin değil. Marianne hâlâ tenimde, kanımda. Ondan kurtulamıyorum. Mark’tan da. Senden de. O günden de. Her şeyi ve herkesi kendimden uzaklaştırırsam anılardan kurtulabileceğimi umarak bağırıp çığlıklar atarak koşturup durdum. Seni de kendimden uzaklaştırmak istedim Bu da çok acımasızca ve bencilceydi. Gerçekten, çok özür dilerim Charlie.”

Charlie, gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerle başını kaldırdı.

“Ne hissettiğini biliyordum ama sana yardım etmedim. Sen zaten dipteysen seni tekmeledim ve bu yaptığım affedilemez. Ama

eğer yapabilirsen senden beni affetmeni çok isterim. Olanların hiçbir zaman seninle bir ilgisi yoktu.”

Helen devam etmeden önce bir süre durdu:

“Eğer istediğin uzaklaşmak, bir aile kurmak, normal şeyler yapmaksa o zaman yoluna çıkmam. Yeniden başlamak için neye ihtiyacın varsa elde etmen için elimden geleni yaparım. Ama eğer fikrini değiştirecek olursan seni geri istiyorum... Sana ihtiyacım var.”

Charlie'nin ağlaması artık durmuştu ama tekrar başını eğmişti.

“Bir seri katilin peşindeyiz Charlie. Bunu henüz yüksek sesle telaffuz etmedim çünkü doğru olmasını istemedim. Bunun tekrar olabileceğine inanmadım. Ama öyle ve şimdi... onu durduramıyorum.”

Helen'in sesi titredi, sonra kendini topladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sabit ama kısıktı.

“Onu durduramıyorum.”

Helen kısa bir süre sonra evden çıktı, çok fazla şey söylemişti ama bir yandan da yeterli değildi. İyi bir lider, polis ve arkadaş olmayı becerememişti. Harabelerden bir şeyler çekip çıkarmak için çok mu geçti? Mark'ı kaybetmişti, Charlie'yi de kaybetmesi büyük bir aptallık olurdu. Ama belki de iş işten geçmişti. Belki de bu katille tek başına yüzleşmek onun kaderinde vardı. Bu, kazanacağını düşündüğü bir savaş değildi ama yine de savaşıyordu.

Bunu neden ondan saklamamıştı? Dünyanın ona savurduğu pislikleri çekmek ve onu fırtınadan korumak kesinlikle onun göreviydi. Bunu yapmak yerine Alison, Sally'yle oynamakla meşgul olduğu için, posta deliğinin takırtısını, kâğıdın paspasa çarpışını duymamıştı. Bu yüzden kâğıdı almak Jessica'ya kalmıştı.

“Yürekli Fahişe.” Jessica kâğıdı, sanki yanıyormuş gibi yere fırlatmış ve üst kata kaçmıştı. Sahanlığa vardığında başı dönüyor, olan biten her şeyin aniden basan korkunçluğu boğazını tıkıyordu. Öğürmeye başladı, sonra tılandı. Düşe kalka banyoya doğru koşarken midesindekilerin yükseldiğini hissediyordu. Kapıdan geçtikten sonra banyoya kustu, midesi tekrar tekrar inip kalktı. Sonunda hepsi geçti ama tüm gücü tükendiği için banyo paspasının üzerine kıvrıldı ve başını ellerinin arasına koydu.

Ölmek istiyordu. Her şey çok korkunçtu. Onu aldattığı ve bu kadar aptal olduğu için Christopher'a olan kızgınlığı çoktan geçmişti, artık sadece onu özlüyor ve deli gibi yanında olmasını istiyordu. Bu işin kolay kısmıydı; diğer şeylerden kurtulamıyordu. Ölümünün vahşiliği, onu daha gömememiş olmaları gerçeği, kalbinin... zavallı kalbinin... bir yerlerde bir kanıt torbasının içinde olması...

Jessica tekrar öğürdü ama çıkacak bir şey kalmamıştı ve olduğu yerde, banyonun zemininde karaya vurmuş gibi kalakaldı.

Dünya neden bu kadar acımasızdı? Ailesinin kızgın ve anlayışsız –ve aynen öyle olmuştu– olmasını bekliyordu ama ya diğerleri?

Polis e-postalarına veya Twitter'a bakmamasını tavsiye etmişti ama hayatını bu şekilde nasıl sürdürebilirdi ki? Şimdi onların tavsiyelerini dinlemiş olmayı diliyordu. Haberin yayılmasından dakikalar sonra troller iş başı yapmışlardı. Ona doğrudan e-postalar atmışlar, forumlara yazılar yazmışlar, bütün dünyayı nefretleriyle doldurmuşlardı. Jessica, kocasını ölüme sürüklemiş frijit orospunun tekiydi. Christopher cehennemde yanacak AIDS'li bir sapıktı. Kızlarının frengisi vardı ve kör olacaktı.

Polisler onun yanında olduklarını, onu koruyacaklarını söylemişlerdi ama kimi kandırıyorlardı? Dünyada hiç merhamet, hiç iyilik kalmamıştı. Sadece insanın iç organlarına saldırıran, üzüntü ve acıdan beslenen akbabalar vardı.

Jessica her zaman için iyimser olmuştu ama artık ne kadar saf olduğunu anlıyordu.

Alt kattan yüksek sesli bir gürültü geldi. Sally ksilofonuna vuruyordu. Kendi melodisini çalmaya başlamadan önce bir çocuk kahkahası sesi geldi. Kızı, mutluluk ve masumiyetin hâlâ var olduğu bir paralel evrende gibiydi. Jessica kapıyı kapatmak, parmaklarıyla kulaklarını tıkamak için güçlü bir istek duydu ama bunu yapmadı. O paralel evren şu anda sahip olduğu tek şeydi ve belki de onu kurtaracaktı. Gecenin ıssız saatlerinde ölmek istiyordu ama şu anda yaşamak zorunda olduğunu biliyordu. Acısını yutması ve Sally'yi dünyaya güvenip dünyanın tadını çıkarabilecek şekilde yetiştirmesi gerekiyordu.

Kendi hayatı sona ermişti ama Sally'ninki daha yeni başlıyordu. Ve bunun şimdilik Jessica'yı ayakta tutmaya yetmesi gerekiyordu.

Christopher Reid, cam gibi gözleri tavanın lekeli lambrilerine dikili bir şekilde metal otopsi masasında yatıyordu. Kurbanların hiçbiri kaderlerini hak etmiyorlardı ama Helen, Christopher'ın bunu Matthews'tan daha az hak ettiğini düşünmeden edemedi. Matthews kadınlar üzerinde hâkimiyet kurmayı seven iğrenç ikiyüzlünün tekiydi. Ama Reid seks yapmayı özlemiş biriydi. Acaba neden karısıyla konuşmamıştı? Seks için para ödemek yerine neden ilişkilerini yeniden keşfetmenin bir yolunu bulmamıştı? Karısını fazla iffetli ve masum mu buluyordu? Helen'in tecrübelerine göre, kendilerini ifade etme fırsatı tanındığında cinsel açıdan kadınlar da erkekler kadar yaratıcıydılar. Basit bir iletişim hatası Christopher'ı iğrenç bir ölüme mahkûm mu etmişti?

"Öyleyse bu adam da ilk kurbanınıza benziyor ama farklı," dedi Jim Grieves tekerlekli masaya yaklaşırken. "Kloroforma bağladınız bir tır bez parçasıyla elleriz hâlâ görünmüyor. Ama üç saat daha fazla sey söyleyebilir. Bu vakada herhangi bir bağlamı mız veya başliga rastlanmadı."

"O halde kadını yanında rahatlatmış."

"Katar senin," diye devam etti Grieves omuz satarak. "Tek söyleyebileceğin 'operasyonun' bu sefer daha başarılı olduğu, belki de onun kız bu k. mada uzmanlaşıyordur ve ne ilk saldırı anında

ne de organın çıkarılması kısmında aşırı güç kullanmaya ihtiyaç duyuyordur.”

Helen evet anlamında başını salladı.

“Ölüm sebebi?”

“Arabada etkisiz hale getirilmiş ama çukurda öldürülmüş. Başka bir yerde öldürülmüş olamayacak kadar kan vardı. Boğaza saplanıp karotid arterini kesen tek bir bıçak yarasıyla öldürülmüş.”

“Tek bir yara mı?”

“Evet. Bu adamla gereğinden fazla oyalanmamış. İşleme adam ölürken başlamış olmasına rağmen kalp oldukça temiz bir şekilde çıkarılmış.”

Helen gözlerini kapadı; bu korkunç görüntü Helen’in beynine yer etmişti ve kıpırdamamakta direniyordu. Jim’in devam etmesini bekledi ama Jim hiçbir şey söylemedi. Gözlerini tekrar açtı ve neden sustuğunu derhal anladı.

Dedektif Emniyet Müdürü Ceri Harwood da yanlarına gelmişti.

Grieves bir bahane bulup yanlarından ayrıldı – huysuz kadınlara tahammülü yoktu. Harwood patlamak üzereydi ve Helen kendini hücumla hazırladı.

“Gazeteyi gördün mü?” dedi Harwood, “Yürekli Fahişe” manşetini masanın üzerine sert bir şekilde yapıştırarak.

“Evet,” diye cevap verdi Helen basit bir şekilde. “Buraya gelirken yolda aldım.”

“Batı Sussex Polis Merkezi’nden daha fazla destek istemek zorunda kaldım – bu lanet olası manşetin uyandırdığı basın ilgisiyle bizim medya irtibat ekibimiz baş edemez. Ayrıca sırf İngiliz basını da değil – Fransa, Hollanda ve hatta lanet olası Brezilya bile telefon etti. Angie’nin yanında kim vardı? Garanita ona nasıl ulaştı?”

“Aile irtibat onunla konuştu ama o bir suç mağduru değil ve üniformalıların ona bebek bakıcılığı yapmalarını sağlayamam, bu kadar çok şey olup biterken değil...”

“Garanita’ya ne söyledin? Direkt senden alıntı yapıyor.”

“Olağanüstü bir şey söylemedim. Ona basit bulgulardan bahsettim ve talep ettiğiniz gibi iş birliği içinde olacağımıza söz verdim.”

“Seri katil peşinde olduğumuzu söyledin mi? Bu kelimeleri kullandın mı?”

“Hayır.”

“Evet ama Garanita kullanmış. Şu anda herkes sadece bundan bahsetmek istiyor. Müşterilerini öldüren bir fahişe. Karındaşen’den intikam. Aralıksız böyle devam ediyor.”

“İdeal olanı bu değil. Ama gerçek bu, efendim.”

Harwood, Helen’a sert bir bakış attı.

“Sandra McEwan’ın bir sanık olmadığından emin misin?”

“Evet.”

“Peki, onlara ne verebiliriz?”

“Kime ne verebiliriz?”

“Anlamamazlıktan gelme Helen. Basına. Lanet olası basına ne verebiliriz?”

“Şey, verebileceğimiz kısmi bir eşkâl var elimizde. Ve bence sokaklardan uzak durmaları için direkt olarak potansiyel müşterilere hitap etmeliyiz. Ben bunu memnu...”

“Ve onun ortadan kaybolma olasılığını göze alırız?”

“Başkalarının hayatını kurtarmaktan bahsediyoruz, seçim şansımız yok. Üç kişi öldü bile.”

“Öyleyse onlara verecek bir şeyimiz yok?”

Harwood’un öfkesi artık açık açık görülebiliyordu.

“Aslında elimizde soruşturabileceğimiz konular var ama kendimizi bu şekilde basma açmanın bir işe yarayacağını sanmıyorum ve saygısızlık etmek istemem ama,” diye devam etti Helen, Harwood’un onun sözünü kesme girişimine rağmen konuşarak, “gündemimizi basının söylediklerine göre belirlememeliyiz bence.”

Harwood’un sönük kalan tepkisi “Büyü biraz Helen,” oldu. “Ve sakın bana bir daha, ‘saygısızlık etmek istemem ama,’ deme. Seni bu davadan almam bir saniyemi alır.”

“Ancak basının gözünde bu pek hoş gözükmez, öyle değil mi?” diye cevabı yapıştırdı Helen. “Ben bir polisim efendim, kamuoyu uzmanı değil. Kanıtların peşinde koşup katilleri kovalarım. Katilleri *yakalarım*. Bunu protokolle, nüfuzla veya lanet olası politikalarla yapamazsınız. Bunu bilgiyle, risk alarak ve it gibi peşinde koştu-rarak yapabilirsiniz.”

“Ve bu konuşma senin değerli zamanın için bir kayıp mı?” diye cevap verdi Harwood, Helen’i katılmaya zorlayarak.

“Artık işime geri dönmek istiyorum.” Helen’in karşılık olarak söylediği tek şey oldu.

Helen bundan kısa bir süre sonra oradan çıktı, motosikletiyle hızlı bir şekilde Southampton Merkez’e döndü. Bu savaşta yeni bir cephe açtığı için kendine küfretti ama başka bir seçeneği yoktu. Bundan sonra ne olacağını söylemek çok zordu. Net olan tek bir şey vardı, Harwood artık onun arkadaşı değil, düşmanıydı.

Nihayet bir lokma bir şeyler yiyebilmişti. Tony, seks arayan yalnız iş adamı kimliğine yavaş yavaş girerek saatlerdir yollarda araba kullanıyordu. Bevois'de bir yukarı bir aşağı gidip gelmişti ama sokaklar garip bir şekilde sessizdi. Salı gecesiydi, maaş gününe daha çok vardı ama yine de Tony sokakların bundan daha işlek olacağını düşünmüştü.

Empress Caddesi'ni denedi ama bomboştu. Hareketli gece ticaretini teşvik edemeyecek kadar yoğun polis faaliyeti vardı o taraflarda. Bu yüzden biraz daha kuzeye, Portswood'a doğru yöneldi. Burası daha ümit vadeliyordu ama arabasının camından kafasını uzatan kızların hiçbiri ondaki eşkâle uymuyordu. Bu kızlar melezdi, Polonyalıları, çok kısalardı, çok şişmanlardı, çok yaşlılardı, çok transseksüellerdi. Katilin eşkâli o kadar detaylı değildi ama bu kızların çoğunu elemeye yetiyordu. Pazarlıkları sonlandırıp hızlı bir şekilde uzaklaşırken aşırı miktarda hakarete maruz kaldı.

Sinir içinde arabayı güneye, rıhtıma doğru sürdü. İlerleme katedemediği için hem kızgındı hem de rahatlamıştı. Bu kızı bulmak, bu işi halletmek istiyordu ama kalbi korkusunu ve gerginliğini dışarı vurarak güm güm atıyordu hâlâ. Onunla başa çıkabileceğini tahmin ediyordu ama bundan kesin olarak nasıl emin olabilirdi? Kız planlı, acımasız ve vahşiydi. Ya galip gelen o olursa?

Tony bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Elindeki işe odaklanması gerekiyordu. Batı Rıhtımı'nın arka sokaklarında arabayla gezerken gözleri ileri geri hareket ederek işle ilgili herhangi bir işaret olup olmadığına baktı. Bu tarafta çalışan kızlar, seyahat gemilerinden ve tersaneden gelen sonsuz müşteri akınına hizmet verdikleri için en yoğun olanlardı. Arada sırada gözüne fahişeler ilişıyordu ama uzaktan bile hiçbirinin tanıma uymadığını görebiliyordu.

Ama sonra bir anda onu gördü. İssız sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve Tony arabayı onun yanına çektiğinde kızın tedirgin ve canı sıkkın olduğunu gördü. İçinden bir ses gaza basmasını, bu kızıdan uzak durmasını söylüyordu ama sonra aklı devreye girdi ve arabayı boşa aldı.

“İşe mi çıktın?” diye seslendi, sesinin nötr çıkmasına özen göstererek.

Kız şaşırmış gibi irkildi, sanki nasıl olduysa arabanın geldiğini duymamış gibiydi. Üzerinde uzun kaslı bacaklarını öne çıkaran siyah bir tayt vardı. Üst tarafında ona büyük gelen ve kıyafetinin geri kalanıyla uyumsuz bir asker paltosu vardı – paltoyu çalmış mıydı? Yüzü çarpıcıydı gerçi – koyu kahve gözler, belirgin bir burnu ve dolgun dudaklar. Kız kendini toparlayarak ona dikkatle baktı –zihninden bazı hesaplar yaptı– sonra yavaşça, dikkatli bir şekilde ona yaklaştı.

“Neyin peşindesin?” dedi.

“Eşlik edecek birinin.”

“Ne çeşit bir eşlik?”

“Sıradan şeyler işte.”

“Saatlik mi, gecelik mi?”

“Sadece bir saatlik, lütfen.”

Tony içinden kendine küfretti. Hangi müşteri “lütfen” derdi?

Kız gözlerini kıstı, belki de onun görüldüğü kadar acemi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Elli pound.”

Tony başını olur anlamında salladı, sonra kendisinden istenmeden kız arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. Tony arabayı bire taktı ve kalktı.

“Ben, Samantha,” dedi kız bir anda.

“Peter,” diye cevap verdi Tony.

“Bu senin gerçek adın mı Peter?” diye karşılık verdi kız.

“Hayır.”

Kız kıkırdadı.

“Evlisin demek?” dedi.

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Sohbet sona ermişti. Kız ona nereye gideceğini söyledi ve araba karanlığın içine doğru yol aldı.

Helen geldiğinde soruşturma odası tıka basa doluydu. Saat daha 6.30'du ama Helen erken başlamak istemişti ve ekibi de onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Briefing odasına gittiklerinde Helen, Charlie'nin de aralarında olduğunu görünce şaşırdı. İki kadın birbirlerine baktı: karşılıklı hızlı ve sessiz bir bakışma. Charlie kararını vermişti. Helen bunun ona neye mal olduğunu merak etti.

“Kesin olan bir şey var,” diye başladı Helen. “Bütün olay teşhir etmek. Katil, kurbanlarını rezil etmek istiyor, onların kamunun alayına maruz kalmalarını, onlara karşı hissettiği tiksinnmeyi göstermek istiyor. Kalplerini çıkararak, Alan Matthews vakasında olduğu gibi eve, Christopher Reid'da olduğu gibi iş yerine göndermenin ses getireceği belliydi. *Akşam Haberleri*'nin son sayısındaki manşetle beraber katilin istediğini elde ettiğini söyleyebiliriz. Kurbanlarının özel hayatları artık bütün detaylarıyla didik didik edilecek. Alan Matthews –hoşa gitmeyen cinsel tercihleri olan, yerel Baptist kilisesi kıdemli üyelerinden– üzerinde çalışmaya başladılar bile ve aynısını Christopher Reid'a da –temiz aile babasının gizli sırları vesaire– yapacaklar. Demek ki bütün olay teşhir etmek. Bu *kişisel* bir şey.”

“O zaman onları tanıdığını mı düşünüyoruz?” diye araya girdi Dedektif Fortune.

“Muhtemelen, gerçi daha önce onun hizmetlerinden faydalandığını gösteren bir şey yok. Bununla beraber Dedektif Grounds ve ekibi ilginç bir şey buldular. Andrew?”

“İki kurban arasında somut bir bağlantı bulduk,” diye açıkladı Dedektif Grounds. “İkisi de *Bitchfest* adında bir web forumunda gezinmişler.”

Bunu söylerken hafifçe irkildi, sonra çabucak devam etti.

“Burası aynı bölgedeki fahişelerle beraber olan erkeklerin deneyimlerini paylaştıkları bir forum. Belli kızları nerede bulacakları, isimlerinin ne olduğu, ücretlerinin ne kadar olduğu hakkında konuşuyorlar. Göğüs ölçülerini, cinsel hünerlerini... vajinalarının ne kadar sıkı olduğunu değerlendiriyorlar, liste bu şekilde uzayıp gidiyor.”

Dedektif Grounds bu ilk kısmı atlattığı için rahatlamıştı. Üç çocuklu evli bir adamdı ve bu detayları daha genç kadın meslektaşlarına aktarmak konusunda pek rahat değildi.

“Matthews, ‘KocaHerif’ takma adıyla değerlendirmeler yapmış. Reid değerlendirme yapmamış ama ‘KötüÇocuk’ adını kullanarak forumdaki diğer erkeklerle sohbet etmiş. Forumun geçmiş kısmı çok uzun, bu yüzden hâlâ ağır ağır ilerliyoruz ama görünüşe göre forumdaki diğer erkekler ona ‘her şeyi’ yapmalarına izin verecek bir kız bulmuşlar.”

Grounds etrafındaki moralsiz yüzlerden oluşan kalabalığa baktı. Bu iyi bir ipucuydu ama insanlık adına üzücü bir ithamdı. Herkesin moralinin bozulduğunu fark eden Helen devreye girdi.

“Olay Yeri’nden de geribildirim aldık. Charlie’nin kıyafetlerinden aldığımız kan,” –kafalar Charlie’nin olduğu tarafa döndü– “üçüncü kurbanı aйтmış. Cüzdanındaki kimlik adının Gareth Hill olduğunu gösteriyor. Ailesiyle irtibata geçmeden önce üç kez kontrol ediyoruz ve bunu en kısa zamanda teyit edeceğim. Bu yüzden kanın bir faydası

olmadı ama olay yerinden katilin DNA'sı olduğunu düşündüğümüz örnekler aldılar. Adli tıp bunu dün gece geç saatlerde ele geçirmiş.”

Odada bir uğultu oldu.

“Bizdeki kayıtlardan hiçbirine uymuyor ama elimizdeki ilk somut kanıt bu ve sanığı mahkûm edebilmemiz için hayati bir önemi olabilir. Aynı derecede önemli olan bir başka şey, bize kızımızla ilgili bir şeyler söylüyor olması. DNA maktulün yüzündeki salyalarda bulunmuş. Üst üste binmiş bir dizi tabakanın arasına yerleşmiş. Yani maktule kasten tükürmesi ya da vücudunda çalışırken ara sıra salyasının akması gibi bir şey değil. Salya miktarına ve yayılma desenine bakıldığında, desen katilin onunla konuşuyor veya daha çok bağırlıyor olduğuna işaret ediyor. Katil onu öldürürken onunla ilgili tam olarak ne hissettiğini söyleyerek onu kötülüyor muydu? Muhtemelen. İlk iki maktulde hiç salya bulunmadı, bu bize neyi gösteriyor?”

“Diğer iki cinayetin daha aceleyle getirildiğini mi? Tadını çıkaracak daha az vakti olduğunu mu?” diye araya girdi Charlie.

“Evet. Ya da diğer iki maktulü temizlediğini. Yüzlerinde alkol bazlı bir temizleyici izi bulundu – bunu günlük rutinlerinin bir parçası olarak mı kullandıklarından yoksa katilin kanıtları yok etmek için mi kullandığından henüz emin değiliz. Eğer ikincisiyse bu, katilimizin kurnaz olduğu kadar kurbanlarına karşı da derin ve gerçek bir öfke hissettiğini gösterir.”

Ekibe bir kararlılık hissi gelmişti sanki – nihayet bir yerlere varmaya başlamışlar gibi gözüküyorlardı. Helen bu enerjiyi değerlendirdi.

“Biz soruşturabileceğimiz bütün hatları araştıracağız ama aynı zamanda yatay düşünmeliyiz. Eğer bu erkeklerden nefret ediyorsa ve onları teşhir etmek istiyorsa o zaman kesinlikle zaferinin tadını çıkarmak istiyor olmalı. Katilin ortaya çıkma ihtimaline karşı kur-

banların ailelerini izleyebilmemiz için ekstra işgücü talep ettim. Cenazelerde, evlerinde, iş yerlerinde gözlenmelerini istiyorum. Bu işi yürütmesini şimdilik Dedektif Fortune'dan istedim. Ayrıca hiç şüphesiz Dedektif Bridges'ın yokluğunu fark etmiş olmalısınız. Bu davayla ilgili benim koordine ettiğim bir gizli polislik işi yapıyor ve detaylarını şimdilik sadece bilmesi gerekenler biliyor. Eğer soruşturmanızı ilgilendiren bir noktaya gelirse bilgilendirileceksiniz. Ama şimdilik onun var olmadığını farz edin – onun yerine Dedektif Brooks bakacak.”

Bir anda gözler yine, Helen'in geçici olarak da olsa birden terfi ettirmiş olduğu Charlie'ye döndü. İnsanlar bu kararı destekleyecekler miydi yoksa içerleyecekler miydi? Charlie dosdoğru karşısına bakıyordu.

“Son bir şey – katilimizin kafesini biraz sarsacağız. Kıl payı kaçmasının ardından muhtemelen şaşkındır, bu yüzden ben harareti biraz artırmak istiyorum. DNA'sının elimizde olduğunu ve kimliğini tespit etmemizin an meselesi olduğunu basına açıklayacağım. Onu kızdırmak, dikkatini dağıtmak istiyorum.”

Helen konuşmasını tamamlamadan önce kısa bir süre durdu:

“Düşmana saldırmamızın zamanı geldi.”

Caffe Nero tıka basa doluydu, Helen da bu yeri bu yüzden seçmişti. Shirley'deki güzel bir banliyödeki bir ana caddede idi. Southampton'ın seks işçilerinin kol gezdikleri kötü aydınlatılmış sokaklardan ve pis genelevlerden milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Helen, Tony'nin gelmiş olduğunu ve kararlaştırdıkları gibi arka taraftaki bir bölümde beklediğini görünce sevindi.

“Nasılsın Tony?”

Tony yorgun ama garip bir şekilde neşeli görünüyordu.

“İyiyim. Gerçekten... iyiyim.”

“Güzel. O halde burası bizim bilgi alışverişi için buluşma noktamız olacak. Buluşmalarımızı mesajla ayarlayacağız ve sadece burada buluşacağız. Baştan söyleyeyim, bunun işe yaramadığını veya soruşturmayı bu yoldan yürütmenin hayatını tehlikeye attığını hissettiğinde beni ara ve hemen uzaklaş. Önceliğim senin güvende olman.”

“Uygulamayı biliyorum patron ve bu kadar ciddi olmana gerek yok. Gerçekten sorun değil. Dün gece altıma sıçmak üzereydim ama bir şey olmadı. Aslına bakarsan bir şey bulmuş olabilirim.”

“Anlat hadi.”

“Şey, ilk başta şansım yaver gitmedi, Bevois'i, Portswood'u, Merry Oak'ı elim boş dolaştım, sonra güneye limana indim ve oradan bir kız buldum. Samantha. Yirmili yaşlarının başında ama sokaklarda deneyimli.”

Artık Helen tüm dikkatini ona vermişti.

“Onun bildiği bir otele gittik. Seyretmekten hoşlandığımı söyledim ve işini yapmasına izin verdikten sonra onu arabayla eve bırakırken onunla sohbet ettim. İlk başta çok ketumdu ama müşterilerini öldüren kızla ilgili söylentileri elbette duymuştu. İşe yarar bir şey bilmiyor ama ara sıra rıhtımda çalışan kızlardan biri konuşuyormuş, kızı gördüğünü söylüyormuş. Görünüşe göre birkaç şeyden dolayı hakkında tutuklama emri var, bu yüzden ortaya çıkmayacaktır ama eğer ona ulaşabilirsem, o zaman...”

Helen’in kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı ama heyecanını bastırdı.

“Tamam, peşine düş. Ama dikkatli ol Tony. Bu bir tezgâh olabilir – insanların bu durumu nasıl istismar edeceklerini bilmemizin imkânı yok. Ama... ümit verici gözüküyor.”

Helen hafifçe gülümsemesine engel olamayınca Tony de ona karşılık verdi.

“Neyse, eve gidip biraz uyu. Bunu hak ettin.”

“Sağ ol patron.”

“Nicola nasıl bu arada?”

“İyi. Günü gününe yaşıyoruz.”

Helen başını aşağıya eğdi. Tony’ye, karısına dikkatli ve sabırlı bir şekilde baktığı için saygı duyuyordu. Planladığın hayat senden zalimce koparılıp alınmışken hiç istemediğin bir hayatı yaşamak zor olmalıydı. Tony iyi bir adamdı ve Helen onların iyi olmasını diledi.

Kafeden çıktığında Helen’in adımları hızlandı. Takip ettikleri yol tehlikelerle doluydu ve Helen katile nihayet biraz daha yaklaştıklarını hissediyordu.

Charlie ortak kullanılan sivil polis arabalarından birini aldı ve işini bir an önce halletmek için arka girişten hızla çıktı. Ona eşlik etmesi için görevlendirilen aile irtibat memuru Jennifer Lees rehberlik edecekti ama garip soruları soracak olan Charlie'ydi. Normalde ilk seferde maktulün ailesiyle görüşen Helen olurdu ama o gizli bir iş için ortadan kaybolunca kabak Charlie'nin başına patlamıştı.

Swaythling'deki yıkık dökük bir sıra evin önüne çektiler. Burası Gareth Hill'in annesiyle beraber kaldığı evdi – geçmişte kaldığı, çünkü parçalanmış cesedi şu anda Jim Grieves'in morgundaki bir otopsi masasında yatıyordu. En yakın akrabaları kimliğini tespit etmeden, onu resmî olarak üçüncü kurban olarak tanımlayamıyorlardı ama ellerindekinin doğru kişi olduğunu biliyorlardı. Maktulün dükkân hırsızlığı, sarhoşluk ve hatta üzücü bir halk içinde teşhircilik girişimi gibi ufak tefek sabıkaları bulunuyordu, bu yüzden zaten fotoğrafı dosyalarında vardı. Formaliteler bittikten sonra bu dosya “Ölü” olarak etiketlenecek ve değerlendirme için üst kattaki soruşturma odasına yollanacaktı.

Kapıyı yetmiş küsur yaşlarında devasa bir kadın açtı. Lekeli ayak bilekleri şişmiş, göbeği öne çıkmış ve gıdısı tombul yüzünün alt kısmından derinlemesine sarkmıştı. Ama şu anda, bütün o etin ortasında bir yerlerde gizlenmiş, fareninkilere benzer acayip iki göz sert bir şekilde Charlie'ye bakıyordu.

“Eğer bir şeyler satıyorsanız defo...”

Charlie polis kimliğini gösterdi.

“Gareth’la ilgili. İçeri girebilir miyiz?”

Bütün ev leş gibi kedi kokuyordu. Sanki her yerdeydiler ve tehlikeyi sezmiş gibi, sahiplerinin çevresinde yaygara koparıp onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Charlie ve Jennifer ona haberi verirken kadın en büyüklerini –Harvey adında bir tekir– sevdi.

“Pis çocuk.”

Jennifer, Charlie’ye döndü, bu beklenmedik tepki karşısında ne diyeceğini bilememişti.

“Ne dediğimizi anladınız mı Bayan Hill?” diye sordu Charlie.

“Bayan Hill” değil, ben hiç evlenmedim.”

Charlie anlayışlı bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

“Gareth öldürüldü ve ben...”

“Bunu söylediniz. Ne yaptı, para ödmeden kaçmaya mı çalıştı?”

Ses tonunu anlamak zordu. Kızgın gibiydi ama şu araya karışan endişe miydi? Bu kadının zırhı sertti, yılların hayal kırıklıklarıyla sertleşmişti ve anlaşılması zordu.

“Hâlâ durumu araştırıyoruz ama bunun sebepsiz bir saldırı olduğunu düşünüyoruz.

“Sebepsiz olması zor. Eğer lağımda yuvarlanırsan...”

“Gareth dün gece nereye gideceğini söyledi mi?” diye onun sözünü kesti Charlie.

“Sinemaya gideceğini söyledi. Yardım parasını yeni almıştı, bu yüzden... Ben uyuduktan sonra dönmüştür diye düşündüm. O tembel tenekenin hâlâ yatakta olduğunu düşünüyordum...”

Sonunda, sesi titredi, sanki oğlunun ölümü kafasına dank etmişti. Savunma mekanizması en sonunda çöktüğünde tam çökecekti, bu

* Mrs. Hill’i düzeltip Miss Hill yapıyor orijinal metinde. (ç. n.)

yüzden Charlie konuşmayı biraz daha uzattı, sonra üst kata çıkmak için izin istedi. Öğrenebildiği kadarını öğrenmişti ve bu kadının yoğun kederinden uzak durmak istiyordu. Charlie bir başkasının acısının kendi acısını artırmasına izin veremeyecek kadar zayıf olduğunu biliyordu ama elinde değildi.

Charlie, Gareth'in yatak odasına girerek düşüncelerini toplamaya çalıştı. Manzara gerçekten görülmeye değerdi. Boş, hazır yiyecek paketleri, kullanılmış peçeteler, eski dergiler ve kirli kıyafetlerle beraber yere atılmıştı. Her yer pis görünüyor ve kokuyordu, sanki burada biri yaşamıyordu da sadece varlığını sürdürüyordu. Bir şeyler bayat gibiydi. Bayat ve boş.

Gareth çekici bir erkek değildi ve kızları hiçbir şekilde buraya getiriyor olamazdı. Dağınıklık yeterince kötüydü ama her şeyden önce, bir kızı buraya getirmeye ikna edebileceği varsayılsa bile başka bir kadını annesinin karşısına çıkaracak cesareti var mıydı? Charlie hiç sanmıyordu. Şartlı tahliye raporlarına göre öğrenme güçlüğü vardı ve özgüveni insanı felce uğratabilecek derecede düşüktü. Ev hayatındaki kanıtlar da bunu doğrular nitelikteydi. Burası insanı korumaktan çok kapana kısıran bir yerdi.

Çevredeki döküntülere bakıldığında işe yarayan tek şey bilgisayar gibi görünüyordu. Ucuz masanın üzerindeki görkemli yalnızlığında gururla duruyordu. Alüminyum kasası ve tanıdık logosu yeni gözüküyordu, sanki etraftaki diğer her şey eskimeye bırakılırken bu totemik parça temiz ve güvende tutulmuştu. Bu değerli cihazın Gareth için hayata açılan bir kapı olduğundan hiç şüphe yoktu ve Charlie, onun ölümünün anahtarının da bunun içinde olduğundan emindi.

The Bull and Last, Southampton'daki en iyi biftekli sandviçi yapıyordu. Aynı zamanda çoğu polisin dikkatini çekmeyen, genç anneler ve iş adamları tarafından sevilen orta sınıf bir mekândı, bu yüzden de yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu zamanlarda Helen'm gözde uğrak yerlerinden biriydi. Tony'den ayrıldıktan sonra bir anda ne kadar aç olduğunu fark etmişti. Günlerdir çay ve sigarayla yaşamını idame ettirerek neredeyse hiçbir şey yememişti ve şu anda aşırı derecede yakıta ihtiyacı vardı. Dişlerini kalın sandviçe geçirince kendini derhal iyi hissetti; protein karbonhidrat dozu ilaç gibi gelmişti.

Birkaç dakikalığına kafasını davadan uzaklaştırması gerekiyordu. Bu derece büyük bir soruşturmanın derinlerine daldığında tam anlamıyla bir takıntı haline getiriyordun. Gece gündüz aklından çıkmıyordu. Kar körlüğüne ne kadar uzun süre yakalanırsan, perspektifini ve görüş netliğini kaybetmen o kadar kolay oluyordu. Buraya gelip kısa bir süreliğine, yakışıklı garsonlarla flört eden zengin kadınların duygusal hayatları üzerine kafa yorarak insanları seyretmek sağlıklıydı.

Masanın üzerinde bırakılmış bir ücretsiz yerel günlük gazete vardı. Gazeteyi eline almaya karşı koymaya çalışmıştı ve şu anda da öyle yapıyor olmasına rağmen sonunda merakına yenik düşerek ilk birkaç sayfaya göz gezdirdi. Her yer son zamanlarda işlenmiş

cinayetlerle doluydu ve polisın katilin DNA'sını ele geçirdiğini haber veriyordu ama Helen bunların üzerinde durmadı. Bu yerel gazete bozuntularının içlerine, küçük reklamlara, mahkeme ilanlarında bahsi geçen hafif suçlara, yıldız fallarına ve bu sayfaları doldurmak için kullanılan diğer saçmalıklara dalmayı seviyordu.

Hışır, hışır, hışır ve Helen bir anda dondu. Kafasını çevirdi sonra hayal görmüş olacağını umarak tekrar baktı. Ama işte oradaydı. Bir ev fotoğrafı. Helen'ın Robert ve arkadaşı Davey'nin iki gün önce soymak için girmiş olduğu evin fotoğrafı.

Ve üstünde de o yıkıcı manşet: "Emekli, beklenmedik soygunculardan sonra hayat mücadelesi veriyor."

Helen, içgüdü ve endişenin etkisiyle rekor sürede Aldershot'a vardı. Gazete haberinin detayları çok acımasızdı; beklenmedik soyguncularla karşılaşan yetmiş dokuz yaşındaki bir emekli öğretmen vahşice dövülmüştü. Kafatası çatlamıştı ve şu anda tam teşekküllü Southampton Hastanesi'nde suni yollarla başlatılmış bir komadaydı. Hayatta kalıp kalmayacağı meçhuldü.

Robert'ın iş arkadaşının süpermarkette saldırıya uğradığı gibi uydurma hikâye hazırlayarak dosdoğru evine gitmeyi göze almıştı ama evde hiç kimse yoktu. Bu yüzden Red Lion'a, Demir-yolu Meyhanesi'ne ve Alderson'daki içkili mekânların bir kısmına gitmişti. Devam ederek onların sevdikleri içki satan dükkâna gitti ve sonunda nihayet atari salonunda şansы yüzüne güldü. Kumar makinalarında oynuyorlardı; belli ki işledikleri son suçun hâsılatını harcıyorlardı.

Bir süre sonra ilgilerini kaybedip salondan çıktılar ve abartılı bir karşılıklı yumruk tokuşturmadan sonra herkes kendi yoluna gitti. Helen ona yaklaşmak için uygun anı kollayarak Robert'ı dikkatli

bir şekilde takip etti. Sokaklar alışveriş yapanlarla doluydu ama Robert parka doğru dönünce Helen şansını denedi.

“Robert Stonehill?”

Robert, yüzünden okunan bir şüpheyile arkasını döndü.

“Ben polisim,” diye devam etti Helen, polis kimliğini göstererek. “Konuşabilir miyiz?”

Ama Robert gitmek için arkasını dönmüştü bile.

“Peter Thomas’la yani Davey’yle beraber ölümüne dövdüğünüz adamla ilgili.”

Şimdi durmuştu.

“Sakın kaçmayı aklından geçirme. Senden daha hızlılarını yakaladım, inan bana.”

“Seni yakalamaya gelmedim ama bana gerçeği söylemeni istiyorum.”

Parktaki bir banka oturdular.

“Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum.”

Robert ne söyleyeceğini tartarken uzun bir sessizlik oldu, sonra:

“Davey’nin fikriydi. Hep onun fikri oluyor zaten.”

Sesi sert ve keyifsizdi.

“İhtiyar onun öğretmeniymiş. Kirli çıkı olduğunu söyledi.”

“Ve Davey onun yolunacak bir kaz olduğunu düşündü.”

Robert omuzlarını silkti.

“Davey onun dışarıda olacağını söyledi. Perşembe geceleri hep dışarıda oluyormuş. Green Man’de kâğıt oynuyormuş. Yirmi dakikada girip çıkarız dedi...”

“Ama...”

“Ama ihtiyar içeri girdi. Elinde büyük bir demir çubuk vardı.”

“Ve?”

Robert duraksadı.

“Biz de koştuk. Cama doğru ama ihtiyar peşimizden geldi. Bacağıma iyi bir geçirdi.”

Robert pantolonunun üst kısmını indirerek kalçasındaki büyük morluğu gösterdi.

“Daha sonra Davey üstüne yürüdü. Tekme, yumruk girişti.”

“Ve sen de öylece durdun mu?” diye cevap verdi Helen, inanamayarak.

“Ben de ona bir iki tekme savurdum ama asıl Davey... Kafasına bastı, Tanrı aşkına. Onu zor aldım üstünden. Onu öldürebilirdi.”

“Onu öldürmüş bile olabilir. Adam komada Robert.”

“Biliyorum, okuma biliyorum, tamam mı?”

Verdiği sert yanıt isyankardı ama Helen onun korkmuş ve üzgün olduğunu görebiliyordu.

“Polis seninle konuştu mu? Ya da Davey’yle?”

“Hayır,” dedi, kafası karışmış bir şekilde ona dönerek. “Beni tutuklayacak mısın?”

Bir milyon dolarlık soru. Elbette onu ve Davey’yi tutuklamak zorundaydı.

“Bilmiyorum Robert. Bunu düşünüyorum... Bay Thomas’a ne olacağına bir bakalım. Tamamen iyileşme olasılığı da var...”

Kulağa yetersiz geliyordu ve Helen bunu biliyordu.

“Senin durumunda hafifletici sebepler de var, bu yüzden... Sana ikinci bir şans vereceğim.”

Robert serseme dönmüş gibi gözükiyordu, bu durum Helen’in kendini daha acınası bir halde ve yanlış yolda olduğunu hissetmesine yol açtı.

“Sen iyi birisin Robert. Zekisin ve eğer kendini işe yarar bir şeye adarsan iyi bir hayatın olabilir. Ama şu anda yanlış yoldasın, yanlış adamlarla takılıyorsun ve eğer bu şekilde devam edersen

hapishaneyi boylayacaksın. Şöyle bir anlaşma yapalım. Davey ve arkadaşlarını görmeyi bırakacaksın. Çok sıkı çalışacaksın ve kendini geliştirmek için fırsat kollayacaksın. Doğru düzgün bir hayat sürmeye çalışacaksın. Eğer böyle yaparsan bu işin peşini bırakırım. Ama başaramazsan seni hapse atarım, anlaştık mı?”

Robert rahatlamış ama kafası karışmış bir şekilde başını tamam anlamında salladı.

“Seni yakından izleyeceğim. Ve sana olan güvenimi boşa çıkarmamanı istiyorum. Eğer zorlandığını veya başının derde gireceğini hissedersen beni aramanı istiyorum.”

Cep telefonu numarasını resmî kartvizitlerinden birinin arkasına yazdı.

“Bu senin için çok büyük bir şans. Sakın bunu berbat etme Robert.”

Robert kartı aldı ve baktı. Kafasını tekrar kaldırdığında Helen onun yüzünde minnettarlık ve bir rahatlama gördü.

“Peki neden? Neden benim için böyle bir şey yapıyorsun?”

Helen duraksadı ama sonunda cevap verdi:

“Çünkü herkesin ona göz kulak olacak birine ihtiyacı vardır.”

Helen hızlı adımlarla parktan uzaklaştı. Artık gerekeni yaptığına göre tek istediği şey oradan uzaklaşmaktı. Buraya gelmekle çok büyük bir riske girmişti ve Robert’la görüşerek yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi yapmıştı. Sınırı aşmıştı. Yine de buna rağmen, onu bekleyen bütün tehlikelere rağmen bundan pişman değildi. Robert’i kurtarmak için hâlâ fırsat varken buna değermi.

Jessica Reid gözlerine batan yaşlarla sokakta yürüyordu. Akan yaşları durdurmak için zorlukla yutkundu; karşılarında ağlama zevkini o kadınlara yaşatmayacaktı.

Sally'yi kreşe yollasa mı yollamasa mı diye düşünüp taşınmıştı. İçgüdüsel olarak yollamamak, onu dünyadan saklamak istiyordu ama Sally kreşi seviyordu, bu yüzden Jessica cesaretini toplayıp onu kreşe götürmüştü. Sally'nin istikrara ihtiyacı vardı; en iyisi bildiği rutine sadık kalmaktı.

Kreşe varır varmaz hata yaptığını anladı. Sally koşa koşa kreşe doğru gitmişti ama hiç kimse ona ilgi göstermiyordu. Herkesin gözü Jessica'ya kilitlenmişti. Destek olmak için birkaç utangaç gü-lümseme dışında hiç kimse onun yanına gelmedi. Belli ki kimse bu aptal, aldatılmış kadına ne diyeceğini bilemiyordu.

Oradan uzaklaşırken sessiz konuşmaların başladığını duyabiliyordu. Neler konuşulduğunu tahmin edebiliyordu. Şehvet düş-künlüğü, spekülasyonlar. Jessica biliyor muydu? Buna izin veriyor muydu? Kocasına eve hastalık taşımış mıydı?

Bu büyük bir haksızlıktı. O yanlış bir şey yapmamıştı. Sally yanlış bir şey yapmamıştı. Ama kocasının davranışı yüzünden damgalanan onlar olmuştu. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Christopher'a kalbini vermiş ve ona güvenmişti, Christopher'ın porno merakıyla ilgili ilk tartışmalarından sonra bile. Jessica onun yeni bir sayfa

açtığına sanmıştı ama öyle olmamıştı. Bunun yerine Christopher yalan üstüne yalan söylemişti. Neden onunla konuşmamıştı? Neden bu kadar bencilce davranmıştı?

Artık eve dönmüştü, gerçi buraya nasıl geldiğini kesinlikle bilmiyordu. Hiç duraksamadan hızla üst kata çıktı. Şifonyerdeki çekmeceleri çekip çıkardı ve Christopher'ın eşyalarından bir kucak dolusu alarak pencereden, aşağıdaki garaj girişine fırlattı. Tekrar, tekrar ve tekrar. Evi onun varlığından arındırdı.

Mutfaktaki lavabonun altından biraz çakmak gazı ve kibrit alarak hâlâ açık olan dış kapıdan dışarı çıktı. Karmakarışık yığının üzerine bol miktarda gaz dökerek üstüne bir kibrit attı ve kıyafetlerin -ona aldığı kıyafetlerin- yanışını seyretti.

Çıtır, çıtır, çıtır. Caddenin karşısındaki gözetleme yerindeki polis arabasının içindeki sivil polis memurları, bunu rapor etmeden önce kadının çaresizliğini saniyesi saniyesine kaydetti.

Dedektif Fortune raporu aldıktan sonra telefonu kapadı. Gösteri başlamak üzereydi ve bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordu. Sıkıcı işi meslektaşlarına bırakmıştı; Jessica Reid'in gözetlenmesinden aslında kimse bir şey çıkacağını düşünmüyordu. İyi iş, başlamak üzere olan Matthews cenazesiydi.

Llyod Fortune gerindi, esnedi, sonra pozisyon alıp oturdu. Seyredip bekleyerek. Bu tür operasyonlardaki uygulama buydu. Yolun karşısına bakan Lloyd, Matthews ailesinin evden çıktığını gördü. Onları destekleyecek çok kişi vardı -uzak akrabalar, kiliseden arkadaşlar- o kadar çok kişi vardı ki dört tane cenaze arabası kiralanmıştı. Lloyd, taziyelerini sunanlar arasından Matthews ailesini seçebilmek için insanları taradı. Büyük kızlarını, büyükannelerden birini ilk arabaya götürürken yakaladı. Aradan üç gün geçmesine rağmen diğerleri gibi o da şokun etkisiyle şaşkın görünüyordu.

Lloyd, sokağı gözden geçirdi. Katilleri burada mıydı? Seyrediyor ve başarısının tadını mı çıkarıyordu? Fotoğraf makinesi şak, şak, şak diye yoldan geçen herkesi, park edilen her arabayı kaydetti. Lloyd katili kanlı canlı karşısında görebilecek olmanın ihtimaliyle heyecanlanırken nabız atışlarının hızlandığını hissetti.

Artık ilk araba hareket etmişti. Ve ikincisi. Lloyd başıyla, Jack'e motoru çalıştırmasını işaret etti. Motor sessizce çalıştı. Sabırla beklediler –Eileen ve ikizler son arabaya biniyorlardı– sonra onların sırası geldi. Kaldırımdan yola çıkarak son durakları olan St. Stephen's Baptist Kilisesi'ne gitmek üzere keder dolu küçük filolarını takip ettiler.

Yazmaya başlamadan önce duraksadı. Bu şeylere nasıl başlanırdı ki?

- Merhaba Melissa. Ortak bir arkadaşımız...

Yok, bu doğru değildi.

- Merhaba Melissa. Benim adım Paul ve seninle tanışmak istiyorum.

Bu daha iyiydi. Tony, bu işin ne kadar çaba gerektirdiğine ve ne kadar gergin olduğuna şaşırarak koltuğuna yaslandı. İşlerin rayına girmiş olmasından memnun bir şekilde bilgisayarını kapatmaya gitti. Ama tam kapatırken bir cevap sesi geldi.

- Merhaba Paul. Ne zaman buluşmak istersin?

Tony tereddüt etti, sonra tuşlara bastı.

- Bu gece?
- Kaçta?

Tony bu kadar hızlı bir şekilde randevu ayarlamayı beklemiyordu. Ama şimdi eli mahkûmdu.

- On?
- Beni Drayton Sokağı ve Fenner Lane'in köşesinden al. Üzerimde yeşil bir palto olacak. Arabanın markası ne?

- Vauxhall.
- Rengi?
- Gümüş.
- Arkadaş mı istiyorsun? Yoksa özel bir şeyler mi?
- Arkadaş.
- Ne kadar?
- Birkaç saat?
- İki saati 150 pound.
- Tamam.
- Nakit.
- Olur.
- Görüşmek üzere Paul.
- Görüşmek üzere Melissa.
- XXX.

Konuşma sona erdi. Tony kendini gülümserken yakaladı. Kendi mutfağındaydı. Fahişelerle hızlı mesajlaşıyordu. Yine de bu, bir kafede yapılabilecek bir şey değildi, bu yüzden...

Tony bilgisayarını kapadı. Nicola'nın annesi birazdan evde olurdu ve kadının eline daha fazla koz vermeye gerek yoktu. En iyisi gidip biraz dinlenmekti.

Tony'yi önemli bir gece bekliyordu.

Helen soruşturma odasına girdiğinde Charlie tam gaz gidiyordu. Bütün ekip son gelişmeleri duymak için yaptıkları işi bırakmıştı.

“Gareth Hill’in sabit diskine göz attık. Bilgisayarı onun dünyaya açılan yegâne penceresiymiş ve bilgisayarını *çok sık* kullanıyormuş. Ve en sevdiği sitelerden biri de *Bitchfest* web forumuymuş.”

Artık herkesin dikkati onun üzerindeydi.

“Bu fahişe değerlendirme sitesini Alan Matthews ve Christopher Reid de ziyaret etmişlerdi; ‘KötüÇocuk’ ve ‘KocaHerif’ takma adlarıyla. Gareth Hill’in lakabı ‘Çakı’yımış. Diğer erkeklerle, Southampton’daki kızlarla ilgili son derece açık saçık sohbetler yapıyormuş. Özellikle aşağılanmaktan ve sert seksten hoşlanan kızlarla ilgileniyorlarmış ve diğer kullanıcılardan çeşitli tavsiyeler almış, özellikle de ‘TehlikeliAdam’, ‘Gamsız’, ‘Çekiç’, ‘AmKralı’, ‘keyifçatan’ ve ‘KaraOk’tan. Birkaç kız üzerinde konuşmuşlar ama kendine ‘Melek’ diyen bir fahişenin adı defalarca geçiyor.”

Helen içinin ürperdiğini hissetti. Katilleri bu olabilir miydi?

“İlginç bir şekilde,” diye devam etti Charlie, “Melek reklam vermiyor, web sitesi yok ve her zaman çevrimdışı. Müşterilerini sadece ağızdan ağıza dolaşan haberlerle buluyor, yeni müşteriler diğer erkeklere onu nerede bulabileceklerini söylüyorlar. Yakalan-

ması zor biri ve pahalı olduğu söylenebilir ama doğru miktara her şeyi yapacak biri olduğu kesin.”

“Demek ki kız bulunması zor ve sağlam bir şekilde korunan gizemli biri, öyle mi?” diye araya girdi Helen.

“Kesinlikle.”

“İyi iş çıkardın Charlie. O halde önceliğimiz diğer forum kullanıcılarını bulmak. Melek’in hizmetinden faydalanmış olanlara ve Matthews, Reid ve Hill’le konuşmuş olabileceklere odaklanalım. Bu adamlar bizi Melek’e ulaştırabilirler, bu yüzden onları hemen bulalım. Ben izleme noktalarına gidiyorum ama gelişmelerden haberdar olmak istiyorum. Dedektif Brooks ben yokken işleri yürütecek.”

Helen giderken Charlie ekibi organize etmeye başladı. İşe dönmek ona çok şeye mal olmuştu ama sonuç olarak belki de en doğru karar buydu. “Dedektif Brooks”un tınısını sevmişti ve o anda tekrar geri dönmek istediğini fark etmişti.

Helen onu gördüğü anda olduğu yerde dondu kaldı. Emilia Garanita'nın rahat bir şekilde, karakolun dışındaki motosiklet parkındaki Kawasaki'sine yaslandığını görünce Helen'in içini bir öfke kapladı.

"Yasak bölgedesin ve şu anda polisin işini yapmasına engel oluyorsun, bu yüzden eğer izin verirsen..."

Bu sözler kibar ama hiçbir sıcaklık olmadan söylemişti. Emilia gülümsedi –hep aynı otuz iki dişini birden gösteren gülümseme- siyle- ve kendini yavaşça motosikletten çekti.

"Seni aramayı denedim Helen ama cevap vermedin. Üniformalı arkadaşlarımdan bazılarıyla konuştum, hatta patronunla samimi bir konuşma yaptım ama hiç kimsenin ne olup bittiğini bildiği yok. Yine benimle konuşmamaya mı başladın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sana DNA'dan ve çok daha fazlasından bahsettim."

"Ama hikâye bu kadar değil, öyle değil mi Helen? Harwood da böyle hissediyor. Senin ekibinde bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?" diye cevap verdi Helen yavaşça ve son derece alaycı bir şekilde.

“Küçük anlaşmamızı şimdiden unuttuğunu söyleme bana sakın. Sana bu haberle ilgili ayrıcalıklı bir erişim hakkı istediğimi söyledim ve ciddiydim.”

“Paranoyaklaşmaya başlıyorsun Emilia. Yeni bir gelişme olur olmaz sana haber vereceğim, tamam mı?”

Motosikletine binmek için bir hamle yaptı ama Emilia kolunu tuttu.

“Hayır, tamam değil.”

Helen, kadına sanki deliymiş gibi baktı; gerçekten de polis memuruna saldırmaktan içeriye alınmak mı istiyordu?

“Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Küçümsenmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de senin gibi dejenere biri tarafından.”

Helen omuzlarını silkerek kadından kurtuldu ama sinirleri bozulmuştu. Emilia’nın ses tonunda gerçek bir zehir ve yeni gelmiş bir güven vardı.

“Öğrenmek istiyorum Helen. Her şeyi bilmek istiyorum. Ve sen bana söyleyeceksin.”

“Yoksa?”

“Yoksa tüm dünyaya senin küçük sırlarını anlatırım.”

“Bence dünya benimle ilgili her şeyi zaten biliyor. Eski şeyleri tekrar ortaya atarak başka bir gazeteye geçebileceğini sanmıyorum.”

“Ama Jake’i bilmiyorlar, öyle değil mi?”

Helen dondu kaldı.

“Onu tanıdığını inkâr etmiyorsun bakıyorum. Neyse, onunla uzun uzun konuştum –ve nazik bir şekilde ikna ettikten sonra– bana her şeyi anlattı. Para karşılığında seni nasıl dövdüğünü. Bazı kadınların erkeklerin kontrolü ele almasına izin verecek kadar ne dertleri var kim bilir?”

Helen hiçbir şey söylemedi – Emilia bütün bunları nereden biliyordu? Jake gerçekten de onunla konuşmuş muydu?

“Anlaşma şu Helen. Bana her şeyi anlatacaksın, bana bu haberle ilgili ayrıcalık tanıyacaksın. Bu haberin her adımında diğer yerel gazetelerin önünde olmak istiyorum ve eğer olamazsam... O zaman herkes kahraman Helen Grace’in aslında nasıl küçük pis bir sapık olduğunu öğrenir. Sence Harwood bunu nasıl karşılar?”

Emilia yürüyüp giderken sözleri havada asılı kaldı. Helen içgüdüsel olarak onun blöf yapmadığını ve ilk kez onun eline düştüğünü biliyordu. Emilia, Demokles’in kılıcını Helen’in kafasının üstüne tutmuştu ve kılıcı indirmekten çok büyük bir zevk duyacaktı.

St. Stephen Baptist Kilisesi, çiseleyen yağmurda gri ve haşin bir şekilde başının üzerinde yükseliyordu. Kiliselerin sıcak, samimi sığınılacak yerler olması beklenirdi ama Helen onları soğuk ve iç karartıcı bulurdu. Her zaman için onlar tarafından yargılandığını ve kusurlu bulunduğunu hissedirdi.

Zihni hâlâ Emilia'yla yaptığı tartışmadaydı ama düşüncelerini oradan uzaklaştırarak elindeki işe yoğunlaştı. Konuşmaları üzerinde o kadar çok düşünmüştü ki bunun sonucunda neredeyse geç kalmıştı –patikayı hızla geçmeden önce Dedektif Fortune'la konuşmaya sadece beş dakika ayırabilmişti– ve org müziğinin içerisini doldurduğunu duyabiliyordu. Sessizce içeriye girerek arka sıralardan birine oturdu. Buradan katılan herkesi net bir şekilde görebilecekti. Katillerin, kurbanlarının cenazelerine katılmaları şaşırtıcı derecede yaygındı; özellikle de seri katiller cesedin yakılmasını, papazın vaazını, birbirlerine destek olan siyahlara bürünmüş yas tutanları izlerken duydukları güçlü olma hissinden hoşlanıyorlardı. Helen kadınların yüzlerini taradı; katilleri bu kilisede bir yerlerde miydi?

Tören uzayıp gitti ama Helen söylenilenleri anlamıyordu. İncil'in üstün tarzını hep sevmiş, o şatafatlı anlatış biçiminin onu ele geçirmesinden hep hoşlanmıştı ama içerik açısından kelimeler orijinal Yunanca da olsa onun için fark etmezdi. Öğretiler ona tamamen yabancı bir dünyayı anlatıyordu – her şeyin belirli bir

sebeple meydana geldiği ve Tanrı'nın hüküm sürdüğü düzenli, ilahi bir kozmos. İçinde barındırdığı güvenceye bir türlü inanamıyordu – kendi dünyasındaki rastlantısal delilik ve şiddet, dinin konforlu kapsayıcılığıyla zıtlık içindeymiş gibiydi.

Yine de birçokları için kilisenin ve öğretilerinin büyük bir teselli olduğunu inkâr etmiyordu. Şu anda yaşanan tam olarak buydu. Kilisenin ön tarafında, diğer inananlar tarafından çevrelenmiş olan Eileen Matthews kelimenin tam anlamıyla ailesi ve arkadaşları tarafından destekleniyordu. Birinin başka birine eliyle dokunması, o kişide dinî bir esrime oluşturmamayı amaçlar ama aynı zamanda zayıf ve korumasız olanın ayakta tutulması gibi pratik bir amacı da vardır ve bu da şu anda kanıtlanıyordu. İlahilerin okunması hızlandığında ve insanların coşkusu yükseldiğinde Eileen mırıldanmaya başladı. İlk başta sessizce, aksanı güney kıyısından, yabancı başka bir aksana dönüştü. Bir Orta Doğulu gibiydi, belki bir parça Yahudi ve belirgin bir şekilde Orta Çağ'a ait – ilahi varlık onun içine girdiğinde, ağzından gırtlaktan gelen saçma sözler seli boşaldı. Helen televizyonda daha önce de anlamsız konuşulduğunu görmüştü ama canlı olarak değil. Buna tanıklık etmek garipti; ona esrmeden çok, cinnet gibi geliyordu.

Nihayet bu çılgınlık sona erdi ve cemaatin erkek üyeleri, Helen'in yerlerine geri dönen ön sıradaki kadınların yüzlerini incelemesine olanak tanıyarak Eileen'i yerine geri götürdüler. Helen bir anda oradaki bekâr tek kadının kendisi olduğunu fark etti. Orada bulunan her kadının bir kocası vardı ve her biri de kocalarının egemenliği altındaymış gibi gözüküyorlardı. Tören sona erdiğinde cemaat ayağa kalktı ve cinsiyetlerine göre iki gruba ayrıldı. Erkekler kendilerinden emin bir şekilde sohbet ederken kadınlar dinlediler. Alan Matthews, kilisenin itibarlı kişilerinden olmasının yanı sıra kocaların her durumda lider olmalarını destekleyip kadınları can yoldaşlığı rolüne mahkûm ederek, İncil'deki ataerkilliği teşvik eden

bir topluluk olan Hristiyan Aile Düzeni'nin de bir üyesiydi. Kadınlar her açıdan boyun eğen konumundaydılar ve eğer görevlerini yerine getirmeyi başaramazlarsa dövülmeleri gerektiği öğütleniyordu. Eileen Matthews muhtemelen, kadınlara hükmetmeyi sevdiği çok belli olan kocasından dayak yemişti ve Helen cemaatteki diğer kadınların da aynı şeyi yaşadığını sanıyordu. Birçoğunun bunu isteyerek yemiş olması Helen'in içini rahatlatmıyordu. Kilisede gözlerini gezdirirken Helen, kendileri için bir şey yapma cesareti ve özgüveninden yoksun bir sürü pasif ve edilgen kadın gördü. İçlerinden biri harika bir aktris olmadığı sürece, burada bu korkunç cinayet serisini işleyecek beceri, kararlılık ve cesarete sahip tek bir kişi bile yoktu. O halde katil başka bir yerde, karanlıkta gizlenmiş ve izliyor muydu? Helen yerinden kalktı ve çevrede hızlı bir tur atarak, sağa sola bakarak gizli gözetleme noktaları aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Dedektif Fortune'un daha başarılı olduğu söylenemezdi. Kiliseye girip çıkan ve kilisenin önünden geçen herkesin fotoğrafını çekmeye özen göstermişti. Kilisenin arka tarafını gözetim altında tutan kıdemli polis memurları bir adam ve köpeği dışında hiçbir şey görmemişlerdi.

"İnsanlar kiliseden çıkarlarken gözün üstlerinde olsun ve şoförlerinin fotoğraflarını çekmeyi de unutma. Kortejle beraber ailenin evine git ama adamlarından birine burada kalmasını söyle. Bu mezarlığın gece gündüz gözlenmesini istiyorum. Eğer katilimiz buraya gelecekse gece gelme ihtimali daha yüksek."

"Tamam efendim."

"Güzel. Şu ana kadar çektiğin her şeyi dosyala ve sabırlı ol Lloyd. Ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmaz."

Helen buna gerçekten inanıyor muydu? Motosikletine doğru giderken katili bir kez daha ellerinden kaçırdıklarını hissetti. Gözetleme iyi bir hamleydi ama şu ana kadar hiçbir sonuç alama-

mışlardı. Katil, bu hareketi bekliyor olabilir miydi? Onların ne düşündüklerini biliyor muydu?

Helen bir kez daha köşeye sıkıştığını hissetti, katilin ve üstelik şimdi bir de Emilia Garanita'nın çaldığı bir melodiyle acemice dans ediyordu. Jake gerçekten ağzından bir şeyler kaçırmış olabilir miydi? Bu çok zor gibi gözüküyordu, hayır, aslında imkânsızdı ama Emilia onları başka türlü nasıl öğrenmiş olabilirdi?

Onu bu akşam görecekti ama Helen telefonunu cebinden çıkardıktan sonra görüşmeyi iptal ettiğini söyleyen bir mesaj yazdı. Henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Aslında için için onunla bir daha konuşup konuşmayacağını merak ediyordu.

Aktif görevdeyken insanı ayakta tutan bir hayal vardır. Issız bir toz çukurunda ateş altında olan ve azar işiten her askerin hayali. Bu, insanı evde daha iyi şeylerin bekliyor olduğu hayalidir. Bu hayalde kadın evi çekip çevirir ve dört gözle erkeğinin geri dönmesini bekler. Erkeğini kolları açık karşılar, karnını güzel yiyeceklerle doldurur, yatağa götürür, üzerine titreyen melek gibi bir eştir. Korku, yalnızlık ve öfkeyle dolu aylardan sonra en azından bu kadarını hak edersiniz. Ama işler nadiren bu şekilde yürür.

Simon Booker artık sıradan bir vatandaştı. En yakın arkadaşı, geri gönderilmelerine iki gün kala havaya uçurulmuştu. Simon, eve dönüş yolunda uçakta amirlerine işi bıraktığını söylemişti. Eskiden orduyu sevmişti ama artık ayrılmak istiyordu. Askerlik ona hayal kırıklığı ve çaresizlikten başka bir şey getirmemişti.

O uzaktayken, Ellie'nin başka adamlarla görüştüğünden emindi. Elinde bir kanıt yoktu, bu sadece bir histi. Yine de bu his onu yiyip bitiriyordu ve sözüm ona arkadaşlarından hangisinin, karısının çıplakken nasıl görüldüğüyle ilgili hikâyeler anlatarak arkasından kıs kıs güldüğünü merak ediyordu. Onlardan uzak durdu, tıpkı şu anda Ellie'den uzak durduğu gibi. Oradaki hayatından, Andy'nin elli parçaya ayrıldığını gördüğünde neler hissettiğinden karısına bahsedemiyordu ve o yokken karısının ne işler çevirdiği üzerine kesinlikle konuşmak istemiyordu. Doncaster and the White Hart'a

gitmesinin sebebi buydu. Ve eve geri dönüp ucuz biradan dönen beyni ve titreyen elleriyle anahtarı kilide sokmaya uğraştıktan sonra yorgun argın, kapısı açık duran yatak odasını geçerek bilgisayarının olduğu sandık odasına gidiyordu.

Kapıyı hep kilitlerdi. Ellie'ye hâlâ kızgın olmasına rağmen onu iş üstünde yakalamasını istemiyordu. Bu utandığı için miydi yoksa derinlere gömülü onu incitmeme isteği yüzünden miydi? Bundan emin değildi ama her şeye rağmen kapıyı kilitlerdi.

Başlangıç için porno iyiydi ama son zamanlarda bundan sıkılmaya başlamıştı. Artık *Bitchfest* sitesini tercih ediyordu. Burası onun için yepyeni bir dünyaydı. Burası seksin yeni öncülerindendi ve buradaki forumda sonsuza dek kaybettiğini sandığı samimiyeti bulmuştu. Erkekler burada ne istedikleri hakkında dürüstçe konuşabiliyorlardı. Ve buna nasıl ulaşabilecekleri hakkında birbirlerine tavsiyeler veriyorlardı.

Uzun bir süredir içgüdülerine göre davranmaya çekinmişti ama Gamsız, "Melek" hakkında o kadar çıldırtıcı değerlendirmeler yapmıştı ki Simon buna karşı koyamayacağına karar vermişti. Bir sürü erkek gazetelerdeki ve diğer forumlardaki şeylerin ardından fahişelerden vazgeçmişti. İş üstündeyken öldürülen adamlar. Ve Simon aptal değildi, arkasını kollaması gerektiğini biliyordu. Dünya katiller, yalancılar ve hırsızlarla doluydu. Bu yüzden önlem alacaktı. Ellie'ye ordudan eski arkadaşlarıyla görüşeceğini söylemişti ama çantası bunun aksini söylüyordu. Çantanın içinde bir paket prezervatif ve yedek kıyafet vardı. Ve bunların altında, görülmez bir yerde, demir bir çubuk duruyordu.

“Peki, onun hakkında ne biliyoruz?”

Helen ve Charlie, sivil arabalardan biriyle Woolston’a doğru gidiyorlardı.

“Asıl adı Jason Robins,” diye cevap verdi Charlie, notlarına göz atarak. “Ama *Bitchfest*’teki takma adı ‘Çekiç’. En düzenli katılımcı değilmiş –o ödülü ‘AmKralı’ hak ediyor sanırım– ama birkaç günde bir yazıyormuş ve yazdığı zaman da hovardalığa çıkıyormuş. Angel’in ona yaptıklarıyla, onun Angel’ı nasıl orgazma ulaştırdığıyla övünüp duruyormuş, bildik saçmalıklar işte.”

“Onu nasıl buldun?”

“Kullanıcıların birçoğu çok ketum; kesinlikle takma isim kullanıyorlar ve ya iş bilgisayarlarından ya da internet kafelerden yazıyorlar. IP adresi olsa bile izlerini sürmek zor. Jason o kadar akıllı değil. ‘Çekiç’ takma ismini diğer sitelerde de kullanmış, bunlardan biri de görüntü başına ödemeli porno sitesi. İçeriğin bir kısmını ödemek için kredi kartını kullanmış...”

“Sen de ev adresini buradan buldun.”

“Evet.”

Tam o sırada Critchard Sokağı’ndaki bir sıra apartmanın önüne çektiler. İnsanların kiralayıp karşlarına daha iyi fırsatlar çıkana kadar idare ettikleri küçük daireler biraz yıkık dökük, biraz sevgisizdi. Helen ve Charlie sokağın aşağısına ve yukarısına bakarak

arabadan çıktılar. Gece bastırmak üzereydi ve eve dönen tek tük işçiler dışında her yer sakindi. Önlerindeki evin oturma odasının ışığı yanıyordu – “Çekiç” evdeydi.

IKEA masasına oturdular – önlerinde duran dokunulmamış çay fincanlarıyla oturan doğallıktan uzak bir üçlü. Jason Robins, kapıyı açtığında karşısında iki polis memuru görünce evhama kapılıp kekeleyerek Samantha ve Emily’nin kaza geçirip geçirmediğini sormuştu. Helen onu, olanların bununla hiç ilgisi olmadığına ikna edince sakinleşmiş, şüphe yerini yavaş yavaş korkuya bırakmıştı.

“Son zamanlarda Southampton’da meydana gelen seri cinayetleri okumuşsundur,” diye başladı Helen. “Seks ticaretiyle ilişkili cinayetleri.”

Jason başını evet anlamında salladı ama hiçbir şey söylemedi.

“Kurbanlardan birkaçı internetteki fahişe değerlendirme forumlarından birini kullanıyormuş.”

Helen, devam etmeden önce defterini kontrol etmesi gerekiyormuş gibi yaparak, sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi.

“Forumun adı *Bitchfest*.”

Bunu söylerken Jason’ın tepkisini kaçırmak istemeyerek kafasını kaldırdı. Jason hiç tepki vermedi – ne başını salladı ne gülümsedi, hiçbir şey yapmadı. Helen’in gözünde bu bir itiraf kadar açık bir kanıttı. Jason hiç kıpırdamadan oturuyordu, belli ki en ufak tepkisinin onu ele verebileceğinden korkuyordu. Helen ona dikkatle baktı.

“Forumdan haberin var mı Jason?”

“Hayır.”

“Hiç ziyaret ettin mi?”

“Bana göre bir şey değil.”

Helen başını aşağı yukarı salladı ve not defterine bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı.

“İnternette, ‘Çekiç’ takma adını kullandığın oldu mu hiç?” diye sordu Charlie.

“ ‘Çekiç’ mi?”

“Evet, ‘Çekiç’. Yetişkin içerikli siteleri veya web forumlarını ziyaret ettiğinde bu takma ismi kullandığın oldu mu hiç?”

Jason, ciddiye aldığı görülsün istediği için sorunun üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı.

“Hayır. Hayır, kullanmadım.”

“Soruyorum çünkü o takma ismi kullanan birinin Jason Robins adına, bu adrese kayıtlı bir kredi kartı var.”

“Sahtekârlık olmalı.”

“Kartınla ilgili herhangi bir sahtekârlık suçu duyurusunda bulundun mu?”

“Hayır, farkında değildim ama artık haberim olduğuna göre hemen onları arayıp kartımı iptal ettireceğim.”

Kısa bir sessizlik çöktü. Jason kendini o kadar sıkıyordu ki kaşlarının üzerinde parlak ter damlaları oluşmuştu.

“Karından ayrı mısın?”

Sorular yön değiştirdiğinde Jason biraz rahatladı.

“Evet, ayrırım. Bu sizi hiç ilgilendirmez gerçi.”

“Ama boşanmadınız?”

“Henüz değil ama boşanacağız.”

“O halde şu anda kızınız Emily’nin vesayeti üzerine uzlaşmaya çalışıyor olmalısınız, değil mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Sen nasıl derdin?”

Jason omuzlarını silkti ve çayından bir yudum aldı.

“Neden bu kadar ketum davrandığını anlayabiliyorum Jason. Hassas bir durumdasın ve istediğin son şey polisin yetişkin sitelerine girip seks işçilerinin hizmetlerini kullanan biri olduğunu ortaya çıkarması olur. Mahkeme için iyi olmaz; bunu anlıyorum. Ama beni dikkatli bir şekilde dinle. Dışarıda insanlar ölüyor ve senin gibi insanlar sorumluluk alma cesaretini göstermedikçe daha fazla insan ölecek. Seni, polisin vaktini boşa harcamak, bir soruşturmaya engel olmak ve daha birçok şeyle suçlayabilirim ama dürüst bir adam olduğunu biliyorum Jason. Bu yüzden bize yardım etmeni istiyorum.”

“Melek hakkında bilgi almamız gerekiyor,” diye devam etti Charlie. “Onunla nerede buluşuyorsun, fiziksel görünüşü nasıl, onu tanıyan başka kimler var. Eğer bize bildiğin her şeyi anlattırsan o zaman seni koruruz. Adını gazetelere vermeyiz ve hayatında oluşturacağı aksaklıkları en aza indiririz. Hayatını daha fazla zorlaştırmak gibi bir niyetimiz yok, biz sadece katili yakalamak istiyoruz. Bunu yapmamıza yardım edebilirsin.”

Sadece mutfak saatinden gelen tik takların bozduğu uzun bir sessizlik oldu. Jason çayını bitirdi.

“Daha önce de söylediğim gibi, bu ‘Çekiç’i daha önce hiç duymadım. Eğer izin verirseniz gidip kredi kartı şirketimi aramak istiyorum.”

Helen ve Charlie evden çıkarlarken hiçbir şey söylemediler, ikisi de konuşmayı göze alamayacak kadar sinirliydim. Güven içinde arabaya bindiklerinde sonunda ilk konuşan Helen oldu.

“Yalancı küçük pislik.”

Charlie onaylayarak başını salladı.

“Peşini bırakma Charlie. Birkaç soru daha sormak için veya birkaç detay almak için her gün telefon et, e-posta yolla, bir şeyler

yap. Sadece utanmış olabilir ya da bir şeyler biliyor olabilir; hangisi olduğunu öğrenene kadar onu sıkıştırmaya devam et.”

“Benim için bir zevk.”

“Bu arada diğerlerini bulmak için sıkı çalışmalıyız. ‘Gamsız’, ‘TehlikeliAdam,’ ‘keyifçatan’, ‘KaraOk’ – bunların yakalanmasını istiyorum. Melek’i nerede bulabileceğimizi bilen birileri var.”

“Elbette. İdareyi ele almamı...”

“Evet. Onları arayıp bulun, ben seninle daha sonra karakolda buluşurum. Ama önce beni şehir merkezine bırak.”

Charlie meraklanarak kafasını kaldırdı.

“Kaçırmak istemediğim bir randevum var.”

Issız koridor boyunca yürüdüler, kızın yüksek topuklu plastik botları attığı her adımda gıcırdıyordu. Onu hemen arkasında takip eden Tony kızı inceledi. “Melissa” tahmininden daha çekiciydi. Parlak siyah botlarla sarılı uzun ince bacaklar, sıkı bir popo, kısa küt saçlarla çevrelenmiş şehvetli, dolgun dudaklı bir yüz. Tony, her fahişenin sarı dişli keşlerden biri olmadığını biliyordu ama yine de Melissa’nın kendini bu kadar iyi bir şekilde sergilemesinden dolayı şaşkıındı.

Tony kızı, şehrin kuzeyindeki kaykaycıların uğrak yeri ve geceleri tam anlamıyla ıssız olan Hoglands Park’tan almıştı. Mekâna yaklaşırken telsizle bildirmişti ve daha sonra güneye rıhtıma doğru yöneldiklerinde dikiz aynasından onu takip eden arabayı görmüştü ama yine de şu anda onunla yalnız oldukları için biraz korkuyordu. Müşterilerini ince eleyip sık dokumayan pejmürde bir pansiyon olan Belview Hotel’e hiç konuşmadan gelmişlerdi. Tony odanın parasını hemen vermiş, sonra ilk kata çıkmışlardı. Çıkarken, yanında yarı çıplak Polonyalı bir kızla beraber merdivenlerden inen orta yaşlı bir adamın yanından geçtiler. Adam dosdoğru Tony’ye bakınca, Tony bu sevimsiz yoldaşığa bulaşmak istemeyerek gözlerini aşağıya indirdi.

Kısa bir süre sonra 12 numaralı odadaydılar. Melissa palto-sunu ve çantasını çıkarıp odadaki tek sandalyenin üstüne savurdu, sonra yatağa oturdu.

“Senin için ne yapabilirim Paul?”

Sanki yalan olduğunu biliyormuş gibi son kelimeyi bastırarak söyledi.

“Tamamen seninim.”

Yüzüne seksi, tamamen şeytanca bir gülümseme yayıldı. Tony bu uysal oyuncığa karşı bir parça arzu hissettiğini görünce şaşırıp ve yeni başlayan ereksiyonunu gizlemek için sandalyeye oturdu.

“İzlemeyi severim,” dedi olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. “Sen biraz kendi kendine takıl, sonrasına bakarız, ne dersin?”

Kız ona ilgiyle baktı. Sonra:

“Para senin tatlım,” dedi, omuz silkerek.

Kızın ne demek istediğini anlayan Tony cüzdanına uzandı ve yüz elli pound çıkardı. Parayı cebine atan Melissa yatağa uzandı.

“Botlarım üzerimde kalsa...”

“Kalsın.”

“Tamam. Bu şekilde daha çok hoşuma gidiyor.”

Melissa ellerini vücudunda dolaştırdı. Kızın vücudu kaslı ve toprak rengiydi ve kesinlikle amacına uygundu ve kız devam ettikçe Tony’nin camdan dışarı bakma isteği aşırı derecede artıyordu. Durum gerçekten de saçmaydı. Rolünü yapması gerektiğini ve gözlerini kızıdan ayırmaması gerektiğini biliyordu. Şu andaki tam ereksiyonuna rağmen bunun sadece işinin bir parçası olduğunu, çok değerli bilgilere ulaşmak için kurulmuş bir tezgâh olduğunu biliyordu. Ama yine de kendini son derece rahatsız hissediyor, ereksiyonunun seviyesi onu şaşırtıyor ve korkutuyordu.

Melissa orgazm taklidi yaparken, onu dâhil etmek için, hak ettiği muameleyi görebilmek için onu kışkırtmaya başladı. Tony’nin,

onu fiziksel temas olmadan, “orgazma” ulaştıracak müstehcen sözler yağmuruna tutmak için çok hızlı düşünmesi gerekti. Kız çok iyi bir oyuncuydu; onu duyan biri kızın biraz önce hayatının en harika seks deneyimini yaşadığına inanabilirdi. Sonrasında kız duvardaki çatlak saate bir göz atarak üzerini giyindi.

“Daha on dakikan var bebeğim – ağzıma almamı ister misin?”

“Ben iyiyim. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Elbette. Ne hakkında konuşmak istersin?”

“Bunu tekrar yapabilir miyiz acaba?”

“Elbette. Eğlenceye hiç hayır demem.”

“Bu işi uzun zamandır mı yapıyorsun?”

“Yeterince uzun.”

“Seviyor musun?”

“Elbette,” diye cevap verdi kız. Tony, kızın ona duymayı isteyeceğini düşündüğü yalanı söylediğini biliyordu.

“Başın hiç belaya girdi mi?”

“Ara sıra,” diye cevap verdi kız, gözlerini kaçırarak.

“Bununla nasıl baş ediyorsun?”

“Bazı yöntemlerim var. Ama çoğunlukla çevrede başka kızlar oluyor.”

“Sana göz kulak olmak için mi?”

“Öyle. Tuvaleti kullanmamın sakıncası var mı tatlım, kısa bir süre sonra tekrar işe çıkmam lazım.”

Banyoya doğru gitti. Dakikalar sonra sifon çekildi, kız dışarı çıktı ve hemen paltosu ile çantasına yöneldi.

“Biraz daha vaktini almak için sana para ödeyebilir miyim?”

Kız duraksadı.

“Tekrar yapmamı mı istiyorsun?”

“Hayır, hayır, sadece konuşmak istiyorum. Ben... şehirde yalnızım. Hafta sonuna kadar ailemi görmeyeceğim ve ben... şey, sadece konuşmak istiyorum.”

“Tamam,” diye cevap verdi kız, yatağa oturarak.

Tony cüzdanından bir elli pound daha çıkarıp kıza uzattı.

“Peki, nereden geliyorsun?”

“Birçok yerden. Ama Manchester doğumluyum, eğer sordun buysa.”

“Orada aileden birileri var mı hâlâ?”

“Uğraşmaya degecek birileri yok.”

“Anladım.”

“Peki ya sen Paul? Bu taraflardan mısın?”

“Doğma büyüme.”

“Ne güzel. İnsanın evinin olması iyi bir şey.”

“Yakınlarda mı oturuyorsun?”

“Bir arkadaşımda kalıyorum. İş bulduğum sürece yerimden kıpırdamam.”

“İyi para kazanıyor musun?”

“Oldukça iyi sayılır. Birçoklarına göre daha açık fikirliyim.”

“Başka kızlarla çalıştığın oluyor mu hiç?”

“Bazen.”

“Üçlü seks yapıyor musun?”

“Elbette.”

“Takılmak istediğim biri var. Melek. Belki de onu tanıyor-sundur?”

Melissa duraksadı, sonra kafasını kaldırdı.

“Onunla tanışmak isteyeceğini sanmıyorum tatlım.”

“Neden olmasın?”

“İnan bana, istemezsin. Ayrıca onun sana yapıp da benim yapamayacağım bir şey yok.”

“Ama eğer üçlü...”

“Sana başka bir kız bulurum.”

“Ama ben Melek’i istiyorum.”

Uzun bir duraksama daha.

“Neden?”

“Çünkü onun hakkında çok iyi şeyler duydum.”

“Kimden?”

“Başka adamlardan.”

“Ben de inandım.”

“Efendim?”

“Bu senin ilk seferin, öyle değil mi? Çok acemisin.”

“Öyleyse ne olmuş?”

“Diğer heriflerle benim gibi fahişelerin neler yaptığı konusunda laflayacak birine benzemiyorsun.”

Tony kendini aşağılanmış hissettiği için şaşırmıştı ama kendini topladı.

“Tamam, yeni olabilirim ama ne istediğimi biliyorum. Eğer ayarlayabilirsen sana memnuniyetle nakit verebilirim.”

“Onun hakkında ne duydun bakalım?”

“Dövölmekten, küçüm... hırpalanmaktan hoşlandığı gibi şeyler işte. Diğer kızların yapmalarına izin vermediği şeyleri yapmana izin veriyormuş.”

“Peki, sana bunu kim söyledi?”

“Birileri.”

“Hangi birileri?”

“İşte, diğer...”

“Kim?”

“Konuştuğum insanlar...”

“Bana isim ver.”

“Hmm... Sanırım birinin adı Jeremy’ydi. Ve...”

“Onlarla nerede tanıştın?”

“İnternette.”

“Nasıl?”

“Forumun birinde.”

“Forumun adı neydi?”

“Adını hatırlayamıyorum...”

“Ama Melek’le tanışmak istiyorsun?”

“Evet!”

“Çünkü onu sorgulamak istiyorsun, değil mi? şu anda beni sorguladığın gibi.”

“Hayır, hayır,” diye cevap verdi Tony ama bir milisaniye kadar duraksadığını biliyordu.

Melissa ayaklanmıştı bile.

“Kahrolası polis. Biliyordum.”

“Melissa, bekle.”

“Sohbet ve nakit için teşekkür ederim ama gitmem gerek.”

Tony onu durdurmak için elini kızın koluna koydu.

“Sadece konuşmak istiyorum.”

“Eğer bana parmağını değdirirsen çığlık atıp bütün binayı ayağa kaldırırim. O zaman bir kilometre uzaktaki fahişeler bile senin bir domuz olduğunu anlar, anlaşıldı mı?”

“Sadece Melek’i bulmam gerekiyor. Onu bulmam gerekli...”

“Siktir git.”

Kapıyı arkasında açık bırakarak çıkıp gitti. Tony’nin ilk tepkisi kızın arkasından gitmek oldu ama bunun ne anlamı vardı ki? Yenik düşmüş bir şekilde yatağa oturdu. Melissa onların en

iyi ipucuydu ve o bunu tamamen mahvetmişti. Bu role bürünmek ona pahalıya mal olmuştu –kendine sormaktan çekindiği soruları ortaya çıkarmıştı– ve sonuçta eli boş kalmıştı.

Yan odada, onun yenilgisiyle ritim tutan hummalı bir sevişme sesi duyulmaya başladı. Tony paltosunu alarak hızlı adımlarla dışarı çıktı. Bu yerden uzaklaşmak istiyordu. Seksten. İnsanı ezen bu yenilgiden.

Karavan boş arazinin ortasında tek başına duruyordu. Yakın-
larda yanan Çingene ateşleriyle çevrelenmiş olduğu için nere-
deyse güzel görünüyordu. İçerisi küflenmiş, çürümüş olduğundan
ve uyuşturucu kullanımından dolayı kirlenmiş zemin yüzünden
daha az güzeldi. Yine de bu gecelik idare ederdi; yerde aksiyona
hazır, serili bir şilte vardı.

“Askersin demek?” diye sordu kız.

“Askerdim. Afganistan’da.”

“Askerleri severim. Hiç sarıklı öldürdün mü?”

“Birkaç tane.”

“Kahramanımsm. Sana bedava vermeliyim.”

Simon Booker bu öneriye omuz silkti. Ona acımasını iste-
miyordu. Ya da merhamet etmesini. Burada olmasının sebebi bu
değildi. Cüzdanından birkaç banknot çıkardı ve lekeli formika
kahvaltı tezgâhının üzerine bıraktı. Bunu yaparken alyansını fark
etti ve çekiştirmeye başladı.

“Bunun için endişelenme sevgilim. Sen söylemezsen ben de
söylemem. Oral otuz, normal elli, geri kalan her şey yüz. Bir de
prezervatif kullanmanı istiyorum sevgilim. Yabancı fahişelerden
getirdiğin hastalıkların bulaşmasını istemeyiz, öyle değil mi?”

Simon Booker başını evet anlamında salladı ve arkasını dönüp
çantasındaki prezervatifleri almak için eğildi. İlk başta bulamadı ve

nihayet buluncaya kadar çantayı biraz karıştırması gerekti. Ayağa kalkınca Melek'i kapının yanında görünce şaşırdı.

"Benden uzak dur!" diye haykırdı Simon'a.

"Ne? Ben sadece..."

"Demir çubuk ne için?"

Lanet olsun. Kız demir çubuğu, çantasını karıştırırken görmüş olmalıydı.

"Hiçbir şey. Sadece koruma amaçlı. Ama eğer istersen dışarı bırakabilirim."

Çubuğa doğru bir hamle yaptı.

"Sakin ona dokunayım deme. Eğer dokunursan bağırırım. Orada arkadaşlarım var. Bana göz kulak olan insanlar. Çingeneler senin gibilere ne yaparlar, biliyor musun?"

"Tamam. Kabarma hemen."

Simon artık sinirlenmeye başlamıştı. Onun istediği seksti, tam gaz bir ağız dalaşı değil.

"Sen çıkar o zaman. Sorun çıksın istemiyorum," dedi.

Kız korkmuş gözüküyordu ama gözünü ondan hiç ayırmadan yavaşça çantaya doğru gitti. Çantayı yerden aldı ve dışarıya attı – çanta küt diye yere düştü. Sonra nefesini vererek kendini toplamaya çalıştı.

"Tamam o zaman, baştan başlayalım mı?" dedi, kocaman ama zoraki bir gülümsemeyle.

"Elbette."

"Gel de bana bir öpücük ver o zaman. Ve seni iyice tanımaya başlar başlamaz koca çükünü ağzıma alacağım."

İşte böyle. Simon onun yanına gitti. İlk başta tereddüt ederek ellerini kızın beline koydu. Kız ellerini onun boynuna dolayıp dudaklarını kendisinininkine yaklaştırarak cevap verdi.

“Hadi başlayalım o zaman, ne dersin?”

Simon Booker gözlerini kapadığında Melek dizini sert bir şekilde adamın kasıklarına geçirdi. Adam şaşkınlıktan donup kaldığı için bunu tekrar tekrar yaptı. Simon nefes almakta zorlanarak yere yığıldı. Kusmak istiyordu. Aman Tanrım, dayanılmaz bir acıydı.

Kafasını kaldırıncı Melek’in tepesinde olduğunu gördü. Artık gülümsemedi ve elinde Simon’ın çantasındaki demir çubuk vardı. Melek, hiçbir uyarıda bulunmadan demiri adamın kafasına indirdi. Emin olmak için bir, iki, üç kez. Sonra durdu, karavanın kapısını kapatmaya gitti. Kapıyı içerden kilitleyerek soluklandı. Kurbanına bakarken heyecanının artmaya başladığını hissedebiliyordu.

Eğlence zamanı gelmişti.

Ofisten, Emilia Garanita'nın ofisine doğru geçerken bütün kafalar çevrildi. Marianne'le ilgili göz alıcı işinin ardından Emilia'ya, bir sonraki özel haberini hazırlayabilmesi için köşe ofislerden biri verilmişti. Havasız ve dar bir yerdi ama diğer yazar bozuntularına kapak olduğu için Emilia burasını çok seviyordu. Üstelik basın odasını ve şu anda hızlı hızlı ona doğru gelmekte olan Helen Grace'i gören bir manzarası vardı.

Helen Grace *Akşam Haberleri* bürosuna daha önce hiç ayak basmamıştı, bu yüzden ne için gelmiş olursa olsun iyi olacaktı. Bu, aralarındaki savaştaki ilk karşı atak mıydı yoksa aleni bir silah bırakma girişimi miydi? Emilia içten bir şekilde ikincisinin olmasını umdu. Merhametli davranmaya *çalışacaktı*.

"Helen, seni gördüğüme çok sevindim," dedi, Helen ofisinden içeri girerken.

"Ben de seni gördüğüme Emilia," diye cevap verdi ziyaretçisi, kapıyı arkasından kapatarak.

"Kahve?"

"Hayır, sağ ol."

"Haklısın," diye cevap verdi Emilia, dizüstü bilgisayarını gösterişli bir şekilde açarak. "Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var. Bu akşamki sayı için çok geç kaldık ama eğer şu anda bana

elindeki her şeyi verirsen yarın için öldürücü bir sayfa hazırlayabiliriz. Kelime oyunumun kusuruna bakma.”

Helen onu alaycı bir şekilde süzdü, sonra öne doğru eğildi ve bilgisayarı aşağıya doğru iterek kapattı.

“Buna ihtiyacımız olmayacak.”

“Efendim?”

“Buraya sana haber vermeye değil, uyarmaya geldim.”

“Anlamadım?”

“Benimle ilgili bildiğini sandığın şeyi nasıl bildiğini bilmiyorum ve açıkçası çok da umursamıyorum. Benim asıl umursadığım saygın bir gazetede çalışan bir gazetecinin bir polis memuruna şantaj yapmaya teşebbüs etmesi.”

Enilia ona dik dik baktı; küçük odanın ısısı bir anda fark edilir ölçüde azalmıştı.

“Bu yüzden sana basit ve net bir mesaj vermeye geldim. Benimle ilgili ne istersen yaz ama eğer bir daha bana rüşvet vermeye, şantaj yapmaya veya gözdağı vermeye teşebbüs edersen seni hapse attırırım anlaşıldı mı?”

Emilia cevap vermeden önce Helen’a dik dik baktı:

“Şey, bu senin tercihin Helen ama sakın seni dürüstçe uyarmadığımı söyleme.”

“Ne yapman gerekiyorsa yap,” diye cevap verdi Helen kısaca. “Ama sonuçlarına hazırlıklı ol.”

Gitmek üzere döndü ama kapıya vardığında durdu.

“Bu sefer ya birlikte batarız ya da birlikte yüzeriz Emilia. O yüzden kendine benden ne kadar nefret ettiğini bir sor. Ve özgürlüğüne ne kadar değer verdiğini.”

Emilia onun gidişini izledi; içinden öfke ve adrenalin akıyordu. Onu mahvedecek miydi yoksa vaz mı geçecekti? Her iki durumda da Emilia hayatının en önemli kararını vermek üzereydi.

Tony araba kapısını arkasından kapattı ve sürücü koltuğuna yığıldı. İşleri nasıl bu kadar berbat edebilmişti? Ve Helen'a ne diyecekti?

Bu, tekrar ön saflarda savaşmak için hâlâ yetenekli olduğunu kanıtlayabileceği büyük bir fırsattı ve her şeyi mahvetmişti. Melissa'yla tekrar iletişim kurmayı deneyebilirdi ama ne fark ederdi ki? Artık onun polis olduğunu bildiğine göre oyun bitmişti. Yapabileceği tek şey en kısa zamanda Helen'a her şeyi itiraf etmek ve yeni bir plan kurmaya başlamaktı. Kızlardan bazıları Melek'i görmüş olmalıydı. Ucuz kulüplere kimseye görünmeden hayalet gibi girip çıkıyor olması imkânsızdı. Yapması gereken şey...

Yolcu kapısı açıldığında yerinden sıçradı. Küçük dünyasına kendini o kadar kaptırmıştı ki birinin geldiğini duymamıştı. İçeri girenle yüzleşmek için döndü... ve yolcu koltuğuna oturanın Melissa olduğunu görünce şaşırdı. Ona hiç bakmadan, sadece:

“Sür,” dedi kız.

Melissa harabe bir restorana bitişik bir ara sokağa işaret etmeden önce en az on dakika sessizce yol aldılar. Bu taraflar sessizdi, onları rahatsız edecek tek bir kişi bile yoktu. Ona bakmak için döndüğünde kızın titrediğini görünce Tony şaşırdı.

“Eğer sana istediklerini söyleyeceksem karşılığında para istiyorum. Çok para.”

“Sorun değil,” diye cevap verdi Tony. Yol boyunca, onu bu arabaya getiren şeyin maddi kazanç sağlama ihtimali olabileceğini tahmin etmişti.

“Önce beş bin. Sonrası da var.”

“Anlaştık.”

“Ve kalacak bir yere ihtiyacım olacak. Beni bulamayacağı bir yer.”

“Sana güvenli bir yer ve gece gündüz koruma sağlayabiliriz,” diye cevap verdi Tony hiç tereddüt etmeden.

“Gece gündüz – söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum.”

“El sıkışalım,” diye talep etti Melissa ve Tony de denileni yaptı.

Melissa derin bir oh çekti, gece olanlardan dolayı bitkin gözüküyordu. Sonra Tony’ye bakmadan fısıldadı:

“Aradığınız kız Lyra. Melek’in adı Lyra Campbell.”

Soğuk. Buz gibi, buz gibi soğuk.

Simon Booker'm gözleri yavaş yavaş açıldı, çıplak ampulden gelen sert ışığın saldırısına uğrayınca bir kez daha kısa süreliğine kapandılar. Sersem gibiydi, kafası çok karışık. Başına ne haltlar gel...

İşte orada, onu seyrediyordu. Melek. Elinde demir çubukla. Sonra, anıları keskin bir şekilde canını acıtarak aklından geçerken yavaş yavaş her şeyi hatırladı.

Güçsüzdü. Suratı kandan yapış yapıştı, ağzı korkunç bir şekilde kurumuştu. Yine de ayağa kalkmaya çalıştı. Ama sıkı bir şekilde bağlanmış olduğunu fark etti. Çevresine bakınca kollarının yeşil bir telle bağlanıp arkasındaki duvara sabitlenmiş olduğunu gördü. Çıplaktı ve şilteye yatırılmıştı, kıyafetleri görünürde değildi. Kıza bağırmaya çalışınca sıkı bir şekilde ağzına sarılmış bandı fark etti.

“Seni zavallı küçük pislik.”

Kızın zehirli sözleri sessizliği bozunca Simon Booker yerinden sıçradı.

“Seni zavallı küçük serseri.”

Kız hâlâ elinde tuttuğu demir çubukla ona doğru yürüdü. Çubuğu bir elinden diğerine geçirip duruyordu.

“Beni kandırabileceğini mi sandın?”

Simon başını şiddetle iki yana salladı.

“Sandın, değil mi?”

Simon başını daha da sert bir şekilde salladı.

“Kandırıp, sonra saldıracak mıydın?”

Kız çubuğu elinden geldiğince sert bir şekilde Simon’ın diz kapağına indirdi. Simon çılgılık attı, acısını sarıp sarmalayan bant nefes alışını zorlaştırıyordu. Kız daha sonra çubuğu diğer diz kapağına indirdi, kemik darbenin etkisiyle çatırdadı. Simon bacaklarına, uyluklarına, göğsüne yağmur gibi inen darbelere karşı bedenini çevirmeye çalışırken bir kez daha bağırdı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kız kısa bir ara verdi, anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve çubuğu adamın açık bacaklarının arasından kasıklarına doğru savurdu.

Simon, gözlerine dolan yaşlarla, patlayacakmış gibi bağırdı.

“Sen ne bok yediğini sanıyorsun?” diye bağırdı kız gülmeden önce. “Ama bunun cezasını çekeceksin. O frijit karına seni parça parça göndereceğim, anladın mı?”

Artık gözyaşları sel gibi akıyordu ama bunun kızın üzerinde bir etkisi yok gibiydi. Çubuğu yüzüne indirmek için kaldırdı ama onu ele geçiriyormuş gibi görünen vahşetin şiddetini dizginleyerek birden durdu. Hızlı hızlı nefes alarak arkasını döndü ve demir çubuğu sırt çantasına koydu.

Gerçi mola kısa sürdü çünkü kız şimdi çantasından uzun bir bıçak çıkarmıştı. Bıçağın ağzını eldiveniyle kontrol ederek kurbanına döndü. Ona doğru hızlı adımlarla giderek bıçağı adamın boğazına dayadı. Simon, bunu yapması için, o anda acısını sona erdirmesi için dua etti. Basınç biraz daha artarsa şah damarı kesilecek ve bu onun sonu olacaktı.

Ama Melek’in aklında başka şeyler vardı. Bıçağı havaya kaldırdı ve yere çömelerek kalçalarının üzerinde ileri geri sallanmaya başladı. Dudaklarının kenarında dans eden bir gülümseme vardı.

M. J. Arlidge

“Bir saatlik ödeme yaptın, o halde biz de biraz eğlenelim, ne dersin?”

Ve bunu söyledikten sonra katliam başladı.

Tony Bridges'tan telefon geldiğinde Helen, Southampton Merkez'e yeni dönmüştü. O ve Charlie diğer forum kullanıcılarıyla ilgili son ipuçlarını gözden geçiriyorlardı – KaraOk'un yazıları azalmıştı ama takıntılı AmKralı hâlâ onları uğraştıracak bir sürü şey veriyordu– ama Helen araştırmayı hiç düşünmeden bıraktı. Yarım saat sonra, Tony'yle beraber görüşme odasındaydı – karşısında elindeki çay fincanını sallayan Melissa oturuyordu.

“Bana Lyra Campbell'den bahset.”

“Önce para.”

Helen kalın zarfı masanın diğer tarafına kaydırды. Melissa banknotları hızlı bir şekilde saydıktan sonra parayı çantasına tıktı.

“Galiba Londra'dan gelmiş. Tam olarak nereden bilmiyorum ama Londralılar gibi konuşuyor. Senin gibi.”

Helen'in Southampton'da geçirdiği birçok yıla rağmen Güney Londra aksanı hiçbir zaman tam olarak kaybolmamıştı.

“Oralarda biraz sokaklarda fahişelik yaptıktan sonra erkek arkadaşıyla Portsmouth'a gelmiş. Bu da yürümeyince Southampton'a taşınmış.”

“Ne zaman?”

“Bir yıl kadar önce. Sonunda benimle aynı çeteye çalışmaya başladı.”

Melissa burnunu çekti ve çayını kafasına dikti. Bir kez bile kafasını kaldırmamıştı. Sanki yere doğru fısıldarsa Lyra'nın onun ihanetini duymasına engel olabilecekti.

"Hangi çete?" diye sordu Tony.

"Anton Gardiner."

Tony, Helen'a baktı. Bu ismi ikisi de biliyorlardı. Anton Gardiner, şehrin güneyinde kız çalıştıran sert bir uyuşturucu satıcısı ve pezevenkti. Yalnız çalışıyordu ve gözden uzakta yaşıyordu, ara sıra kendi kızlarına veya rakiplerine karşı inanılmaz derecedeki acımasız davranışlarıyla polisin dikkatini çekiyordu. Zengin olduğu söyleniyordu ama bankalara inanmadığı için bunu kanıtlamak çok zordu. Kesinlikle doğru olan, bir sadist, ne yapacağı belli olmayan dengesizin teki olduğuydu. Kızları çoğunlukla bakımevleri ve sığınaklardan topluyordu; bu yüzden de Helen ondan özellikle nefret ediyordu.

"Neden Anton'u seçti?"

"Uyuşturucuya ihtiyacı vardı, Anton bunu sağlayabiliyordu."

"Peki, nasıl geçiniyorlardı?" diye devam etti Tony. Melissa sadece gülümseyip başını sağa sola salladı; Anton'la hiç kimse "geçinemiyordu".

"Lyra şu anda nerede?" diye sordu Helen.

"Bilmiyorum. Bir aydır görmedim."

"Neden?"

"Gitti. Anton'la tartışılar, sonra..."

"Ne hakkında?"

"Nasıl böylesine sadist bir piç olabildiği hakkında."

Melissa ilk kez başını kaldırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Devam et," dedi Helen.

"Yeni kızlarına neler yaptığını biliyor musun?"

Helen başını hayır anlamında salladı. Sorması gerekiyordu ama aslında bilmek istemiyordu.

“Onların soyunmalarını ve eğilip ayak bileklerini tutmalarını ister. Onlara bütün bir gün boyunca böyle durmaları gerektiğini söyler. İlk birkaç saat yalnız bırakır. Bacaklarına kramplar girene, sırtın ağrıyana kadar bırakır ve daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde siker. Bir saat sonra, tekrar siker. Tekrar tekrar. Bu şekilde paramparça eder.”

Melissa’nın kişisel deneyimlerinden bahsettiği belli oluyordu, konuşurken sesi titriyordu.

“Ve eğer çizgiyi aşarsan veya yeteri kadar nakit getirmezsen aynı şeyi tekrar yapar. Hiçbir şeyi veya hiç kimseyi umursamaz. Tek istediği şey paradır.”

“Peki, Lyra gidince ne yaptı?”

“Hiçbir fikrim yok. Onu hiç görmedim.”

“Onu o zamandan beri görmedin mi?” diye sordu Helen, bir anda telaşlanarak.

“Hayır.”

“Bu konuda net olmanı istiyorum senden Melissa. Anton’u Lyra’yla yüzleşirken veya daha sonra gördün mü?”

“Hayır. Olanları bana Lyra anlattı, o değil.”

“Anton’un peşine düştün mü?”

“İlk başta hayır. Öyle birinin peşine düşmezsin. Ama birkaç gün sonra birkaç soru sordum. Bir doz bir şeye ihtiyacım vardı. Ama her zamanki yerlerinden hiçbirinde yoktu.”

“Lyra’nın nerede saklanıyor olabileceğinden haberin var mı?”

“Muhtemelen Portswood yakınlarında bir yerlerdedir. Hep oralarda bir yerlerde oturdu. Bana nerede kaldığını hiçbir zaman söylemedi.”

“Peki çalışırken Lyra adını mı kullanıyordu?”

“Hayır, bu sadece ikimizin arasında bir şey. Çalışırken her zaman Melek’ti. Gökten inmiş bir Melek, derdi müşterilerine. Onların da çok hoşuna giderdi.”

Helen kısa bir süre sonra görüşmeyi bitirdi. Saat çok geç olmuştu ve Melissa son derece bitkindi. Daha sonra yine vakitleri olacaktı ve ayrıca şu andaki öncelikleri kamuya sunabilecekleri bir robot resmin alınmasıydı. Tony ve Melissa’yı bir polis ressamla beraber nezarethanelerden birine gönderdi, sonra ofisine döndü. Bu gece uyuyamayacağı için eve gitmesinin bir anlamı yoktu.

Bu korkunç cinayet serisine bir son verecek büyük bir keşif yapmış olabilirler miydi? Bütün bu süre boyunca bu vahşet patlamasını neyin başlatmış olabileceğini bulmaya çalışmışlardı. Anton hiç fark etmeden buna sebep olmuş olabilir miydi? Bu vahşi öfkenin zeminini hazırlamış olabilir miydi? Eğer öyleyse, büyük olasılıkla şu anda bir yerlerde, bir viranede ölü olarak yatıyordu. Helen onun yasını tutacak değildi ama eğer yapbozun parçalarını bir araya getirmek istiyorsa onu bulması gerekiyordu.

Telefon çalınca yerinden sıçradı. Yine Jake arıyordu. Birkaç tane mesaj bırakmıştı, onu görmeye neden gelmediğini merak etmiş, iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Onu merak ediyor olması içten miydi yoksa vicdan azabının eseri miydi? Helen cevabı bilmek istemediğini fark edince şaşırdı. Normalde her şeyi hemen çözmek isterdi ama bu sefer değil. Bu sefer cevabın onu sinirlendirmesi ihtimaline karşı, bunu yapmak istemiyordu. Sonra aklına Emilia geldi. Şu anda ne yapıyordu acaba? Helen’ı nasıl affedeceğini mi düşünüyordu yoksa onun infazını mı planlıyordu? Eğer hikâyesini yazarsa Helen soruşturmadan alınırdı. Helen bunun olmasına izin veremezdi, bu kadar ilerlemişlerken değil ama yine de geri adım atmamıştı. Diğer memurların şeytanla anlaşma yaptıklarını ve birkaç ay içinde telafisi olmayan bir şekilde tehlikeli bir hale gel-

diklerini, hatta rüşvet almaya başladıklarını görmüştü. Ama bu şartlar altında yapacak hiçbir şey yoktu, dışını sıkıp en sonunda kimin ayakta kalacağını görmek dışında.

Helen bir kahve aldı ve soruşturma odasına geri döndü. Korkacak ya da içsel gözlemler yapacak vakti yoktu; yapılması gereken işler vardı. Dışarıda bir yerlerde kana susamış bir intikam meleği vardı.

Charlie döndüğünde ev sessizdi. Steve yemek yemiş ve yatmıştı; sorumluluk onda olduğunda hep olduğu gibi mutfak titizlikle temizlenmişti. Charlie yemekten artakalanları biraz didikledi ve üst kata düş almaya çıktı. Sıcak su onu hırpalayarak kısa bir süre için canlandırdı ama son derece bitkin olduğundan hızlı adımlarla yatağa gitti.

Odaya girdiğinde Steve yerinden hiç kıpırdamayınca Charlie elinden geldiği kadar sessiz bir şekilde yatağa girdi. Ayrı yataklarda yatmıyorlardı, bu küçük bir lütuftu ama birbirleriyle neredeyse hiç temas kurmuyorlardı. Helen'in soruşturmaya dönmesi için yalvarışlarına karşılık vermeye karar verdiğinden beri Steve öfke ve hayal kırıklığını bastırmak için çok az çaba göstermeye başlamıştı. Charlie'nin iş yerinde sağlam bir zemin bulmaya başladığı anda aile hayatının parçalanmaya başlaması dayanılmaz derecede üzücüydü. Neden işler bir seferinde de düzgün gitmiyordu? Mutlu olmak için ne yapması gerekiyordu?

Gözleri tavana dikili bir şekilde yatıyordu. Steve sık sık yaptığı gibi kıpırdanınca Charlie ona doğru baktı. Steve'in de ona baktığını görünce şaşırdı – ve sinirleri bozuldu.

"Affedersin, sevgilim, seni uyandırmak istememiştim," dedi yumuşak bir sesle.

"Uyumuyordum."

“Ya.” Charlie loş ışıkta onun yüzünü okuyamıyordu. Kızgın gibi gözüküyordu ama sıcak da değildi.

“Uyumadan yatmış düşünüyordum.”

“Anladım. Ne düşünüyordun?”

“Bizi.”

Charlie konuşmanın nereye gittiğini bilmediğı için cevap vermedi.

“Mutlu olmamızı istiyorum Charlie.”

Charlie’nin gözleri birden yaşlarla doldu. Bunlar mutluluk ve rahatlama gözyaşlarıydı.

“Ben de öyle.”

“Olanları unutmak ve daha önceden olduğumuz gibi olmak istiyorum. Her zaman sürdürmek istediğimiz hayatı yaşamak istiyorum.”

“Ben de,” dedi Charlie kelimeleri zar zor söylemeyi başarak. Steve’e sarılıyordu, o da ona.

“Ve bebek yapmayı denemek istiyorum.”

Charlie’nin hıçkırıkları yavaşça azaldı ama hiçbir şey söylemedi.

“Hep çocuğumuz olsun istedik. Daha önce yaşanan kötü şeylerin bizi etkilemesine izin veremeyiz, devam etmemiz gereken bir hayatımız var. Senden bir çocuğum olsun istiyorum Charlie. Tekrar denemeye başlamamızı istiyorum.”

Charlie kafasını Steve’in göğsüne gömdü. İşin gerçeğı o da çocukları olmasını istiyordu, mutlu normal bir aile olmalarını aşırı derecede istiyordu. Ama aynı zamanda bunun kariyeriyle örtüşmediğinin ve Steve’in biraz önce ona meydan okuduğunun da farkındaydı.

Steve bunu asla kaba bir şekilde dile getirmezdi ama biraz önce Charlie’ye seçim yapma vaktinin geldiğini söylemişti.

Gözler. Her şey gözlerde saklıydı. İnce bir yüze yerleştirilmiş ve uzun siyah buklelerle çerçevelenmiş gözler, yoğun delici bir bakışın tutsaklığı altında senden ilgi talep ediyorlardı. Dikkatini çeken başka özellikler de vardı –dolgun dudaklar, güçlü bir burun, hafifçe çıkık çene– ama insanı esir eden o kocaman güzel gözler ve o bakışın yoğunluğuydu.

“Benzerlik ne kadar doğru?” dedi Ceri Harwood, incelemekte olduğu robot resimden kafasını kaldırarak.

“Çok,” diye cevap verdi Helen. “Melissa en iyi ressamımızla bütün geceyi ayakta geçirdi. Doğru yaptığımızdan yüzde yüz emin olduktan sonra gitmesine izin verdim.”

“Peki Lyra Campbell’la ilgili ne biliyoruz?”

“Çok şey değil ama üzerinde çalışıyoruz. Üniformalılar Anton Gardiner’ı arıyorlar ve bu sabah onun bölgesine bir operasyon düzenleyip, onun adına çalışmış her kızla konuşup Lyra hakkında bir şeyler söyleyen birileri var mı diye bakacağız.”

“Peki, aklında bir teori var mı?”

“Birçok açıdan çok sıra dışı değil. Kız fuhuş batağına saplanır, sonra Anton’u pezevengi olarak seçmek gibi kötü bir hata daha yapar. Anton ona merhametsizce davranır. Bu durum mesleğiyle birleştiğinde kızın psikolojisi bozulur. Aşırı derecede uyuşturucu ve alkol kullanımı, stres, cinsel tacizler, hastalıklar ve sonra bir gün

Anton sınırı aşar. Çıldırmasına yol açacak bir şey yapar. Kız ona saldırır, muhtemelen öldürür. Her iki durumda da yılların acısını ondan çıkarır ve bu durum her şeyi tetikler. Adli tıptan kurbanlarıyla konuşup onlara bağırıldığını biliyoruz – belki de onlara iftira atıyor, intikamını onlardan alıyor...”

“Yani barajın kapakları açıldı ve artık durduramıyor, öyle mi?” diye araya girdi Harwood.

“Onun gibi bir şey.”

“Neredeyse... Ona acıyormuş gibisin.”

“Acıyorum. Eğer cehennemi tatmamış biri olsaydı bunları yapmazdı ama asıl Eileen Matthews, Jessica Reid ve diğerlerine acıyorum. Lyra, yakalanmadığı sürece durmayacak acımasız bir katil.”

“Ben de kesinlikle öyle düşünüyorum. Bu sebeple önerim, sen çıkıp takımı yönlendirirken bugünkü basın toplantısını benim yapmam. Kaybedecek zamanımız yok ve basının ve halkın bu soruşturmada en iyi adamlarımızın olduğunu bilmelerini istiyorum.”

Helen cevap vermeden önce kısa, anlamlı bir duraksama oldu:

“Geleneksel olarak basınla yetkili soruşturma amiri ilgilenir ve bunu ben yapsam daha iyi olur. Buradaki her türlü oyunu biliyorum...”

“Sanırım birkaç gazeteciyle başa çıkabilirim. Bu tip konularda senden daha fazla deneyimim var ve bu sefer düzgün geçmesi çok önemli. Eğer gerekirse Dedektif Brooks’tan detaylara cevap vermesi için orada bulunmasını isterim. Senin sahada daha çok işe yarayacağına eminim.”

Helen başını tamam anlamında salladı ama zeminin bir kez daha ayaklarının altından kaymakta olduğunu hissediyordu.

“Sizin kararınız.”

“Öyle. Herhangi bir gelişmede hemen haberim olsun.”

“Efendim.”

Helen döndü ve çıktı. Koridordan soruşturma odasına doğru yürürken kan beynine sıçramıştı. Tam ilerleme katetmeye başladıklarında Helen resmin dışına itiliyordu. Bunu daha önce de görmüştü –diğerlerinin başarılarından nemalanan kıdemli polisler– ve bundan hep nefret etmişti. Ama öfkesini bir kenara bırakması gerekiyordu. Yakalamaları gereken bir katilleri vardı. Ancak öfkesini bastırса bile için için köpürüp yanıyordu.

Helen, Harwood’la çalışabileceğini ummuştı. Whittaker’dan sonra hoş bir değişiklik olacağını düşünmüştü. Ama gerçekte Helen, Harwood’dan hiç hoşlanmıyordu.

Ve bunu ikisi de biliyorlardı.

“Yanımda kaldığın için teşekkürler, Tony. Tek başıma kafayı yerdim.”

Saat neredeyse sabahın onu olmuştu ama ne Tony ne de Melissa uyumuşlardı. Robot resmi tamamlar tamamlamaz sivil arabalardan biriyle hızla Southampton’ın merkezindeki güvenli evlerden birine götürülmüşlerdi. Tony ve Melissa içeride saklanırlarken ön taraftaki bir arabanın içinde rastgele ziyaretçilere engel olmak için bekleyen bir sivil polis vardı. Melissa, Tony’ye kalması için ısrar etmiş, o da seve seve kalmıştı – artık ilerleme katettikleri için risk almak istemiyordu.

İkisi de çok bitkin olmalarına rağmen rahatlayamayacak kadar gergindiler. Tony “acil durum” viski şişesinin nerede saklandığını bildiği için şişeyi bulup çıkarmıştı ve ikisi de günün şiddetini hafifletmeye çalışmak için bir iki tane içmişlerdi. Alkolün rahatlatıcı etkisi yavaş yavaş kendini göstermeye başlamış, adrenalin ve endişelerini bir parça azaltmıştı.

Melissa sessizlikten nefret ediyordu –kendi düşüncelerinden nefret ediyordu– bu yüzden hiç durmadan konuştular. Kız, Tony’ye davayla, Melek’le ilgili sorular sordu ve Tony de elinden geldiğince bu sorulara cevap vererek karşılığında kıza kendisiyle ilgili sorular sordu. Melissa Manchester’daki alkolik annesinden kaçtığını ama geride erkek kardeşini bıraktığını anlattı. Sık sık onun başına

neler geldiğini merak ediyor ve belli ki onu terk etmiş olduğu için suçluluk hissediyordu. Otostopla güneye giderken başını sayısız belaya sokmuştu ama her şeye rağmen hayatta kalmıştı. Ne alkol ve uyuşturucu ne de mesleği onu öldürmüştü.

Gecenin karanlığı onları sarmış, Melissa'nın kendini kimliği belirsiz ve tehlikeden uzak hissetmesine yol açmıştı. Ama güneş doğup yeni gün başladığında endişesi artmıştı. Evin içinde ileri geri yürüyerek perdelerin arasından, sanki bir sorun çıkmasını bekliyormuş gibi bakıyordu.

"Arka tarafta da birinin olması gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Her şey yolunda Melissa. Güvendesin."

"Eğer Anton ne yaptığımı öğrenirse. Veya Lyra..."

"Bunu ancak sanık sandalyesinde mahkûmiyetle yüz yüze geldiklerinde öğrenecekler. Senin burada olduğunu kimse bilmiyor, sana kimse dokunamaz."

Melissa sanki ona tam olarak inanamıyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Tek düşünmen gereken daha sonrasında ne yapacağını. Her şey bittikten sonra."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu... tekrar sokaklara dönmek zorunda değilsin. Bırakmana yardımcı olacak programlar var. Bağımlılık tedavisi, danışmanlık, eğitim..."

"Beni kurtarmaya mı çalışıyorsun Tony?" diye cevap verdi kız alaycı bir şekilde.

Tony kızardığını hissetti.

"Yok... Şey, belki. Başından çok şeyin geçtiğini biliyorum ama ihtiyaç duyduğun fırsat bu olabilir. Çok zor, çok iyi bir şey yaptın, bu fırsatı kaçırmamalısın."

"Eskiden babamın konuştuğu gibi konuşuyorsun."

“Tamam, baban haklıymış. Bundan daha iyi durumda olabilirsin.”

“Aslında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle değil mi Tony?” diye cevap verdi ama ses tonu kaba değildi. “Hiç ahlak bürosunda çalıştın mı?”

Tony başını hayır anlamında salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye devam etti Melissa. “Eğer çalışmış olsaydın, o zaman umurunda olmazdı.”

“Olacağını sanıyorum.”

“Milyonda bir olurdun o zaman,” diye cevap verdi Melissa acı acı gülerek. “Bizim gibi kızların ne yaptıklarını biliyor musun? Bu noktaya gelene kadar başımızdan neler geçtiğini biliyor musun?”

“Hayır ama hayal ede...”

“Hırsızlık yaptık, aldattık, yalan söyledik. Dövüldük, üzerimize tükürüldü, tecavüze uğradık. Boğazımıza bıçak dayadılar, boğularak öldürülmek üzere olduğumuz oldu. Eroin, kokain, uyarıcılar, yavaşılatıcılar, alkol, hepsini denedik. Bir hafta üstümüzü değiştirmediklerimiz oldu, uykumuzda kustuk. Ve sonra ayağa kalkıp her şeyi tekrar yaptık.”

Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi, sonra devam etti:

“Bu yüzden, denemeni anlıyorum ama bunun için çok geç.”

Tony, Melissa’ya baktı. Onun doğruyu söylediğini biliyordu ama bu korkunç bir kayıptı. Kız hâlâ genç ve çekiciydi – belli ki iyi bir beyni ve kocaman bir kalbi vardı. Onu hayat boyu sürececek bir vahşete teslim etmek doğru muydu?

“Hiçbir zaman geç değildir. Bu fırsatı kullan. Sana yardım edebilirim...”

“Tanrı aşkına Tony. Söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinledin mi?” dedi sert bir şekilde. “Bittim ben. Benim geri dönüşüm yok. Anton bunu başardı.”

“Anton yok artık.”

“Burada öyle değil,” dedi kafasının yan tarafına sert bir şekilde vurarak. “Bana ne yaptığını biliyor musun? Bize ne yaptığını?”

Tony başını hayır anlamında salladı, aynı anda hem bilmek hem de bilmemek isteyerek.

“Normalde sadece çakmağını ya da sigarasını kullanırdı. Kollarımızı, ensemizi, ayak tabanlarımızı yakardı. Canını deli gibi yakacak ama müşterileri uzaklaştırmayacak yerleri. Bu küçük şeyler içindi. Ama cidden kötü bir şey yaptıysak, bizi küçük bir seyahate çıkarırdı.”

Tony hiçbir şey söylemeden dikkatli bir şekilde Melissa’yı izledi. Artık sanki onunla konuşmuyordu da başka bir yerde karanlık bir hatırayı yaşıyordu.

“Seni arabayla Upton Caddesi’ndeki eski bir sinemaya götürdü. Sinema ahbaplarından birine aitti – sıçanlarla dolu kocaman pis bir delik. Bütün yol boyunca bizi affetmesi, gitmemize izin vermesi için ona yalvarırdık ama bu onu daha da çok kızdırdı. Oraya varır varmaz, o...”

Devam etmeden önce duraksadı.

“Bir bisiklet zinciri vardı, bir ucunda bir asma kilit olan kocaman külçe gibi bir şey ve sana bununla vururdu. Tekrar tekrar, artık sen istesen de kalkıp koşamayacak hale gelene kadar. Seni döverken bağırıp çağırır, pili bitene kadar aklına ne gelirse söylerdi. Ve sen orada öylece yataırken... toprağın, kanın ve pisliğin içinde ölmeyi dileyerek bir bez bebek gibi yataırken... üzerine işerdi.”

Sesi titremeye başlamıştı.

“Sonra defolup giderdi ve seni o gece orada bırakırdı. Kızlardan bazılarının orada donarak öldüğünü söyleyenler oldu ama eğer ölmediysen... ertesi gün üstünü başını temizleyip işe geri dönerdin. Onu bir daha asla sinirlendirmemek için dua ederek.”

Tony ona baktı. Kızın bütün vücudu sarsılıyordu.

“İşte biz böyle insanlarız Tony. Bize bunu o yaptı ve artık bir tek bu işe yarıyoruz. Ben buyum artık. Olabileceğim tek şey bu. Anlıyor musun?”

Tony ona yanıldığını, kurtarılabileceğini söylemek istese de başını evet anlamında salladı.

“Umut edebileceğim en iyi şey bunun beni öldürmemesi, kısa bir an için bile olsa güvende olmak olur.”

“Şu anda güvendesin. Güvende olmanı sağlayacağım.”

“Kahramanım,” diye cevap verdi kız gözlerinde yaşlarla gülümseyerek.

Tony’nin kendisine sarılmasına izin verdi. Tony’nin onu sorgulamaya devam etmesi gerekiyordu ama ona kötülük, pislik ve vahşetle ilgili daha fazla soru sormak istemedi. Onu bundan uzaklaştırmak, daha iyi bir yere götürmek istedi. Onu kurtarmak istedi.

Ve o anda Tony bunu yapmak için her şeyi göze alacağını biliyordu.

“**Ş**u anda bu soruşturmadaki bir numaralı şüphelimiz Lyra Campbell. Kendisi son derece tehlikeli biri olduğu için halkımızdan ona yaklaşmamalarını talep ediyoruz. Eğer onu görürlerse veya nerede olduğuyla ilgili bir bilgileri varsa hemen polisi aramalıdır.”

Dedektif Emniyet Müdürü Ceri Harwood, orada toplanmış basın mensuplarına hitaben konuşuyordu. Charlie, basın odasını hiç bu kadar kalabalık görmemişti – salonda yirminin üzerinde ülkeden muhabir vardı, bazıları dışarıda koridorda durmak zorunda kalmıştı. Harwood onlara güncel bilgiler verirken hızlı hızlı bir şeyler karalıyorlardı ama gözlerini arkalarındaki ekranı kaplayan büyütülmüş robot resimden hiç ayırmadılar. Büyütülmüş olarak, o surat, o gözler artık daha da ayartıcı ve hipnotize ediciydi. Kimdi bu kadın? İnsanların üzerindeki özel gücü neydi?

Charlie operasyonla ilgili sorulara cevap verdi. Kaçınılmaz olarak Emilia Garanita, Dedektif Grace’in neden basın toplantısında olmadığını sordu –rakibi orada olmadığı için bilhassa üzülmüşe benziyordu– Charlie bunu, patronunun birçok meziyetini vurgulayarak geri pasladı. O noktada Harwood araya girerek soruları başka bir yöne çekti ve yirmi dakika sonra bütün her şey sona erdi.

Son gazeteci de gittikten sonra Harwood, Charlie’ye döndü.
“Nasıldık?”

“İyi. Haber bir iki saat içinde yayılmış olur... ve nereye kadar saklanabilir? Normalde suçluları robot resim çıktıktan sonraki kırk sekiz saat içinde yakalamış oluyoruz. Onlara biraz benzeyen birkaç talihsizle beraber.”

Harwood gülümsedi.

“Güzel. Tony Bridges’ı aramayı unutmamalıyım. Onun sayesinde buradayız.”

Charlie, karakol amirine sivil polis kullanmanın Helen’in fikri olduğunu hatırlatma içgüdüsünü yutarak başıyla onayladı.

“Sence soruşturma şimdiye kadar nasıl gitti Charlie? Bir süredir uzaktasın ve dinlenmiş gözlerle dönmüşsündür...”

“Bu şartlar altında gidebileceği kadar iyi gitti.”

“Operasyonun farklı bölümleri aktif iş birliği içinde miydi? Kamera kayıtlarından gelen bir şey olmadı mı daha?”

“Hayır, henüz değil ama...”

“Sence bu konuda ısrar etmeli miyiz? Bu aşırı pahalı ve artık elimizde somut bir ipucu olduğuna göre...”

“Bu Dedektif Grace’in verebileceği bir karar. Ve elbette sizin.”

Bu korkak birinin verebileceği bir cevaptı ve Charlie, Helen’in haberi olmadan soruşturmanın gidişatını tartışmaktan son derece rahatsızdı. Harwood, Charlie sanki aslında çok derin bir şeyler söylemiş gibi başıyla onayladı, sonra da masalardan birinin kenarına oturdu.

“Peki, Helen’la aranız nasıl?”

“Artık iyi. Güzel bir konuşma yaptık ve işler... yolunda.”

“Buna sevindim çünkü, tamamen aramızda kalsın, endişeliydim. Senin Southampton Merkez’e gelmen konusunda Helen’in son derece sert fikirleri vardı. Benim adil olmadığını düşündüğüm bazı görüşler. Onu haksız çıkarmış olman ve eski ekibin tekrar bir araya gelmesi beni sevindirdi.”

Charlie, en uygun tepkinin ne olduğunu bilemeyerek başını evet anlamında salladı.

“Ve Tony meşgulken senin geçici olarak müfettiş yardımcısı yapıldığını duydum. Memnun musun?”

“Hoşuma gitti elbette.”

“Bunu kalıcı bir terfi olmasını ister misin?”

Soru Charlie’yi hazırlıksız yakaladı. Aklına hemen Steve’le yaptığı konuşmanın anıları üşüştü. Aslında sabahtan beri bu aklından hiç çıkmıyorlardı.

“Adım adım gidiyorum. Bir kocam var ve belki bir gün...”

“Çocuk mu?”

Charlie başıyla onayladı.

“Bunun bir seçim olması gerekmediğini biliyorsun Charlie. Her ikisini de yapabilirsin – beni örnek al. Herkese karşı son derece açık olmalısın... Aslında senin gibi yetenekli bir kadın polis için sınır yok.”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Ne zaman istersen gelip benimle konuşabilirsin. Seni sevirim Charlie ve doğru kararları vermeni istiyorum. Önünde harika şeyler görüyorum.”

Bunu söyledikten kısa bir süre sonra Harwood salondan çıktı. Emniyet Müdürü’yle bir yemek randevusu vardı ve geç kalması pek iyi olmazdı. Charlie, son derece sınırları bozulmuş bir şekilde onun arkasından baktı. Harwood nasıl bir oyun oynuyordu? Charlie’nin bu oyundaki rolü neydi?

Ve bu Helen için ne anlama geliyordu?

Ekip, Southampton'a dağılmış, Lyra'yı arıyordu. Kuzey, güney, doğu ve batıda altına bakılmadık taş bırakmadılar. Üniformalı polisler ve toplum destek polisleri göreve çağrılmış, cinayet masası dedektifleri tarafından yönlendirilerek ellerinde sıkı sıkı tuttukları robot resimlerle genelevlere, anne bebek halk kliniklerine, sağlık ocaklarına, sosyal sigorta müdürlüklerine, acillere gittiler. Eğer Lyra, Southampton'da saklanıyorsa onu bulmaları artık kesindi.

Helen, katilin tanıdık ve güvenli bir yerden harekete geçeceğine kesinkes inandığı için aramayı şehrin kuzey kesimlerinde yönetiyordu. Yeni bir gelişmeyi haber vermek için her an bir ses çıkabileceğini umarak telsizinin sesini yükseltti. Lyra'yı kimin bulacağını umursamıyordu, onu kimin tutuklayacağını umursamıyordu – tek istediği şey bunun bir an önce bitmesiydi.

Ama Lyra yine de bulunamıyordu. Bazıları onu görmüş olduklarını, bazıları onu farklı bir isimle tanıyor olabileceklerini düşündüklerini ileri sürdüler ama onunla konuştuğunu söyleyen biri olmadı. İnsanlarla temasta bulunmayan, böyle hayali bir varlık olan bu kadın kimdi? Saatlerdir çalışıyorlardı, birçok insanla konuşmuşlardı ama ellerinde hâlâ somut bir şey yoktu. Lyra bulunmak istemeyen bir hayaletti.

Yemek saatinden hemen sonra Helen nihayet beklediği rahat nefesi aldı. Saatler akıp giderken ve fahişelerin her biri Lyra'nın varlığından

haberdar olmadıklarını iddia ederlerken Helen, Melissa'nın biraz para elde etmek ve ilgi çekmek için her şeyi uydurup uydurmadığını merak etmeye başlamıştı ama sonra bir anda ve beklenmedik bir şekilde kimlik tespiti yapıldığı haberi geldi.

Helen gördüklerinden son derece canı sıkın bir şekilde Spire Caddesi'ndeki çöplerle dolu büyük ve harap binada dikkatli adımlarla yürümeye başladı. Gelecek sene yıkılıp yeniden yapılandırılacak olan bu her tarafı akan harap dairelerde fahişeler ve keşler dip dibe yaşıyorlardı. Oraya sığınmış olanların çoğunun çocukları vardı ve Helen binada sessizce yürürken bu çocuklar Helen'in etrafında koşturup duruyor ve bütün bu süre boyunca çığlıklar atarak korku içindeymiş gibi polisten kaçıp harap binanın pis ve tehlikeli köşelerine saklanıyordu. Elinden gelse Helen hepsini oradan çekip çıkarmak ve doğru düzgün bir yere götürmek isterdi. İlk fırsatta sosyal hizmetleri aramayı aklının bir köşesine not etti. Yirmi birinci yüzyılda çocukların bu şekilde yaşamalarının doğru olmadığını düşünüyordu.

Birkaç kadın iki ızgaralı bir ısıtıcının çevresine oturmuş çocuklarını emziriyor, dedikodu yapıp bir gece önceki işin yorgunluğunu atıyorlardı. İlk başta düşmanca, sonra da ters davrandılar. Helen'a, sanki ona bilgi vermemek için direniyorlarmış gibi geldi ama yine de ısrar etti. Bu kızlar için artık çok geç olabilirdi ama hepsinin iyi kötü bir ailesi veya tanıdığı vardı ve hiçbiri duygusal şantajdan etkilenmeyecek durumda değildi. Helen, parçalanmış babalarını, kocalarını ve oğullarını gömen yaşlı ailelerle ilgili zalim bir tablo çizerek bunun üzerine oynadı. Yine de kadınlardan bir şey çıkmadı; Helen bunun sebebinin Anton'dan mı yoksa polisten mi korktukları için olduğunu anlayamıyordu. Ama sonra nihayet içlerindeki en sessiz olanı bir şeyler söyledi. Öyle pek yüzüne bakılacak biri değildi –kollarında yeni doğmuş bebeği olan kafası traşlı bir keş-

ama Helen'a Lyra'yla kısa süreliğine görüşmüş olduğunu söyledi. Lyra ortadan kaybolmadan önce Anton için birlikte çalışmışlardı.

"Nerede yaşıyordun?" diye sordu Helen.

"Bilmiyorum."

"Neden?"

"Hiç söylemedi," diye itiraz etti kız.

"Peki, o zaman onu nerede gördün?"

"Aynı yerlerde çalışıyorduk. Empress Caddesi, Portswood, St. Mary's. Ama en sevdiği yer Upton Caddesi'ndeki şu eski sinemaydı. Genellikle oralarda olurdu."

Helen onu birkaç dakika daha sorguya çekti ama istediğini almıştı zaten. Kızın bahsettiği bütün yerler şehrin kuzeyindeydi, bu da onun teorisine uyuyordu. Ama daha da önemlisi, kızın asıl eski sinemadan bahsetmiş olması Helen'ın kalbinin çarpmasına sebep olmuştu. Tony, Melissa'yla yaptığı son görüşmeyle ilgili onu bilgilendirmiş ve görüşmede sinemanın Anton'un uğrak yerlerinden biri olduğuna işaret etmişti. Bu göz ardı edilmeyecek kadar büyük bir tesadüf gibi görünüyordu. Anton ve Lyra'nın kavgalarının patlak verdiği yer burası mıydı? Anton burada mı öldürülmüştü? Kız hâlâ bu ıssız ve تنها yerde takılıyor olabilir miydi?

Helen durumu hemen bildirdi ve sivil bir cinayet masası memurunun hızlı ve sessiz bir şekilde eski sinemayı koruma altına almasını emretti, böylece özel harekât timi sessizce içeriye girip işlerini halledebilirdi. Aynı anda bir keşif ekibi sokağa kamp kuracaktı. Helen bunun sonuçları için çoktan heyecanlanmaya başlamıştı. İçinden bir şeyler ona bu eski sinemanın bu soruşturmanın çözülmesinde kilit rol oynadığını söylüyordu. Belki de nihayet Lyra'ya yaklaşıyorlardı. Belki de hayaletleri ete kemiğe bürünmek üzereydi.

Araba sokakta sessizce süzülerek onu gölgeledi. Charlie kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki ilk başta fark etmedi. Ama takip edildiğinden hiç şüphesi yoktu. Araba hem mesafesini koruyor hem de onunla aynı hızda ilerliyordu – nereye gittiğini mi öğrenmek istiyorlardı yoksa saldırmak için doğru zamanı mı bekliyorlardı?

Araba bir anda hızlandı, büyük bir gürültüyle yanından geçti ve kaldırıma çıkarak aniden durdu. Kapı açıldı. Charlie'nin eli hemen copuna uzandı.

“Beni özledin mi?”

Sandra McEwan, namıdiğer Lady Macbeth. Geçmiş hataların tatsız hatırlatıcısı.

“Bunu ‘evet’ olarak kabul ediyorum. İnsanın duygularını kelimelere dökmesi bazen zordur, öyle değil mi? Şu amatör dramanın kusuruna bakma.” McEwan kaldırıma çaprazlama çekilmiş arabaya işaret ederek devam etti. “Çocuk bazen heyecanını kontrol edemiyor.”

“Arabayı kaldırımdan hemen çekin ve yolunuza gidin.”

“Elbette,” diye cevap verdi McEwan, sevgilisine arabayı çekmesi için başıyla işaret ederek. “Gerçi ben bizimle gelirsın diye umuyordum.”

“Yakın takip tam olarak benim olayım değil Sandra. Belki başka zaman.”

“Çok komik Dedektif. Ya da şu sıralar Müfettiş Yardımcısı mı demeliyim?”

Charlie, ona bu zevki tattırmamak için hiçbir şey söylemedi.

“Her neyse, Alexia Louszko’yu öldüren serseriyle tanışmak istersin diye düşünmüştüm.”

Konuşurken, arabanın arka kapısını açtı ve başıyla boş olan iç kısmı işaret etti.

“Eğer vaktin varsa seni memnuniyetle götürebilirim.”

Charlie karşı koymadı ve çok geçmeden hızla şehrin dışına çıkmaya başlamışlardı bile. Charlie’nin kendi güvenliğiyle ilgili korkusu yoktu –Sandra McEwan, polisleri hedef almayacak kadar akıllıydı ve onları işlek bir caddenin orta yerinde kaçırarak hali hiç yoktu– ama yine de ne tür bir oyun oynadıklarını merak etti Charlie. Charlie, Sandra’ya yol boyunca sorular sordu ama soruları kaskatı bir sessizlikle karşılandı. Belli ki bugün Sandra’nın kurallarına göre oynayacaklardı.

Araba Southampton Nehri’nin ağzına bakan bomboş bir arazi parçasında tangırdarak durdu. Arazi yabancı bir emlak şirketi tarafından alınmıştı ama planlama sorunlarıyla karşılaşınca iki yıldır hiç el sürülmeden duruyordu. O zamandan beri de atıklarını yasa dışı yollarla bırakanların kutsal yeri haline gelmişti ve şu anda bol miktarda inşaat artıkları, hurda arabalar ve kimyasal bidonlarla doluydu.

Sandra kapıyı açtı ve Charlie’ye dışarı çıkmasını işaret etti. Charlie huzursuz bir şekilde razı oldu.

“Hani, nerede?”

“İleride.”

Sandra elli metre ötedeki hurda bir Vauxhall’u işaret etti.

“Gidelim mi?”

Charlie arabaya doğru hızlı adımlarla yaklaştı. Tam olarak ne bulacağından hiç şüphesi yoktu ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Tam beklediği gibi arabanın bagajında acımasızca katledilmiş genç bir adamın cesedi vardı – hiç şüphesiz Campbell ailesinin serserilerinden biriydi.

“Çok korkunç, değil mi?” dedi Sandra, sesinde en ufak bir merhamet izi bile olmadan. “Birkaç çocuk onu böyle bulup bana haber verdi. Aklıma ilk gelen polise haber vermek oldu.”

“Buna eminim.”

Adam tam olarak Alexia’nın bulunduğu zamanki pozisyondaydı. Adamın suratı göçertilmiş, elleri ve ayakları benzer şekilde kesilmişti. Bu tam bir kısasa kısas cinayeti idi, Campbell ailesine canavarlıklarının doğrudan cevaplanacağını söyleyen bir mesajdı. Göze göz.

“Özel harekât timiniz adamın paltosunun iç cebinde bir çekiç bulacak. Söylentilere göre bu çekiç Alexia’yı öldüren çekiçmiş. Adli tıp ekibinizin bunu sizin için kanıtlayacağına eminim. Bir adamın bu hale geldiğini görmek çok üzücü ama bir yandan da belki bunda doğal bir adalet vardır, ne dersin?”

Charlie homurdanarak, inanamayarak başını sağa sola salladı. Adamın işkence görüp öldürülürken operasyonlarını neşeli bir kötülükle yürüten McEwan’ın da orada bulunduğu hiç şüphesi yoktu.

“Bence bu, dava kapandı anlamına geliyor, sence?”

Gülümsedi ve Charlie’yi yanında yüzü olmayan bir ceset ve ağzında acı bir tatla tek başına bırakarak arabaya yöneldi.

Telefon geldiğinde Helen, Southampton Merkez'e geri dönüyordu. Telefonunun çaldığını hissedince, telefonunu açmak için motosikletini bir otobüs şeridine çekti. Charlie'nin onu yeni gelişmelerden haberdar etmek için aradığını düşünmüştü. Bir an için Lyra'nın bir yerlerde görüldüğüyle ilgili bir haber olduğunu bile düşündü. Ama arayan Robert'tı.

Helen, Harwood tarafından Southampton Merkez'e geri çağırılmıştı ama şimdi hiç tereddüt etmeden çevre yolundan hızla kuzeye, Aldershot'a doğru gidiyordu. Harwood bekleyebilirdi. Bir saatten daha kısa bir süre içinde Wellington Caddesi polis karakolunun avlusundan geçiyordu. Burada görev yapan birkaç iyi cinayet masası polisiyle çeşitli Hampshire polis konferanslarında karşılaşmıştı ve şimdi onlardan biri, Müfettiş Amanda Hopkins onu karşılamıştı.

"Sorgu odalarından birine koyduk. Avukat tutmasını veya annesini aramasını teklif ettik ama... şey, sizden başka biriyle konuşmayacağını söyledi."

Samimi bir şekilde ama bilgi almak için söylenmişti.

"Aile dostlarıym."

"Stonehill ailesinin mi?"

"Evet," diye yalan söyledi Helen. "Ne durumda?"

“Sarsılmış. Birkaç yüzeysel yara almış ama aslında iyi. Diğer ikisini hücreye attım. Onların sorgulaması bitti; hepsi birbirini suçluyor, bu yüzden...”

“Ben neler öğrenebilirim bir bakayım. Teşekkürler Amanda.”

Robert plastik bir sandalyenin üzerine yığılmıştı. Çok kötü durumdaymış gibi gözüküyordu –hafifçe dağılmış gibiydi– yüzünde birçok çizik vardı. Sağ kolu bir askıdaydı. Helen’i görünce kımlıdandı ve dimdik oturdu.

“Bunu sana getirdim,” dedi Helen masanın üzerine bir kutu Pepsi koyarak. “Açayım mı?”

Robert başıyla onaylayınca Helen denileni yaptı. Robert kutuyu sağlam eliyle tutarak hepsini bir dikişte içti. İçerken eli titriyordu.

“Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın?”

Robert başını evet anlamında salladı ama hiçbir şey söylemedi.

“Sana yardım etmeye çalışabilirim,” diye devam etti Helen, “ama bilmem gereken...”

“Bana saldırdılar.”

“Kim saldırdı?”

“Davey. Ve Mark.”

“Neden?”

“Artık onlarla çalışmayacağım için.”

“Onlara bu işlerle ilgilenmediğini söyledin.”

“Bana ödleğ olduğumu söylediler. Onları ihbar edeceğimi sandılar.”

“Edecek miydin?”

“Hayır. Sadece bu işleri bırakmak istiyordum.”

“Sonra ne oldu?”

“Bensiz devam etmelerini söyledim. Yalnız kalmak istediğimi söyledim. Bundan memnun olmadılar. Önce gittiler ama sonra tekrar geri geldiler. Beni tehdit ettiler. Beni delik deşik edeceklerini söylediler.”

“Sen ne yaptın peki?”

“Ben de karşı koydum. Beni itip kakmalarına izin veremezdim.”

“Neyle karşı koydun?”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra:

“Bıçakla.”

“Efendim?”

“Bıçakla. Üzerimde taşıdığım...”

“Tanrı aşkına Robert. İnsanlar bu şekilde ölüyor.”

“Bu gece hayatımı kurtardı ama öyle değil mi?” diye sert bir çıkış yaptı, pişman değilmiş gibi.

“Belki.”

Sessizleşti.

“Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Önce onlar sana saldırdılar.”

“Elbette.”

“Ve sen karşı koydun?”

Tekrar başını sağa sola salladı.

“Onları yaraladın mı?”

“Davey’nin kolunu sıyırdım. Önemli bir şey değil.”

“Tamam. Bu işe yarayabilir ama bıçak taşıdığını mecburen söyleyeceksin. Bununla ilgili hiçbir şey yapamayız. Sana kefil olursam muhtemelen seni buradan çıkarıp evine götürebilirim.”

Robert başını kaldırdı. Şaşırılmıştı.

“Ancak bana bir daha bıçak taşımayacağına söz vermelisin. İkinci bir kez bıçakla yakalanırsan sana ben bile yardımcı olamam.”

“Tabii ki.”

“Anlaştık mı?”

Robert başını evet anlamında salladı.

“Tamam, onlarla bir konuşayım. Davey’yi bırakalım da biraz terlesin, ne dersin?” dedi Helen yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Robert’ın da ona gülümsemesini beklemiyordu, onu ilk kez gülümserken görüyordu.

Tam kapıya gelmişti ki Robert konuştu.

“Bunu neden yapıyorsun?”

Helen duraksadı. Ne cevap vereceğini düşündü.

“Çünkü sana yardım etmek istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

“Neden? Sen bir polissin. Ben hırsızım. Benim canıma okuman gerekir.”

Helen kararsızdı. Eli kapı kolundaydı. Hiçbir şey söylemeden kolu çevirip çıkmak daha mı güvenliydi?

“Benim annem misin?”

Soru balyoz gibi indi. Beklenmedik ve can yakıcı bir soruydu ve Helen ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yani, gerçek annem misin?”

Helen bir nefes aldı.

“Hayır, hayır değilim. Ama onu tanırdım.”

Robert dikkatli bir şekilde ona bakıyordu.

“Daha önce onu tanıyan biriyle karşılaşmamıştım.”

Helen, Robert’a bakmadığı için şükrediyordu. Bir anda gözleri yaş içinde kalmıştı. Kim bilir hayatının ne kadarını gerçek annesinin kim olduğunu düşünerek geçirmişti.

“Onu nereden tanıyordun? Arkadaşı mıydın?..”

Helen duraksadı. Sonra:

“Kız kardeşiydim,” dedi.

Robert, Helen’in itirafı karşısında donup kaldı ve bir an hiçbir şey söyleyemedi.

“Sen... benim teyzem misin?”

“Evet, teyzenim.”

Robert duyduklarını anlamaya çalışırken bir süre daha geçti.

“Neden beni daha önce görmeye gelmedin?”

Soru bir bıçak gibi canını yakıcıydı.

“Gelemedim. Hiç hoş karşılanmazdım. Ebeveynlerin senin için iyi bir hayat istiyorlardı – benim müdahale edip eski defterleri açmamı istemiyorlardı.”

“Annemle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ben daha bebekken öldüğünü biliyorum ama...”

Robert omuzlarını silkti. Marianne’le ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyordu ve bildiği şeyler de yalandı. Belki de en iyisi bu şekilde kalmasıydı.

“Şey, belki bir daha karşılaşırsak sana onun hakkında daha çok şey anlatırım. Bunu çok isterim. Çok mutlu bir hayatı olmadı ama sen bu hayatın içindeki en iyi şeydin.”

Oğlan bir anda ağlamaya başladı. Yılların soruları, yılların eksiklikleri onu ele geçirmişti. Helen da gözyaşlarıyla boğuşuyordu ama neyse ki Robert başını eğdiği için onun üzüldüğünü görmüyordu.

“Çok isterim,” dedi gözyaşları içinde.

“Güzel,” diye cevap verdi Helen kendini toplayarak. “Şimdilik aramızda kalsın. Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar, ne dersin?”

Robert elleriyle gözlerini ovuşturarak başıyla onayladı.

“Bu bir son değil Robert. Bu bir başlangıç.”

Otuz dakika sonra, Robert taksiyle eve dönüyordu. Helen taksinin gidişini seyretti, sonra motosikletine bindi. Onu bekleyen bir sürü probleme rağmen, çevresinde dönüp duran bir sürü karanlık güce rağmen kendini neşeli hissediyordu. Nihayet bir şeyleri telafi etmeye başlamıştı.

Marianne'in ölümünden sonra Helen ablasının hayatının her yönünü araştırmıştı. Birçoğu bu deneyimi derinlere gömerdi ama Helen, Marianne'in zihnine, kalbine ve ruhuna sızmak istiyordu. Boşlukları doldurmak, hapishane ve diğer yerlerde ablasının başına gelenleri öğrenmek istiyordu. Marianne'in, bütün bu ölümlerden onun sorumlu olduğu suçlamasında bir doğruluk payı olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Bu yüzden ablası için veya onun hakkında yazılan her dokümanı araştırmıştı ve Marianne'in tutukluluk dosyasının üçüncü sayfasında kendi dünyasını sarsan bombaya rastlamıştı – bu, ablasının onu mezarından bile incitebileceğinin bir işaretiydi. Marianne tutuklandığında Helen daha on üç yaşındaydı ve ebeveynlerinin öldürülmesinden sonra hemen gizlice bir koruyucu aile yanına götürülmüştü. Ablasının duruşmasına şahsen katılmamıştı –ifadesi önceden kaydedilmişti– ve ona kararın ne olduğu dışında hiçbir şey söylenmemişti. Ablasının şiş karnını görmemişti ve Hampshire Sosyal Hizmetler bu konuda gıkını çıkarmamıştı, bu yüzden, bilinen morluklar ve yaralar dışında bir şey bulmayı düşünmeyerek tutuklama dosyasındaki sağlık değerlendirmelerini gözden geçirene kadar Helen ablasının tutuklandığında hamile olduğunu bilmiyordu. Marianne beş aylık hamileydi. Daha sonra yapılan DNA testlerinde Marianne'in babasının –Marianne'in soğukkanlılıkla öldürdüğü adamın– çocuğun babası olduğu kanıtlandı.

Bebek doğduktan dakikalar sonra Marianne'den alındı. Şimdi bile, olan biten her şeyden sonra bu görüntü Helen'in gözünü yaşlarla dolduruyordu. Ablası bir hastane yatağına kelepçelenmiş, on sekiz

saatlik bir doğumdan sonra bebeği elinden zorla alınmıştı. Onlarla mücadele etmiş miydi? Karşı koyacak gücü var mıydı? Helen, öyle olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Hamile kalışındaki acımasızlığa rağmen Marianne o bebekle ilgilenirdi. Onu deli gibi sever, masumiyetinden beslenirdi ama elbette ona bu fırsat hiç verilmemişti. O, onu hapsedenlerden hiç merhamet görmeyen bir katildi. Bu süreçte insanlık diye bir şey yoktu, sadece yargı ve ceza vardı.

Bebek, çocuk koruma sisteminde kaybolmuştu, sonra da koruyucu ailelerde ama Helen onu bulana kadar Bebek K'nın izini kâğıt tomarları ve bürokrasi içinde büyük bir titizlikle sürmüştü. Aldershot'ta çocukları olmayan Yahudi bir aile –ona Robert Stonehill adını vermişlerdi– tarafından evlat edinilmişti ve durumu iyiydi. Asi, küstah ve sinir bozucuydu –okul yılları boyunca sergilediği başarılar sınırlıydı– ama idare ediyordu. Bir işi, sabit bir evi ve onu seven anne babası vardı. Doğumunun sevgiden yoksun niteliğine rağmen ilgi ve sevgiyle büyümüştü.

Robert kalıtımın etkisinden kurtulmuştu. Helen bunu biliyordu ve bu yüzden onu kendi haline bırakabilirdi. Ama merakına yenik düşmüştü. Marianne'in cenazesine, onun katili ve arkasından tek yas tutan kişi olarak tek başına gitmiş ve sonuç olarak tek başına olmadığını keşfetmişti. Bu enkazdan kurtulmuş bir kişi daha vardı. Bu yüzden kendisi için olduğu kadar Marianne için de Robert'a göz kulak olacaktı. Eğer ona bir şekilde yardım edebilecekse bunu yapacaktı.

Helen motosikletin kontağını çevirdi, motoru ateşledi ve gü-rültülü bir şekilde yola çıktı. Kendini o ana o kadar kaptırmıştı, o kadar rahatlamıştı ki bu sefer aynalarını kontrol etmedi. Eğer etmiş olsaydı, onu Southampton'dan beri takip eden arabanın peşinden geldiğini de fark ederdi.

Babasının geri gelişinden sonra Alfie Booker'ın hayatı düzelmişti. Babası askerdeyken bir dairede yaşıyorlardı. Ama babası geri gelince bir okulun oyun sahasının bitişiğindeki bir bekçi evine taşınmışlardı. Babası çimleri biçiyor ve yaprakları süpürüyordu. Futbol sahasının çizgilerini boyuyordu. İyi bir iş diye düşünüyordu Alfie ve babası işini yaparken onun yanında olmayı seviyordu.

Babası annesiyle çok fazla kavga ediyordu ve çalışırken daha mutluydu, bu yüzden Alfie'nin onunla beraber geçirebileceği en iyi zaman buydu. Hiçbir zaman fazla konuşmazdı ama oğlu yanında olduğu için mutlu gözüküyordu. Tuhaf bir ikilidiler ama Alfie bunu dünyalara değişmezdi.

Babası dün gece eve gelmemişti. Annesi geldiğini söylemişti ama Alfie bunun doğru olmadığını biliyordu. İşte giydiği botlar onları dün öğlen bıraktığı yerdeydi ve sahanın hiçbir yerinde yoktu. Alfie, koltuklu çim biçme makinesinin sesini duymaya çalışarak her yeri dolaşmıştı. Neler olduğunu bilmiyordu ama bundan hoşlanmamıştı.

Köşeyi dönünce spor salonuna doğru yürüyen uzun boylu birini gördü. O günün ilerleyen saatlerinde spor günü yapılacaktı ve ilk aklına gelen onun oyun yöneticilerinden biri olduğuydu ama onu tanıımıyordu. Bu kişi babası olacak kadar yapılı değildi, peki kimdi öyleyse? Salona doğru bir amacı varmış gibi yürüyordu, demek

ki yapılacak önemli bir işi vardı. Alfie, merakına yenik düştü ve içgüdüsel olarak onun peşinden gitti.

Yaklaşınca yavaşladı. Bu bir kadındı. Ve salonun kapısına bir kutu bırakıyordu. Kutuda ne vardı – bir kupa mı? Ödül mü?

O tarafa doğru koşarken seslendi. Kadın arkasını dönünce Alfie olduğu yerde donakaldı. Kadın gülümsemedi ve sevimsiz bir suratı vardı. Alfie kadının arkasını dönüp tek bir söz bile söylemeden gitmesine şaşırdı.

Kafası karışık bir şekilde onun gidişini seyretti. Sonra dikkatini kutuya yöneltti. Kutunun üzerinde ne olduğunu anlamadığı bir kelime yazıyordu. Harf harf okumaya çalıştı. P. İ. S. L. İ. K. Ama ona anlamlı gelmiyordu. Hem neden kırmızı mürekkeple yazılmıştı.

Ne yapacağını düşünerek çevresine baktı. Ona kutuyu açmasını söyleyecek hiç kimse yoktu.

Alfie etrafta kimse olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra bir adım atıp kutuyu açtı.

Olayın üzerinden saatler geçmişti ama Tony hâlâ sersem gibiydi. Korku, adrenalin ve endişe karışımıyla ateşlenen kalbi hızla çarpıyordu.

Düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama onlar hiç durmaksızın dönerek ondan kaçtılar. Yıllardır böyle hissetmemişti, oysa şimdi içindeki bir ses bağırıyor, onu taciz ediyor ve utandırıyor. Bunu hak etmişti ama garip bir şekilde umursamıyordu. Hem de hiç umursamıyordu. Bunları düşünen hangi Tony'ydi? Onu tanı mıyordu.

Her zaman kitabına uygun davranan bir polis olmuştu. Bazıları onun duyarsız olduğunu söylemişti. Diğerleri, daha merhametli bir şekilde onun profesyonel ve örnek biri olduğunu söylemişlerdi. Helen ona kesinlikle saygı duyuyordu. Bu düşünce bir anda başının ağrmasına yol açtı. Helen onu şu anda görecektse ne düşünürdü? Alışılmamış bir şey değildi ama bu durumu düzeltmiyordu.

Yanında yatan Melissa kıpırdandı ve uykusunda diğer tarafa döndü. Tony onun çıplak vücudunu inceledi. Dövmelerle ve yer yer çok eski yara izleriyle kaplıydı ama buna rağmen kaslı ve çekiciydi. Gözleri tekrar yatak odasının perdelerine kaydı, bininci kez perdelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti. Sokakta, sivil bir arabanın içinde oturan bir meslektaşısı vardı. Herhangi bir şey fark etmiş olabilir miydi? Yatak odasında bir açılıp bir kapanan ışığı? Muhtemelen bunun, yatmak üzere olan Melissa olduğunu

düşünmüş olmalıydı. Ama ya çevreyi tararken Tony'nin alt katta olmadığını fark ettiyse?

Her şey olup biterken riskleri hiç düşünmemişti. Tony kıza sıkıca sarılmış, bedenine değen bedenin sıcaklığının tadını çıkarıyordu sonra kız kafasını kaldırıp ona bakmış ve onu kendine doğru çekmişti. Öpüşmüşlerdi. Sonra öpüşmeye devam etmişlerdi. Hem bir fahişe hem de en önemli tanıkları olması gerçeğine rağmen arzularının etkisi altında kalan Tony hiç tereddüt etmemişti. Birkaç dakika içinde yataktalardı –Tony bu son derece dikkatsiz davranışını düşününce buz kesiyordu– ve nefes almak için bile durmamıştı.

Aptalca, umutsuz düşüncelerle dolu bir oğlan çocuğu gibiydi yine. Gülmek, bağırarak ve ağlamak istiyordu. Ama bütün bu süre boyunca içindeki aynı ses ona seslenip duruyordu. Sorularını sağırtıcı bir güce sahip bir gürültüyle soruyordu. Bu iş nereye gidiyordu? Ve basıl bitecekti?

Zile sert bir şekilde bastı ve elini çekmedi. Zili zaten iki kez çalmış, evin çevresini araştırmıştı. Evde yaşayan birilerinin olduğu kesin olmasına rağmen kararlı bir şekilde kapılar ona kapalıydı. Perdeler çekilmişti ve içeriden gelen TV sesini duyabiliyordu.

En sonunda bir küfür yağmurunun eşlik ettiği ayak seslerini duydu. Emilia Garanita kendi kendine gülümsedi ve elini zilden çekmedi. Ancak kapı açıldığında elini çekti ve sükûneti tekrar sağladı.

“Kapıdan alışveriş yapmıyoruz,” dedi adam kapıyı hemen kapatmaya yeltenerek.

“Toz bezi satıyormuş gibi bir halim mi var benim?” diye cevap verdi Emilia.

Adam, Emilia’nın ısrarcı ve pişmanmış gibi bir hali olmayan cevabı karşısında şaşırarak duraksadı.

“Seni tanıyorum,” dedi sonunda, “sen şu, adı neydi...”

“Emilia Garanita.”

“Evet o. Ne istiyorsun?”

Seyrettiği programa geri dönmek için sabırsızlandığı her halden belli oluyordu. Emilia devam etmeden önce gülümsedi.

“Bir dosya istiyorum.”

“Pardon?”

“Şartlı tahliye idaresinde çalışıyorsun, öyle değil mi Bay Fielding?”

“Evet ve senin de bildiğin gibi gazetecilere bilgi verme ihtimalim hiç yok. Hepsi gizli.”

“Gazeteci” kelimesini gerçek bir tiksınmeyle söylemişti, sanki kendisi daha üst seviyede çalışıyormuş gibi. Emilia bu tür anları çok seviyordu.

“Eğer senin hayatını kurtaracak olsalar bile mi?”

“Anlamadım?”

“İş hayatını yani.”

Fielding susmuştu. Sırada neyin olduğunu anlamış mıydı?

“Üniformalı birkaç arkadaşım var. Bana, halka açık bir yerde, bir Ford Focus’un arkasında ahlak dışı eylemlerde bulunurken yakalanan orta yaşlı bir adamla ilgili ilginç bir hikâye anlattılar.”

Gözleri, Fielding’in garaj girişine park edilmiş Ford Focus’una kaydı.

“Hikâyeye göre bardan bir kız tavlamis... ama kız daha on beş yaşındaymış. Eyvah! Görünüşe göre herif yalvarıp yakarmış ve polisler, her birinin cebine yüz pound girince, onu serbest bırakmışlar. Ama yine de plaka numarasının ve ahlaksız herifin eşkâlinin kopyasını saklamışlar. Polis tutanakları hemen yanımda.”

Çantasını karıştırıyormuş gibi yaptı. Fielding, kapıyı arkasından çekerek evin dışına çıktı.

“Bu şantaj,” dedi kızgın bir şekilde.

“Evet öyle, değil mi?” diye cevap verdi Emilia gülümseyerek. “Şimdi bana istediğim şeyi verecek misin yoksa hikâyemi yazmaya başlayayım mı?”

Bu retorik bir soruydu. Emilia adamın suratındaki ifadeden, istediği her şeyi yapacağını biliyordu.

“Merhaba Alfie, benim adım Helen, polisim.”
Oğlan yaptığı resimden başını kaldırıp baktı.

“Yanına oturabilir miyim?”

Oğlan başını evet anlamında sallayınca Helen onun yanına çömeldi.

“Ne çiziyorsun?”

“Dinozor korsanlar.”

“Müthiş. Bu T-Rex mi?”

Alfie başıyla onayladı, sonra sakın bir şekilde:

“O en büyükleri,” dedi.

“Bunu görebiliyorum. Çok korkunç gözüküyor.”

Alfie, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkti. Altı yaşındaki oğlan, o günkü garip olayları oldukça iyi bir şekilde idare etmiş sevimli bir çocuktü. Üzgün olmaktan çok kafası karışık gibi gözüküyordu. Ama bunu annesi için söylemek mümkün değildi. Kadına henüz en kötü haber verilmemişti –ve ceset bulunana kadar bir şey söylenmeyecekti– ama kadın şimdiden mahvolmuştu. Aile irtibat memurları ellerinden geleni yapıyorlardı ama kadın o kadar yüksek sesli üzülüyordu ki bu Alfie’yi etkilemeye başlamıştı. Helen için Alfie’nin dikkatinin dağılmaması çok önemliydi.

“Sana özel bir şey gösterebilir miyim?”

Alfie başını kaldırıp Helen'a baktı. Helen polis kimliğini masanın üzerine koydu.

"Bu benim polis rozetim. Polislerin ne iş yaptıklarını biliyor musun?"

"Hırsızları yakalıyorsunuz."

"Doğru," dedi Helen, gülümsemesini bastırarak, "Peki bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Polis telsizini çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Müthiş," dedi Alfie telsizi hemen eline alarak.

"Şuradaki düğmeye bas," dedi Helen. Alfie denileni yaptı ve gürültülü bir parazit sesi geldi. Halinden memnun görünüyordu. Telsizle oynarken, Helen devam etti:

"Sana birkaç soru sorabilir miyim?"

Oğlan ona bakmadan başını aşağı yukarı salladı.

"Başının kesinlikle belada olmadığını bilmeni istiyorum. Sadece kutuyu bırakan hanım –gördüğün hanım– şey, kendine ait olmayan bir şeyi almış olabilir. Bu yüzden onun kim olduğunu öğrenmem gerekiyor. Seninle konuştu mu?"

Alfie başını sağa sola salladı.

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

Bir baş sallaması daha.

"Yüzünü gördün mü?"

Oğlan başını bu sefer aşağı yukarı salladı. Helen duraksadı, sonra çantasından robot resmin bir fotokopisini çıkardı.

"Gördüğün hanım bu muydu?"

Oğlana resmi gösterdi.

Oğlan telsizden kafasını kaldırıp baktı, resmi inceledi sonra omuzlarını silktiler ve dikkatini tekrar telsize verdi. Helen elini oğla-

nın elinin üstüne koyarak onu nazik bir şekilde durdurdu. Oğlan başını kaldırdı.

“Bu çok önemli Alfie. Resme benim için bir kez daha bakarmısın, lütfen?”

Alfie, içten bir şekilde kendinden istenileni yaptı, sanki oyunda ona bir şans daha verilmiş gibi. Bu sefer resme daha dikkatli bir şekilde baktı. Uzun bir sessizlik oldu ve başını hafifçe salladı.

“Belki.”

“Belki mi?”

“Şapkası vardı, şapka yüzünü birazcık kapatıyordu.”

“Beyzbol kepi gibi bir şey miydi?”

Alfie başıyla onayladı. Helen kalçasının üstüne oturdu. Ona daha fazla soru sorabilirlerdi –boyu ve yapısıyla ilgili– ama ondan kesin bir kimlik tespiti almaları çok zordu. Oğlan alt tarafı altı yaşındaydı.

“Ne yapmış?”

“Efendim?”

“Ne almış?”

Helen, Alfie’nin annesine baktı, sonra sesini alçalttı.

“Çok özel bir şey.”

Helen oğlanın merak içindeki yüzüne baktı. Ona, babasını bir daha görmeyeceğini söyleyecek cesareti yoktu.

Helen, Charlie'yle yaptığı konuşmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki Harwood'un geldiğini görmedi. Son derece sinirli gözükken Charlie, AmKralı'nın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için günlerini harcamıştı. AmKralı *Bitchfest*'in baş katılımcısıydı ve bulunmasının kolay olması gerekiyordu. Ama hiçbir zaman ev veya iş bilgisayarını kullanmadığı ve gizlediği IP'lerle sahte adresler yaratmakta usta olduğu için sonsuza kadar yakalanmadan durabilirdi. Helen ve Charlie bir sonraki hamlelerinin ne olacağını tartışırken:

“Seninle biraz konuşabilir miyim Helen?”

Bir gülümsemeyle ama soğuk bir şekilde söylenmişti. Bu ekibinin önünde yapılmış, açık bir çağrıydı ve bir mesaj vermek amacındaydı. Bu mesajın ne olduğunu Helen henüz tam olarak bilmiyordu.

“Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım,” diye devam etti Harwood ofisine girdiklerinde. “Biliyorum olaylar çok hızlı geliyor ama bu iletişim kopukluğuna müsamaha gösteremem. Anlaşıldı mı?”

“Evet. Efendim.”

“Bu iş sadece zincirdeki bütün halkalar birbirleriyle bağlantılı olduğu zaman yürür, değil mi?”

Helen başını evet anlamında salladı ama şahsen ona bunu alıp kıcına sokmasını söylemek istiyordu.

“Peki, neler oldu?” diye devam etti Harwood.

Helen, Lyra Campbell takibindeki gelişmelerden bahsetti, eski sinemada yapılan işlerden ve son cinayetten.

“Henüz ceset bulunamadı ama maktulün eski paraşütçü asker ve Afganistan gazisi Simon Booker olduğunu düşünüyoruz.”

“Savaş kahramanı. Lanet olsun.”

Helen, Harwood’u sinirlendiren şeyin adamın kaderi değil de olası gazete manşetleri olduğunu hissetti. Brifingini tamamladıktan sonra tam izin isteyecekken Harwood onu olduğu yerde durdurdu.

“Bugün Emniyet Müdürü’yle ögle yemeği yedim.”

Helen hiçbir şey söylemedi. Yeni bir cephe mi açılıyordu?

“Çok endişeli. Soruşturma şimdiden bütçeyi son derece aşmış durumda. İzleme masrafları bile tek başına çok fazla ve henüz bir sonuç vermiş değil. Sonra ek üniformalılar, mesailer, özel harekât destek timi ve köpekler var ve sonuç? Elimizde somut bir gelişme var mı?”

“Zor bir soruşturma efendim. Çok akıllı ve becerikli bir katil...”

“Paramızın karşılığında elimizde sadece bir yığın olumsuz manşet var, bu yüzden Müdür soruşturmanın dâhili olarak teftiş edilmesini istedi.”

Demek ki yeni cephe buydu. Bunu kendi mi istemişti yoksa Harwood’un onu yönlendirmesine izin mi vermişti? Helen’in sinirleri tepesine çıktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Bu konuda tecrübeli olduğunu ve ekibinin –genel olarak– sana sadık olduğunu biliyorum ama yöntemlerin kural dışı ve masraflı...”

“Saygısızlık etmek istemem ama dört kişi öldü...”

“Üç.”

“Sadece semantik açıdan. Booker’ın öldüğünü hepimiz biliyoruz.”

“Semantik açıdan olabilir ama bu senin hakkında çok şey söylüyor. Çok acele karar veriyorsun. Ta en başından beri bunun sadece yeni bir seri katilin peşindeki Helen Grace olayı olmasını istedin. Bildiğin tek hikâye bu, öyle değil mi? Ve ben bunun yanlış, amatörce ve tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bizim göz ardı edemeyeceğimiz bütçemiz, protokollerimiz ve hedeflerimiz var.”

“Peki, senin hedefin ne Ceri? İlçe emniyet? Merkez? Polis müşavirliği?”

“Diline hâkim ol Müfettiş.”

“Senin gibileriyle daha önce de karşılaştım. Hiçbir iş yapmazlar ama zaferi diğerlerinin elinden almaya her an hazırdırlar.”

Harwood koltuğunda arkasına yaslandı. Kesin çok öfkeliydi ama belli etmek istemiyordu.

“Adımlarını çok dikkatli at Müfettiş Grace. Ve bunu resmî bir uyarı olarak al. Bu soruşturmadan alınmana ramak kaldı. Ya onu bulursun ya da istifa edersin. Anlaşıldı mı?”

Helen bundan hemen sonra çıktı. Kesin olan tek bir şey vardı. Harwood ortalıkta olduğu sürece günleri sayılıydı.

Hava kararmak üzereydi ama bu kompozisyona ayrı bir hava katacaktı. Hafif ışık, kumlu görüntü Emilia'nın istediği hissi yakalamasına yardım edecekti. Usulen, gazetenin düzenli şipşakçılarından birini yanma alırdı ama dijital SLR kullanmayı hemen hemen herkes kadar biliyordu ve her şeyi öğrenmeden önce hiç kimseyi bu habere ortak etmeye niyeti yoktu.

Adrian Fielding, Emilia'nın istediği şeyi almazsa kariyerini memnuniyetle bitireceğini anlar anlamaz aşırı derecede yardımcı olmuştu. Robert Stonehill'in dosyası, son zamanlarda işlenen acınası bir küçük suçlar listesiyle sıradan bir şekilde başlamıştı ama Emilia onun evlat edinilmiş olduğunu öğrendiğinde heyecanlanmaya başlamıştı. Asıl dosyada biyolojik annesiyle ilgili kısıtlı bilgi vardı ama Robert'ın bir hapishane hastanesinde doğduğu kesindi. Emilia bunu keşfeder keşfetmez onun kim olduğunu anlamıştı –Helen Grace sadece ve sadece tek bir kişiyi önemsemişti– ama iyi bir gazeteci olarak Robert'ın yaşını, Marianne'in tutuklanma tarihiyle karşılaştırmıştı. Ve bundan sonra Marianne'in tutuklama kâğıdına ulaşması çok kısa sürmüştü ve yapboz tamamlanmıştı.

Emilia kamerayı kaldırırken ellerinin titremesine zar zor engel oldu. Robert'ı süt almaya göndermişlerdi ve delikanlı sabırsızlıkla sırada bekliyordu. Şak, şak, şak. Ayrıntılar çok iyi değildi ama fotoğraflar gizli çekilmiş gibi ve tehlikeli görünüyordardı. Emilia,

Robert'ın parayı ödemesini seyrederek biraz daha bekledi. Robert şimdi dükkândan çıkıyordu. Emilia kamerayı tekrar kaldırdı. Sanki koreografisi yapılmış gibi, Robert dükkândan çıktığında atıştırmaya başlayan yağmurda kafasını gökyüzüne kaldırıp durdu. Sokak lambasının sodyumlu parlaklığının yüzüne vurması ona hayaletimsi ve doğal olmayan bir hava kattı. Şak, şak, şak. Sonra kapüşonunu kafasına geçirdi ve neredeyse dosdoğru Emilia'ya baktı. Karanlıkta gizlenmiş Emilia'yı göremiyordu ama kadın onu görebiliyordu. Şak, şak, şak. Vahşetten doğan genç adam üzerinde bir kapüşonluyla –ülkenin zorba ve hayal kırıklığına uğramış serserilerinin üniformasıyla– karanlık sokaklarda yakalanmıştı. Mükemmel.

Artık istediğini elde ettiğine göre Emilia harekete geçebilirdi. *Akşam Haberleri*'nin editörünü arayabilirdi elbette ama bunu kesinlikle yapmayacaktı. Sırf böyle bir durum için *Mail*'de ilişkilerini ilerletmeye çalıştığı bir bağlantısı vardı. Elinde ihtiyacı olan her şey vardı – eğer hızlı davranırsa yarınki sayının ön sayfasına yetiştirebilirdi.

Bu onun çıkış biletiydi. Fiyatı belliydi. Ambalajı belliydi. Manşeti belliydi.

“Canavarın Oğlu.”

Helen, Upton Caddesi'ndeki eski sinemaya geldiğinde hâlâ Harwood'la yaşadığı yüzleşmeyi düşünüyordu. Gölgelerle kucaklaşarak yangın çıkışından sessizce içeri girdi. Bina kısa süre içinde satışa çıkacaktı, gerçi Helen binayı satın almayı isteyecek birini düşünemiyordu. İçeri girer girmez zengin bir kokunun saldırısına uğradı; yıllardır küflenmekte olan ahşabın ve çürümüş haşeratin kokusu. Helen birden kusacak gibi oldu ve hemen maskesini taktı. Kendini toparlayarak titrek tırabzanları tuttu ve aşağıya doğru inmeye başladı.

The Crown Sineması 1970'lerde aileler arasında çok popülerdi. Balkonlu oturma yerlerinden ekranı gizleyen ağır kadife perdelerine kadar geleneksel bir sinema salonuydu. En azından altın çağında öyleydi. Sahipleri 1980'lerdeki ekonomik durgunluk döneminde iflas bayrağını çekmiş ve bundan sonraki salonu yeniden hayata döndürme girişimleri, şehir dışındaki çok katlılarla ve denize yakın sanat evi sinemasıyla baş edememişti. Şimdi ana salon, parçalanmış koltuklar ve inşaat molozlarından oluşan kırık dökük bir karışıklıkla eski görkemli halinin bir parodisiydi.

Özel harekât timi, ekranın yanındaki bir köşede toplanmıştı. Ekipteki hareketlilik ve heyecan seviyesi bir gelişme olduğu anlamına geliyordu. Helen hızla yanlarına gitti. Harwood'la yüzleşmesinden hemen sonra gelen telefon bütün gün boyunca aldığı tek küçük

iyi haber olmuştu. Heyecana kapılmadan önce kendi gözleriyle görmek istemişti.

Özel harekât timi, Helen gelirken kenara çekildi. İşte oradaydı. Adamın büyük bir kısmı hâlâ molozların içine gömülmüş durumdaydı ama başının tepesi ve havaya kalkmış bir kol gözükecek kadarki kısmı temizlenmişti. Açıkta kalan koldaki parmaklar sitem eder gibi havaya kalkmıştı. Teni, tozla kaplı olmasına rağmen koyu renkteydi ve bu da kurbanın melez olduğunu gösteriyordu. Ama Helen'in asıl ilgisini çeken bu değildi. Bundan daha da önemli olan dört parmağının olmasıydı; içlerinden biri, eski yara izine bakılırsa bundan seneler önce kesilmişti.

Anton Gardiner hakkında çok fazla şey bilmiyorlardı –ebeveynleri, yaşı, hayatının ilk yılları– ama on sene önce dişe diş bir çete cezası olarak yüzük parmağının kesilmiş olduğunu biliyorlardı. Lyra'nın seri cinayetlerini tetikleyen Anton muydu? Bütün bunların sebebi o muydu? Helen sakat bırakılmış cesede bakarken içini bir heyecan dalgası kaplayarak ürperdi. Anton'un sakat eli onlara nihayet doğru yönü gösteriyor muydu?

Hava soğuk ve karanlıktı ve o sabrını kaybetmeye başlamıştı. Nefes alacak alan bulmak gittikçe zorlaşıyordu. Polis şehrin her tarafında varlık göstermeye başlamıştı ve artık son derece dikkatli davranması, sanki geç saatte koşuya çıkmış gibi sokaklarda eşofman altı ve bir kapüşonluyla dolaşması gerekiyordu. Batı Rıhtımı'na inen izbe bir arazi parçası bulur bulmaz üzerindeki çıkarınca kısa şortu ve çorapları göründü. Dar üstü, vücudunu cömertçe sergiliyordu, üzerindeki kısa kürk mont da cabası. Akşamın sinir ve stresine rağmen soyunduğu için kendini iyi hissediyordu. Şimdi tek yapması gereken durmak ve pis köpeklerin ona doğru gelmesini beklemektir.

Yirmi dakika kadar sonra tek başına dolaşan biri göründü. Adam hafifçe sallanıyordu ve yabancı dilde bir şarkı mırıldanıyordu. *Bir denizci, muhtemelen Polonyalı*, diye düşündü. Melek'in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Denizciler pis, sağlık açısından tehlikeli ve kaba saba olurlardı ama kıyı iznine çıktıklarında paraları olurdu ve uzun zamandır seks açlığı çektikleri için hemen boşalırlardı.

Adam onu görünce durdu. Yalnız olduğundan emin olmak için çevresini kontrol ederek yavaş yavaş kıza doğru yaklaştı. Oldukça hoş biriydi – ince yüzlü ve kadınsı dudakları olan en fazla yirmi yaşlarında biriydi. Sarhoş olduğuna hiç şüphe yoktu ama itici değildi. Melek, adamın bunun için para ödeyecek olmasına şaşırdı.

“Kaça?” Koyu bir aksam vardı.

“Ne istiyorsun?”

“Her şeyi,” diye cevap verdi adam.

“Yüz pound.”

Adam başını olur anlamında salladı.

“Gidelim hadi.”

Ve bununla birlikte kaderini kesinleştirmiş oldu.

Melek, adamın önünde yürüyerek onu kargo konteynerlerinden oluşmuş bir labirentin içinden geçirerek küçük bir denetleme alanına çıkardı. Kargonun kontrol edilmesi ve kaydının tutulması gereken yer burasıydı ama aslında burası karaborsada ortaya çıkan ithal malların önemli bir kısmının gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu yerd. Bu gece تنها olacaktı – bütün hafta boyunca hiç teslimat yapılmamıştı.

Melek, genç adamı ölümüne doğru götürürken gülümsemesini bastırmak için çok uğraştı. Bütün vücudu adrenalin ve heyecandan sarsılıyordu. Bu alışkanlıktan bir gün kurtulabilecek miydi acaba? Kesinlikle kendini bu kadar iyi hissettiği sürece değil. En iyi kısmı buydu. Fırtınadan önceki sessizlik. Hepsinden çok bu anlamlı kandırmacayı seviyordu.

Artık karanlık alanda yalnızlardı. Derin bir nefes alarak adama döndü.

“Başlayalım mı tatlım, ne dersin?”

Adamın sağ yumruğu kadının çenesine çarpınca kadın arkasındaki konteynere çarptı. Şaşkın bir şekilde kendini korumak için ellerini kaldırdı ama yumruklar arka arkaya gelmeye devam ediyordu. Adamı iterek uzaklaştırdı ama bir sonraki yumruk neredeyse kafasını koparttığı için yere yığıldı.

Ne oluyordu? Ayağa kalkmaya uğraştı ama adam çoktan tepesine binmişti. Kadın içgüdüsel olarak adama saldırmaya başladı. Daha önce de saldırgan müşterilerle uğraşmıştı ama her zaman biber gazının yardımıyla – bu şekilde yumruk yumruğa dövüşmemişti hiç.

Şimdi adam güçlü elleriyle boğazını sıkarak kadını yere yapıştırmıştı. Gitgide daha şiddetli bir şekilde sıkıyordu. Kadın parmaklarını adamın sol gözüne soktu ama adam başını ondan çekerek uzaklaştırdı. Adamın boynundaki bir damardan pompalanan kanı görebiliyordu ve o damara kırık tırnaklarıyla saldırdı. Adam kanamaya başlayınca kadının boynunu bırakacaktı herhalde. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu berbat yerde ölmemesi gerekiyordu.

Bütün gücüyle savaştı. Kendi canı için savaştı. Ama iş işten geçmişti ve birkaç dakika içinde ışıklar karardı.

Tony, Nicola'nın uyuduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Saat geç olmuştu ama Nicola uyumakta hep çok zorlanırdı. Eğer Nicola uyanık olmuş olsa, içeri girdiğinde o koyu mavi gözler ona bakıyor olsa Tony her şeyi itiraf edeceğini biliyordu. İçindeki kafa karışıklığı, neşe ve utanç gibi hislerden hiçbirini gizlemeyi başaramayacaktı. Bu haliyle, Violet'la bir iki yapmacık cümleyle –yere bakıp yorgun olduğunu söyleyerek– sohbet ettikten sonra Violet onu karısıyla yalnız bırakarak gitmişti.

Tony daha önce karısını hiç aldatmamıştı ve Nicola'yı hâlâ seviyordu. Hatta eğer bu mümkünse, artık sadakatsizliğinin utancı vicdanını rahatsız ettiği için onu daha da fazla seviyordu. Onu incitmek istemiyordu –onu hiçbir zaman incitmek istememişti– ve onlar her zaman birbirlerine her şeylerini anlatmışlardı. Peki, ona şimdi ne diyecekti?

İşin gerçeği hâlâ sarhoş gibiydi. Tony evden nihayet çıkmayı başarmadan önce Melissa'yla iki kez daha sevişmişlerdi. Kapıdaki polisler Tony'nin kolunun altındaki kalın dosyaya bakıp bütün bu süre boyunca büyük bir titizlikle Melissa'nın ifadesini aldığına inanmış gibiydiler. Tony bir kez daha utandığını hissetti; sadece Nicola'ya değil, meslektaşlarına da ihanet etmişti. Hep iyi bir polis olmuştu, nasıl olmuştu da bir anda böyle büyük bir hata yapabilmişti?

Nasıl olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Çok uzun bir süredir Nicola'yla hayatlarının normal olduğuna kendini inandırmaya çalışmıştı. Her şeyin yolunda olduğuna. Soru soran arkadaşlarına genellikle bir ömürlük bir evlilik yaptığını ve kaderleri buysa onun için sorun olmadığını söylüyordu. Ama öyle değildi, hiç olmamıştı. Sadece daha fazlasını istediği için değil, Nicola da bundan çok daha fazlasını hak ettiği için.

Nicola, Tony'nin her konuda ufkunu açmıştı. Tony fazla başarılı olmayan göçmen bir aileden geliyordu ama Nicola'nın ailesi başarılı, kültürlü ve azimliydi. Her ne yapıyorsa –ister iş isterse eğlence için olsun– büyük bir kararlılıkla, başarma arzusu ve gerçek bir eğlence anlayışıyla yapıyordu. Ve Tony onu özlüyordu. Onu gerçekten ama gerçekten çok özlüyordu. Romantik anlamda içgüdüsel ve şaşırtıcıydı, cinsel açıdan hayal gücü geniş ve yaramazdı ve duygusal olarak çok vericiydi. Artık ona bunlardan hiçbirini veremiyordu ve Nicola'nın artık onun arkadaşı haline geldiğini düşündüğü için kendine kızmasına rağmen işin gerçeği buydu. Ona asla yük olmayacaktı ama karısı olmaktan daha aşağıda bir yerde olduğu bir gerçektir.

Aslında, daima gerçek aldatmanın bu olduğunu düşünmüştü. Peki ya Melissa? Bu yeni bir şeydi, tehlikeli bir şeydi. Çılgıncaydı ama onun için bir şeyler hissetmeye başlamıştı bile. Onunla daha yeni tanıştığı için bu aşk olamazdı ama ona benzer bir şeydi. O kadar uzun bir zamandır aşk ve sevgiden mahrumdu ki şimdi doz aşımına uğramıştı.

Ve durmak istemiyordu.

Helen, neredeyse nefes bile almadan donup kaldı. Belanın ilk belirtileri, *Mail*'in sayısız Helen'a ulaşma girişimlerinden yorulmaya başlayan Southampton Merkez'in medya irtibat bölümünün Helen'm cep telefonunu tekrar tekrar aramasıyla başladı. Sonra aynı aramalar Hampshire Polis Merkezi'nden de geldi ve bu sefer arayan *Mail*'in yazı işleri müdürüydü. Her yer karışmıştı – medya irtibat bunun şu anda devam eden Southampton cinayetleri soruşturmasıyla ilgili olduğunu farz etmişti ama aslında Helen'la Robert Stonehill adlı biri hakkında konuşmak istiyorlardı.

Robert'ın adı geçer geçmez Helen telefonu kapatıp karakola geri dönmüştü. Oraya varır varmaz bir sonraki günün gazetelerinin ön sayfalarını görmeyi talep etmişti. Çoğu Cezayir'de süregelen rehine krizine yer vermiş ama *Mail* başka bir şeyi tercih etmişti. Ön sayfada “Canavarın Oğlu” göze çarpıyordu ve altında Robert'm geniş odaklı lensle uzaktan çekilmiş kumlu, kötü niyetli görüldüğü bir fotoğrafı vardı. Onun altında da Marianne'in pis pis baktığı polis sabıka fotoğrafı vardı – işlediği suçların detayları büyük bir zevkle yeniden tekrarlanmıştı.

Helen, gazeteyi elinden bırakarak basın odasından koşarak çıktı ve hızla merdivenlerden aşağıya inip motosikletine atladı. Şehrin dışına doğru hızla giderken kafasında dönüp duran tek bir soru vardı. Nasıl? Onu nasıl bulmuşlardı? Emilia bir şekilde işin

içinde olmalıydı ama Helen, Robert'tan hiç kimseye bahsetmemişti, öyleyse eğer Robert kendisi... Hayır, bu çok saçmaydı. Emilia ne zamandan beri Helen'in hayatındaki gizli odalara erişip her şeyi bilir hale gelmişti?

Yapmak istediği tek şey Robert'ı bulmak ve onu teselli etmekti. Onu korumaktı. Ama Cole Bulvarı'na yaklaşırken basın sürüsünün çoktan toplanmaya başlamış olduğunu görebiliyordu. Daha henüz gelmiş bir TV ekibi vardı ve kapı zilini çalıp röportaj talep eden muhabir bozuntusu kalabalığı gittikçe büyüyordu. Helen'in ilk içgüdüsel tepkisi aralarından hızla geçip Robert'ı bulmak oldu ama mantığı galip geldi ve olduğu yerde kaldı. Onun varlığı hikâyeyi daha da ateşlemeye yarayacaktı ve Stonehill ailesinin zaten uğraşması gereken bir sürü şey vardı.

Ona nasıl yardım edebilirdi? Bu masum genç adamın başına sardığı belayı nasıl savuşturabilirdi? Bu onun suçuydu ve Robert'la iletişim kurmuş olma zayıflığından dolayı kendine acı acı küfretti. Robert mutluydu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ve şimdi de bu olmuştu.

Onu kurtarmaya çalışırken lanetlemişti.

Cansız ve uysal bir şekilde onu fırlattığı yerde yatıyordu, kolları teslim olduğunu gösterir bir şekilde kıvrılmıştı. Artık ona aitti ve o da alabileceği kadarını alıyordu. Prezervatif takma zahmetine bile katlanmamıştı. Birkaç saat içinde PZR *Slazak*'a binmiş ve Angola'ya doğru yola çıkmış olacaktı. Kadını bulduklarında o çoktan gitmiş olacaktı. Kıyı iznini her zaman iyi kullanırdı ve bu sefer de istisna değildi.

Kadını bayılttıktan sonra kendini toparlaması biraz zaman almıştı. Hep böyle olurdu. Damarlarından adrenalin hızla akar – kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpar– ve gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurdu. Galibiyet anında bile nefes nefese ve bitkindi. Yüzündeki kesikler diken gibi batıyordu ve duyuları aşırı açıktı – yere düşen her su damlası, yaklaşan ayak sesleri gibi geliyordu, her esinti çılgılık atan bir kadın gibi. Ama burada başka kimse yoktu. Sadece o ve avı.

O da diğerleri gibiydi. Günahkâr, pis ve ucuz. Şimdiye kadar kaçını öldürmüştü? Yedi? Sekiz? Ve kaç direnmişti – *gerçekten* direnmişti? Hiçbiri. Bu seferki hepsinden daha sert çıkmıştı ama diğerleri gibi o da *biliyordu*. Artık düştüğünü –kendi ahlaksızlığı yüzünden bir kurtuluş şansı kalmadığını biliyordu– ve bu yüzden, onları çektikleri çileden kurtardığı için mutlulardı. Dosdoğru cehenneme gittiklerini biliyorlar mıydı ya da umursuyorlar mıydı acaba?

Titreyerek sona ulaştı. Gözlerini kapatıp o anın tadını çıkardı. Haftalardır içinde birikmiş olan gerginlik dağılmaya başlamıştı bile. Kısa bir süre sonra her yeri saran sakinliğin onun için çok nadir bulunan ama çok değerli bir şey olduğunu hissedecekti.

Kadının kansız suratına bir kez daha bakma zevkine varacağı umuduyla gözlerini açtı. Ama a ar açmaz donup kaldı.

Kadının gözleri açıktı. Ve dosdoğru ona bakıyordu.

Hemen yanında çantası, sağ elinde de kocaman bir bıçak vardı.
“*Gowno*!”

Bıçak yüzünü korkunç bir sesle deldi. Kendinden geçti ve bir dakikadan daha kısa bir süre içinde Wojciech Adamik ölmüştü bile.

* (Leh.) Bok. ( . n.)

Büyük bir süratle adama saldırdı. Anahtarı deliğe soktuğunda arkasından hızla birinin geldiğini hissetmişti. Hızla dönerek ona doğru uzanan kolu tuttu ve elindeki anahtarı göz seviyesine getirerek, ona saldıran kişiyi sert bir şekilde duvara yapıştırdı. Eğer yapması gerekirse saldırganı bir saniyede kör edebilirdi.

Bu Jake'ti. Helen hızlı hızlı soluk alarak kolunu indirdi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Sert tuğla duvarla çarpışmasının ardından nefessiz kalan Jake zar zor konuşabildi ve en sonunda:

“Seni bekliyordum,” dedi.

“Neden her normal insan gibi telefon etmedin? Veya aşağıda beklemedin?”

“Telefon etmeyi denedim Helen. Denediğimi biliyorsun – sana... kaç mesaj bıraktım... beş mi, altı mı? Hiçbirine cevap vermedin.”

Yükselen sesi binanın merdiven boşluğunda yankılandı. Alt kattaki Jason, yanında başka genç bir hemşireyle dış kapıdan içeri girmişti, bu yüzden Helen anahtarı hızlıca deliğe soktu ve Jake'i evin içine doğru itti.

“Merak ettim. Başına bir şey geldi sandım. Sonra yanlış bir şey yapmış olduğumu düşündüm. Neler oluyor?”

Jake artık Helen'in kitapları ve dergileriyle dolu odadaydı. Onun kendi evinde olması Helen'a son derece garip geliyordu, bu durumda bir yanlışlık vardı.

"Emilia Garanita'nın bizden haberi var. Sana neden geldiğimi biliyor ve beni gazetede ifşa etmekle tehdit ediyor."

Jake donup kalmıştı ama Helen'in her halükârda o soruyu sorması gerekiyordu.

"Ona sen mi söyledin?"

"Hayır, elbette hayır. Binlerce kez, hayır."

"Başka birine söyledin mi? Onu tanıyabilecek birine, gevşek ağızlı birine?"

"Hayır, neden böyle bir şey yapayım ki? Olanlar bizi ilgilendirir, başkalarını değil, bunu biliyorsun."

Helen başını yere eğdi. Birden günlük olayların ağırlığı onu ele geçirdi ve ağlamaya başladı. Kendine kızdığı için başını yere eğik bir şekilde tutarak zayıflığını göstermemeye çalıştı ama omuzları sarsılmaya başlamıştı. Her şey son derece korkunç bir şekilde ters gidiyordu ve bunların çoğu onun kendi zayıflığı ve aptallığı yüzündendi. Hep kaybeden tarafta olmak zorunda mıydı?

Jake ona doğru geldi ve onu sıcak bir şekilde kucakladı. Helen kendini iyi hissetti. Bazı insanlar ondan nefret ediyordu, diğerleri onu sorguluyorlardı ve bazıları da onun tuhaf biri olduğunu düşünüyorlardı. Ama Jake onu hiçbir zaman yargılamıyordu ve ilişkilerinin sıra dışı doğasına rağmen onunla ilgileniyordu. Helen, hayatı boyunca karşılıksız sevgiden mahrum bırakılmıştı ama o anda Jake'in ona vermek istediği şeyin bu olduğunu fark etti.

Helen ona karşı hep mesafeli olmuştu, Jake ona yaklaşmak istediğinin sinyallerini vermeye başladığında bile. Bu yüzden Helen kafasını kaldırıp o sözü söylediğinde Jake de en az Helen kadar şaşırıldı:

"Kal."

Güneş ışığı ince perdelerden içeri doluyordu. Charlie yeni günün sıcaklığını yüzünde hissetti ve ağır ağır gözlerini açtı. Anılar, düşünceler ve duyguları bulanık zihninde döndü durdu, sonra birden rüya görüp görmediğini anlamak için sabırsızlanarak diğer tarafa döndü. Ama Steve orada değildi – önceki gece eve dönmemişti. Bu rüya değildi.

Charlie onu defalarca aramayı denemişti ama direkt sesli mesaja düşmüştü. Steve iyi miydi? Başına bir şey mi gelmişti? Steve'in onu terk etmemiş olduğundan emindi. Bütün eşyaları buradaydı ve ayrıca böyle bir şey yapacak kadar küçülmezdi. Bir açıklama yapmadan çekip gitmezdi.

Peki, o halde neredeydi? Ve neden eve gelmemişti? Steve ültimat çektikten sonra Charlie düşünmek için zaman istemişti. Birlikte olmalarını, mutlu bir aile olmalarını aşırı derecede istiyordu ama kariyerini bırakmak, elde etmek için uğraştığı her şeyi bırakmak çok büyük bir fedakârlıktı. Ancak Steve yanında olmadan bütün bunların bir anlamı var mıydı? Charlie'nin içinden çıkamadığı durum buydu.

Belki de Steve'in kaybettikleri bebekleri için hissettiği acısının derinliğini tam olarak fark edememişti. Eğer erkek olsaydı, Steve'in ona vereceği isim hazırdı. Charlie ilk hamile kaldığında Steve sırrını ona açıklamamakta direnerek ona sataşmıştı. Charlie'nin onu

konuşturma girişimlerine rağmen daha sonra bu konuda bir şey sylenemişti. Bir süre sonra Charlie sormaktan vazgeçmişti ve Steve çok katı, içine kapanık olduğu için belki de bu olayın onun üzerindeki etkisini kmsemişti.

Steve çok ısrarcıydı. Onun başka bir şey yapması gerektiği konusunda çok kararlıydı. Birlikte aile kurmalarına olanak tanıyacak güvenli bir şey. Yeteri kadar öfke, endişe ve korku biriktirmişti. şimdi nasıl bir hayat istediğine karar vermesi gereken kişi Charlie'ydi.

Fakat Charlie bunu bilmiyordu. Karar veremiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey bu koca evde yalnız olmaktan nefret ettiğiydi.

Kuşatma altındaydı. Kapı zilinın bağlantısını kesmek ve telefonları duvardan söküp çıkarmak zorunda kalmışlardı sonunda ama yine de soru yağmuru dinmemişti. Gazeteciler posta deliklerinden bağıryorlar, kapıları ve pencereleri yumrukluyorlar, yorum yapmasını ve fotoğraf çekmelerine izin vermesini istiyorlardı. Merhametsiz ve insafsızlardı.

Robert, ebeveynleri Monica ve Adam'ın evinde, üst kattaki yatak odalarına sığınmıştı. Hep beraber yatağın üstüne oturmuşlar, dışarıdaki kargaşanın sesini engellemek için radyonun sesini açmışlardı. İlk başta kimse ne diyeceğini bilememişti ama sonunda Robert konuştu:

“Biliyor muydunuz?”

İlk sorusunda acı ve öfkeli bir tını vardı. Monica başıyla onayladı ama konuşamayacak kadar ağladığı için Adam kem küm ederek Robert'a bilmek istediklerini anlattı. Ebeveynleri onu evlat edindiklerinde annesinin kim olduğunu biliyorlardı ama korkularının el üstünde tuttukları çocuklarıyla olan ilişkilerine sızmasından çekindikleri için işlediği suçların detaylarını asla öğrenmek istememişlerdi. Onlara göre çocuk masumdu. Temiz bir sayfa açılmış, şansın ve Tanrı'nın lütfunun yardımıyla onlara inanılmaz bir fırsat verilmişti. Robert'tan her zaman “küçük lütufları” olarak bahsetmişlerdi.

Robert şu anda kendini bir lütuf olarak hissetmiyordu. Birkaç saatlik rahatsız edici, acı verici bir tartışmanın sonunda Robert yalnız kalmak istediği için yatak odasına çekilmişti. Yatağına uzanıp iPod'unun sesini sonuna kadar açarak hayatındaki histeriyi uzaklaştırmaya çalışmıştı. Ama başaramadı ve uyuyamadı, bu yüzden gece boyunca vaktini gözlerini ağır ağır ilerleyen saate dikerek geçirdi.

Bunu ona yapan Helen mıydı? Emilia Garanita ona söylemeden çok önce Helen'in kim olduğunu biliyordu zaten. Emilia marketin önünde onu köşeye sıkıştırdığında onu başından savmıştı ama yine de Emilia, olayın özetini ona söylemişti. Helen teyzesiydi, annesi bir seri katildi. Gördüğü kadarıyla Helen onu korumaya çalışıyordu... ama yine de onun gerçek kimliğini bilen tek kişi oydu. Onunla kişisel olarak ilgilenen tek kişiydi. Dünyasını başına yıkan kişi Helen mıydı?

iPod'u yere atılmış bir şekilde duruyordu ve anne babasının kavga ettiğini duyabiliyordu. Onlar da bunu hak etmiyorlardı. Bu ailesi için ne anlama geliyordu? Birlikte geçirdikleri tüm zaman boyunca onu koşulsuz olarak sevmişlerdi ama buna hazır değillerdi. Onlar hayatları boyunca yanlış bir şey yapmamış sıradan, tatlı bir çiftti.

Pencereden dışarı bir bakış atınca kalbi sıkıştı. Dışarıda dünykünden bile daha fazla gazeteci vardı. şu anda kuşatma altındalardı. Ve kaçacak yerleri yoktu.

Helen gecikmeden evden çıktı ama trafik çoktan sıkışmaya başladı için polis morguna gitmesi normalden iki kat uzun sürdü. Evden daha önce çıkmadığı için kendine küfretti ama Jake'in yanında uyandığı için afallamıştı. Bu olmayalı çok uzun bir süre olmuştu ve –Helen hep onun evine gitmişti, kendininkine değil– adabı muaşeret kurallarından tam olarak emin olamıyordu. Bu yüzden onun duş almasına ve kahvaltı yapmasına izin vermiş, sonra gitmesini istemişti. Garip bir şekilde garip bir durum olmamış ve ayrılmaları arkadaşça, hatta sevgi dolu olmuştu. Gece yarısını takip eden saatler boyunca konuşmuşlar ve sonra Helen uykuya dalmıştı – birkaç saat sonra da tamamen giyinik ve dinlenmiş bir şekilde uyanmıştı. Bundan tam olarak ne çıkarması gerektiğinden emin değildi ama pişman olmadığını biliyordu.

Polis morguna giderken Helen'm aklına tekrar Robert geldi. Onunla iletişime geçmeye çalışmalı mıydı? Park ettikten sonra cep telefonunu çıkardı ve hızlı bir şekilde mesaj yazdı. Parmağı telefonun üzerinde asılı kaldı – Robert ondan haber almak ister miydi? Ne diyebilirdi ki? Ya mesajı yanlış kişilerin eline düşerse veya hacklenirse? Eğer başına bir şey gelmeyeceğini bilse Emilia kesinlikle böyle bir şey yapmaktan çekinmezdi.

Ama hiçbir şey demeden de olmazdı. Robert'ın bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi. Bu yüzden ne kadar üzgün olduğunu, o, bölgedeki polislerin basını uzaklaştırmalarını sağlayana kadar sabırlı olmasını ve ona nasıl olduğunu bildiren bir mesaj yazmasını veya onu haberdar etmesini söyleyen kısa bir mesaj yazmıştı. Yetersiz bir mesajdı, bu şartlar altında fena halde yetersizdi ama başka ne diyebilirdi? Issız araba parkında, kasıp kavuran soğuk rüzgârın altında bir kez daha düşündü, sonra GÖNDER'e bastı. Her ne kadar küçük olsa da bunun bir fark yaratmasını bütün kalbiyle diliyordu.

Jim Grieves, bu sabah alışılmadık bir biçimde sessizdi; bu da Helen'in hayatındaki kaosu farkında olduğunun ilk işaretiydi. Daha da ilginç olanı otopsi masasına doğru yürürlerken Helen'in koluna hafifçe dokunmasıydı. Helen, Jim'in daha önce birine karşı fiziksel şefkat göstermiş olduğundan şüpheliydi ve Helen, ona destek olduğunu bilmesini istemesinden etkilenmişti. Gülümseyerek teşekkür ettikten sonra ellerindeki işe döndüler. Maskelerini takarak Anton Gardiner'in kurumuş ceset kalıntılarına yaklaştılar.

"Yaklaşık altı ay önce ölmüş," diye başladı Jim Grieves. "Kesin konuşmak zor. Oradaki haşeratlar oldukça iyi vakit geçirmişler. Derisini ve iç organlarının büyük bir kısmını koparmışlar ama ağız boşluğunda ve burun kanalında kurumuş kana göre ölçülürse... altı ay mantıklı bir tahmin olur."

"Öldürülmüş mü?"

"Kesinlikle. Adamınız ölmeden önce çok acı çekmiş. Her iki ayak bileği kırılmış, diz kapakları ve dirsekleri de öyle. Ve soluk borusu derinlemesine kesilmiş - bıçağın ucu omurgasına zarar vermiş. Bunu her kim yaptıysa neredeyse kafasını kesmiş."

"Olay yerinde mi öldürülmüş?"

“Öyle görünmüyor. Olay yerinde hiç kan olmaması, hiç kıyafet bulunmaması ve cesedin zorla sokulduğu küçük delik, adamın başka yerde öldürölüp buraya saklandığını gösteriyor. Ölüm sertliğı başlamadan önce sizin katil ya da katiller onu büküp gömmüşler – kemikleri zaten kırıkmiş, bu yüzden hareket ettirmek kolay olmuş olmalı.”

“Peki ya kalbi?”

Jim, sorunun ne kadar önemli olduğunu bilinciyle duraksadı.

“Hâlâ yerinde. Yani bazı parçaları. Ve geriye kalanlar hâlâ vücuda bağılı. Fareler tarafından kemirilmiş – eğer yakından bakarsan dış izlerini görebilirsin.”

Helen eğilip ölü adamın göğsünün iç kısmına dikkatle baktı.

“Dediğim gibi, tırnaklarının içinde, burun kanalında ve ağızda kana rastlandı. Şimdiye kadar iki kan grubu bulduk ve eğer şansınız varsa katilinizin kan grubu da bunun içinde olabilir. Birkaç saat içinde DNA hazır olur.”

Helen başını aşağı yukarı salladı ama gözleri bir zamanlar Anton’un atan kalbi olan şeye takılı kaldı. Birçok şey katilin yöntemine uyuyordu ama kalp çıkarılmamıştı. Anton, Lyra için bir başlangıç pisti miydi? İşkenceden mezun olup daha sonra kurbanlarında sakat bırakmaya mı geçmişti? Anton Gardiner zihnindeki yangını ateşleyen kıvılcım mıydı?

Öldürölen pezevengin hayatı ve günlerini nasıl geçirdiğıyle ilgili daha çok şey öğrenmenin vakti gelmişti. Helen, Jim’e teşekkür etti ve alışılmadık bir şekilde sessiz olan patoloğı fareler tarafından yenmiş adamla yalnız bırakarak çıkış kapısına doğru yöneldi.

“Bu adam hakkında ne biliyoruz?”

Helen soruyu, şu anda soruşturma odasında çevresinde toplanmış olan ekibine yöneltmişti.

“Anton Gardiner, ufak çaplı bir uyuşturucu satıcısı ve pezevenk,” diye başladı Dedektif Grounds. “1988 yılında, hırsızlıktan sayısız kez hüküm giymiş bekâr bir anne olan Shallene Gardiner’ın çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Doğum sertifikasında baba yok ve bu konuda ilerleme kaydedemiyoruz. Shallene hakkında çok şey bilmiyoruz ama yakın ilişkiler konusunda çok cömert olduğunu biliyoruz.”

Konuya rağmen ekipteki birkaç kadın gülümsemesini bastırdı. Dedektif Grounds’ta sevimli bir biçimde eski moda olan bir şeyler vardı.

“Anton, St. Michaels, Bevois’de okula gitmiş ama hiçbir yeterlilik kazanamadan okulu bırakmış. Karakol kayıt defteri hemen hemen on beş yaşında başlıyor. Uyuşturucu bulundurma, hırsızlık ve darp. Sonra liste uzayıp gidiyor. Gerçi onu önemli herhangi bir olayla ilişkilendirmedik ve hapisanede geçirdiği süre kısa ve özmüş.”

“Peki çalıştırdığı kızlar?” dedi Helen. “O konuda elimizde ne var?”

“Kızlarını 2000’lerin ortalarından itibaren çalıştırmaya başlamış,” diye cevap verdi Charlie. “Oldukça büyük bir kadrosu varmış. Kızların birçoğunu bakımevlerinden bulmuş, uyuşturucuya alıştırdıktan sonra kendisi için çalışmalarını sağlamış. Onunla ‘anlaşmaları’ olan birkaç kızla konuştum, her açıdan pisliğin tekiymiş. Kontrolcü. Sert. Cinsel açıdan sadist. Ve fazlasıyla paranoyak. Birilerinin onu izlediğine, kızların onu terk etme planları yaptıklarına inanıyor-muş ve sebepsiz yere onları korkunç bir şekilde dövüyormuş. Hiç banka kullanmazmış –güvenmiyormuş– asla kimlik taşımazmış ve elinin altında hep bir bıçak bulundurmuş, uyurken bile. Hep tetikteymiş.

Helen söylenenleri sindirdikten sonra ekledi:

“Başarılı mıymış?”

“İyi para kazanmış,” diye cevap verdi Dedektif Sanderson.

“Bilinen düşmanları var mıymış?”

“Sıradan şüpheliler. Ölümü sırasında belirli bir olay olmamış.”

“Sanırım evli değilmiş, öyle mi?”

Sanderson güldü ve kafasını sağa sola salladı.

“Peki, neden hedef seçilmiş?” diye sordu Helen kadının suratındaki gülümsemeyi silerek. “Ve neden saklanmış? Evli olmayan, aşâğılık bir pezevenkmiş, ortaya çıkarılacak kirli çamaşırları yokmuş. Onu evde bekleyen sevgi dolu bir ailesi olan ikiyüzlünün teki değilmiş. Neyse oymuş ve bunu saklamak için uğraşmıyormuş.”

“Ve kalbi yerinden çıkarılmamış,” diye ekledi Dedektif McAndrew.

“Kesinlikle – kalp çıkarılmamış. Peki, bunun anlamı ne? Onu neden öldürmüş olabilir?”

“Ona saldırdığı için mi?” dedi Dedektif Grounds. “Eski sinemayı kızlarını hapsedmek ve onlara işkence yapmak için kullandığını biliyoruz.”

“Ama orada öldürülmemiş,” diye araya girdi Helen. “Başka bir yerde öldürölüp sinemaya gömölmiş. Bu uymuyor.”

“Belki de uygun zamanı bekledi – Anton ona saldırdıktan sonra,” dedi Dedektif Fortune toparlayarak. “Doğru zamanı bekledi, sonra kimsenin onları rahatsız etmeyeceğı bir yerde ona saldırdı. Belki de diğer pezevenklere –ve de kızlara– bir mesaj vermek için cesedi sinemaya attı.”

“O zaman neden gömdü?” diye karşı atağı geçti Helen. “Eğer mesaj vermek istiyorsa onu neden sakladı?”

Ekibin üzerine bir sessizlik çöktü. Helen bir an için düşündükten sonra:

“Nerede öldüğünü bulmamız gerekiyor. Elimizde hiç adres var mı?”

“Çok var,” diye cevap verdi Dedektif Grounds kaşlarını kaldırarak. “Hareket halinde olmayı seviyordu. Sahip olduklarını sırtında taşıyarak Southampton’da dolaşıp duran bir salyangoz gibiydi. Gerçek ya da hayali düşmanlarından bir adım önde olmaya çalışıyordu hep.”

“Her birini arayıp bulun. Cinayet mahallini bulabilirsek, belki Lyra’yla bağlantısını daha net bir şekilde ortaya koyabiliriz. Ölüm şartlarını bilmemiz gerekiyor. İdare Dedektif Grounds’ta.”

Helen toplantıyı bitirdi ve Charlie’yi yanma çekti. Diğer forum kullanıcılarını aramada ne aşamada olduğunu sormak istiyordu ama bunun için hiç fırsat bulamamıştı. Danışma bölümü, herkesi olduğu yere çivileyen bir gelişmeyle uğuldadı – Melek birini daha öldürmüştü.

“Ciddi bir mücadele yaşanmış gibi gözüküyor.”

Charlie ve Helen buz gibi kargo sahasında durmuş, önlerindeki katliama bakıyorlardı. Yirmi yaşlarının ortasında ve çok sayıda dövmesi olan genç bir adam, başını çevreleyen büyük bir kan gölünün ortasında betonun üzerinde yatıyordu. Özel harekât timi, yüzünün ortasındaki derin kesğin fotoğrafını çekiyordu ama Helen’ı asıl ilgilendiren adamın gövdesiydi. Gövdesi şerit şerit kesilmişti, sanki biri bıçakla çılgınca saldırmış gibi gözüküyordu ama adamın iç organlarına dokunulmamıştı.

Helen, Charlie’nin yorumu üzerine gözlerini bu tüyler ürpertici görüntüden çekti. Charlie haklıydı. Her yer kan içindeydi, birinin sert bir şekilde üzerine düştüğü kasalara sıçramıştı, boğuşmanın yaşandığı yere bulaşmıştı ve hayatta kalan taraf kaçarken yol boyunca azar azar fışkırarak yayılmıştı. Ayak izleri küçüktü ve topuklu çizme izlerine benziyordu – Melek.

“Galiba bu sefer yanlış adama çattı,” diye devam etti Charlie.

Helen başını aşağı yukarı salladı ama bir şey demedi. Burada neler olmuştu? Neden onu da diğerleri gibi uyuşturmamıştı? Ölümüne bir savaş yaşanmış gibi gözüküyordu. Belki de Charlie haklıydı. Belki de Melek’in şansı sonunda tükenmişti.

“Denizci. Muhtemelen yabancı. Muhtemelen bekâr. Onun için tuhaf bir seçim.” Helen cesedin üzerindeki garip dövmeleeri ince-lerken yüksek sesle konuştu.

“Belki de kurbanları bulması gittikçe zorlaşıyordu.”

“Ama yine de duramıyor,” diye cevap verdi Helen. İç karartıcı bir düşünceydi bu.

Charlie başını salladı ama bir şey demedi. Ceset kısmen giyi-nikti ve Helen cesedi yakından inceliyordu. Muhtemelen Melek bu dövüşmeden rahatsız olmuş ve kurbanın üzerinde her zamanki gibi büyük bir özenle çalışmamıştı. Adamın göğsü sanki doğranmış gibi gözüküyordu – burada Melek’in her zamanki hassasiyetinden eser yoktu. Sadece cılgınca bir vahşet vardı.

“Bana ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu Helen, özel harekât timi amirine.

“Yüzde derin bir kesik. Adamı neredeyse gözünden bıçaklamış. O anda ölmüş olmalı.”

“Başka?”

“Bu gece cinsel ilişkide bulunmuş gibi gözüküyor. Penisinde semen kalıntıları var ve kalçalarında ağır morluklar var. Bu da seksin şiddetli olduğunu gösteriyor, tecavüz olma ihtimali de var hatta.”

Hiç beklenmedik bir şekilde Helen, Melek’e bir an için acıdı. Bunca yıldan sonra bile Helen’i cinsel suçlar kadar etkileyen başka bir şey yoktu ve ne kadar yozlaşmış olurlarsa olsunlar kurbanlara acıyordu. Tecavüz sonrası, yavaş gelen bir ölüm, insanı için için yiyip bitiren kanser gibiydi, ne gitmene izin veriyordu ne de yaşa-mana. Melek dengesizdi, deliydi hatta ama bu tip bir saldırı onu cehennemin daha da derinlerine itmiş olmalıydı.

Aşırı derecede morarmış, hatta korkunç derecede yaralan-mış olabilirdi. Artık dünyadan elini eteğini çekip sonsuza kadar ellerinden kaçacak mıydı? Yoksa son bir zafer parıltısıyla yanıp sönecek miydi?

Yağmur istikrarlı ve sert bir şekilde yağıyordu. Öfkeli patlamalarla kaldırımlara vurarak şehre saldırıyordu, onu temizlemiyordu. Yolunu kesen derin gölcükler oluşmaya başlamıştı ama genç kadın hiç tereddüt etmeden onların arasından geçip gitti. Yağmur spor ayakkabılarının içine girdi, ağrıyan ayaklarını sıırıslıklam ıslattı ama kadın durmadı. Eğer duraksarsa sinirleri bozulacak ve geri dönecekti.

İliklerine kadar donmuştu, başı zonkluyor, şokun etkisi geçmeye başladıkça vücudu haykırıyordu. Çok dikkat çektiğinin farkındaydı bu yüzden hızlandı. Ne kadar hızlı yürürse o kadar az topallıyordu. Üzerinde bir kapüşonlu ve bir de beyzbol kepi vardı ama yanından geçen dikkatli biri, gözlerinin ve burnunun çevresindeki derin morlukları fark edebilirdi. Bahanesi hazırды ama konuşabileceğine pek inanmıyordu. Bu yüzden hızla yürümeye devam etti.

Sonunda bina göründü. İçgüdüsel olarak duraksadı –Korkudan mı? Utançtan mı? Sevgiden mi?– sonra binaya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ne beklediğini bilmiyordu ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu.

Bina kasvetli ama sıcak gözüküyordu. Kapıyı yumruklayıp beklerken ona bakan birinin olup olmadığını kontrol etti. Ama hiç kimse yoktu. Yalnızdı.

Cevap yoktu. Kapıyı tekrar yumrukladı. Geçen her saniye durumu kötüleştiriyordu.

Bu sefer ayak sesleri duydu. Karşısına çıkacak şeye kendisini hazırlayarak kapıdan uzaklaştı.

Kapı ağır ağır açıldı ve tıknaz, anaç bir kadın göründü. Kadın kapüşonlu kadına baktı ve duraksadı.

“Nasıl yardım edebilirim?” Sesi kibar ama temkinliydi. “Ben Wendy Jennings. Birini ziyarete mi geldiniz?”

Karşılık olarak kadın kapüşonunu indirdi ve kepini çıkardı. Wendy Jennings’in nefesi kesildi.

“Ulu Tanrım. İçeri gel, zavallı kız. Buna baktırman lazım.”

“Ben iyiyim.”

“Hadi gel. Korkma.”

“Kendim için bir şey istemiyorum.”

“Peki, ne istiyorsun?”

“Bunu.”

Montunun fermuarını açtı ve içeride sakladığı yumuşak bohçayı çıkardı. Wendy başını eğip sıcak bir battaniyeye sarılı bir şekilde uyuklayan bebeğe bakınca kendisine sunulan şeyin ne olduğunu fark etti.

“Tanrı aşkına, al şunu,” diye fısıldadı kadın.

Ama Wendy Jennings geri adım atmaya başlamıştı.

“Bak tatlım, başının belada olduğunu görüyorum ama bebeğini bu şekilde alamayız.”

“Neden? Burası çocuk yurdu, öyle değil mi?”

“Elbette ama...”

“Lütfen beni yalvartmayın.”

Wendy Jennings, kadının ses tonunu duyunca ürperdi. Gerçekten endişeli bir sestiydi ama içinde öfke de vardı.

“Ben artık onunla ilgilenemem,” diye devam etti kadın.

“Bunu görüyorum ve anlıyorum, gerçekten ama bu tip şeyleri yapmanın bir yolu var. Uymamız gereken prosedürler var. İlk yapmamız gereken şey sosyal hizmetleri aramak.”

“Sosyal hizmetler olmaz.”

“O zaman bir ambulans çağırmama izin ver. Sana bir baktıralım ve sonra bebekle ilgili konuşuruz.”

Bu bir tuzaktı. Öyle olmalıydı. İyi birini, güvenilebileceği birini bulabileceğini düşünmüştü ama burada onun için hiçbir şey yoktu. Topuklarının üzerinde döndü.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Wendy. “Gitme lütfen, gitme de konuşalım.”

Ama kadın karşılık vermedi.

“Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Eminim öyledir.”

Kadın duraksadı, sonra dönüp koca bir adım atarak Wendy Jennings’in suratına tükürdü.

“Kendinden utanmalısın.”

Arkasına bile bakmadan, göğsüne bastırıldığı bebeğiyle yolda hızla hızlı yürümeye başladı. Gözyaşları sel gibi akıyordu – zayıflık ve öfkeden kaynaklanan kocaman ümitsiz gözyaşları.

Son şansı, telafi etmek için son fırsatı da kaybolmuştu.

Artık sadece ölüm vardı.

Durum ümitsizdi. Polis, onlara sorumluluklarından bahsederek basın ordusunu uzaklaştırmıştı ama polis gider gitmez her şey tekrar başlamıştı. Kapıyı yumruklamalar, posta deliğinden soru sormalar. Birkaçı, bahçe çitinden tırmanıp arka kapıya dayanarak şansını arka tarafta denemişti. Seranın penceresinden hortlaklar gibi içeriye bakmışlardı.

Robert ve ebeveynleri artık üst katta sürekli bir karanlık içinde yaşıyorlardı. İlk başta burada görünmeyeceklerini düşünmüşlerdi ama sonra bir fotoğrafçının yolun karşısındaki evin üst kat penceresinden sarktığını görünce perdeleri sıkıca çekmişlerdi. Artık gece yaratıkları gibi hareket ediyorlar, karanlıkta birbirlerine sokulup yiyecekleri teneke kutu ve paketlerden yiyorlardı - yaşamaktan çok hayatlarını sürdürüyorlardı.

Robert ilk başta internetten uzak durmuştu, girmek istemişti. Ama dünyaya açılan tek pencere bu olduğu için direnmek zordu. Bir kez girdikten sonra da karşı koyamadı. Ulusal gazeteler çalışıp çabalayıp canavar Marianne'i tüm ihtişamıyla hayata geri getirmişlerdi. Robert, anne ve babasını inciteceğini bildiği için onların görmesini istemeyerek kendini odasına kapatıp sürekli okuyup durmuştu. Annesinin iç dünyasına girmişti. Ona karşı bir parça acıma hissediyor oluşuna şaşırdı -kadın belli ki korkunç bir taciz ve ihmale maruz kalmıştı- ama işlediği cinayetler çok acımasızdı.

Kesinlikle çok zeki olmalıydı –kendisinden de mi zeki?– ama uçurumun kenarından dönecek kadar zeki değil. Hayatı mide bulandırıcı ve üzücü bir şekilde sona ermişti. *Ulusal Araştırmacı*’nın web sitesine bakılırsa kurşun kalbini delmişti ve kız kardeşinin kollarında kan kaybından ölmüştü. Bunun ardından, Helen’in hayatı teşhir edilmişti ve şimdi sıra Robert’taydı. Başarısız olduğu her sınav, en küçük düşüncesizlikleri, kanunla başının her belaya girişi basın tarafından yakalanmıştı. Onu başarısız, aylak, sert ve annesine tıpatıp benzeyen biri olarak sergilemek istiyorlardı. Kötü tohum. Ona ve ailesine karşı yapılan bu karakter cinayeti onu o kadar öfkelen-dirmişti ki Helen Grace ona destek mesajı attığında ona kısa ve soğuk bir cevap yazdı. Gazeteciler onun mesajlarına ulaşsınlar ya da ulaşmasınlar. Umurunda değildi.

Bir şey yapılması gerekiyordu. Bu kadardı. Ebeveynleri korkunç bir acı çekiyor, onunla bağlantılı oldukları için arkadaşlarıyla konuşamıyor veya onları göremiyorlardı. Robert sürüye, üzerinde düşünecekleri başka bir şey vererek onları uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Doğumundan beri onu yetiştirmiş olan ailesine bu kadarını borçluydu.

Yaralı koluna yeni sardığı bandajı eline dolayarak onunla oynadı. Kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı. Çok çaresiz bir plandı ve her şeyin sonu olacağı anlamına geliyordu. Ama başka ne yapabiliirdi ki? Köşeye sıkıştırılmıştı ve kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Tony bu değişim karşısında şaşkıındı. Melissa'nın temiz kıyafet ve makyaj malzemesi istediğini biliyordu ama buna rağmen onun bu kadar farklı gözükmesini beklemiyordu. Şimdiye kadar onu sadece bot, kısa etek ve yarım üstten oluşan seks işçisi üniformasının içinde görmüştü. Kot pantolon ve kazak giyip saçlarını da gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplayınca mutlu ve rahatlamış gözüküyordu.

Tony'yi çekingen bir şekilde selamladı, kısa bir süreliğine ayrı kaldıkları için sanki neyle karşılaşacağını bilmiyormuş gibiydi. İşin aslı Tony de aslında nasıl davranacağını bilmiyordu ama artık burada olduğuna göre kıza sarılmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi geliyordu. Görölmekten korkarak hızla üst kata çıkmışlardı ama bu sefer düşündükleri aşk değildi, el ele tutuşup gözlerini tavana dikerek yan yana yattılar.

"Başına bela açıtıysam özür dilerim," dedi Melissa sessizce.

Tony'nin alyansının evde komodininin üstünde olmasına rağmen, Melissa onun evli olduğunu kesinlikle tahmin etmiş olmalıydı.

"Böyle olsun istemedim."

"Senin hatan değil. Bu yüzden kendini suçlu hissetme... Benim işim bu."

Tony yarım yamalak gülmeyi başarınca kız da ona karşılık verdi.

“Seni mutsuz etmek istemiyorum Tony. Üstelik de bana bu kadar iyi davrandıktan sonra.”

“Etmiyorsun.”

“Güzel. Çünkü bana söylediklerini düşündüm. Ve haklısın. Bazı şeyleri değiştirmek istiyorum.”

Tony, konuşmanın nereye gideceğinden emin olmadığı için hiçbir şey demedi.

“Beni uyuşturucuyu bırakmak için doğru programlara yönlendirebilirsen, yaparım. Bir daha sokaklara geri dönmek istemiyorum. Asla.”

“Elbette. Elimizden gelen her şeyi yaparız.”

“Sen çok iyi bir adamsın Tony.”

Tony gülümsedi.

“Aksine, hiç öyle değilim...”

“İnsanlar incinirler Tony. Hayat böyle. Bu seni kötü biri yapmaz. Bu yüzden kendini hırpalama. Sen ve ben... ne kadar sürerse sürer ve sonra karma geri dönebilirsin, sorun değil. Sana bağlanmam, söz veriyorum.”

Tony başını aşağı yukarı salladı ama tatmin olduğu veya rahatladığı için değil. İsteddiği bu muydu? Normale geri dönmek mi?

“Sen istemediğin sürece elbette,” diye devam etti gülümseyerek. “Ama bu sana kalmış, benim hiçbir şeyim yok, senin her şeyin var. Senin yerinde olsam akıllı davranır ve karıma geri dönerdim.”

Gözlerini tekrar tavandaki çatlaklara dikerek sustular. Tony’ye yeni bir gelecek sunuluyordu. Bu tamamen çılgıncaydı elbette ama garip bir şekilde mantıklı geliyordu. Ama bunu yapacak cesareti kendinde bulabilecek miydi?

Dedektif Grounds durdu ve bakakaldı. Hayatı boyunca böyle bir şey görmemişti. Bu tam bir katliamdı.

Anton Gardiner hayatta olduğu gibi ölüyken de bulunması zor biri olduğunu kanıtlamıştı – polis ve rakiplerini şaşırtmak için sürekli yer değiştiriyordu. Hiç mülkü yoktu, evleri kısa süreliğine kiralamayı tercih ediyordu, böylece birden ortadan kaybolması gerekecek olursa parasız kalmıyordu. Ve sonunda bu durum Dedektif Bridges ve ekibini ihtiyaçları olan dönüm noktasına ulaştırdı. Anton Gardiner sadece nakit çalışıyordu, kredi kartları ve çeklerin arkada bıraktığı izlerden hoşlanmıyordu. Bu yüzden birkaç saat boyunca telefonlara sarılarak, son on iki ay içinde kısa dönemlik nakit ödeme yapmış olan kişilerle ilgili –Anton’un tarifine uyabilecek olan birileriyle ilgili– bilgi almak için ev sahiplerine baskı yapmak en sonunda olumlu sonuç vermişti.

Ev sahibi, Castle Caddesi’ndeki evin bodrum katını incelemeye açmak konusunda fazlasıyla istekli davranmıştı. Ama onları karşılayan şey karşısında en az Bridges kadar şaşkıncı. Sandalyeler kırılmış, masalar devrilmiş, odadaki tek yatak ters dönmüş bir şekilde, en üstünde paramparça olmuş bir şilteyle beraber yerde duruyordu – biri sanki daireye savaş açmış ve sonra da hiç acımamış gibiydi.

Yatak odasında, tahrip edilmiş yatağın altında en az bir metre çapında tırtıklı bir daire halinde yayılmış kirli kahverengi bir leke

vardı. Dedektif Grounds polis memurlarından birine özel harekât timini çağırmasını emretti ama lekenin kurumuş kan olduğunu söylemesi için kimseye ihtiyacı yoktu. Birisi bu pis odada çok kan kaybetmişti.

Lekeli halı parçası odadaki altüst edilmemiş birkaç yerden biriydi. Burada, bu minik odada bile gardırop paramparça edilmiş, halının kenarları kaldırılmıştı. Dairedeki diğer odaları inceleyen Dedektif Bridges bu gelişmeleri sindirmeye çalıştı. Çok net olan iki şey vardı. Birincisi, birisi –muhtemelen Anton Gardiner– burada saldırıya uğramış ve öldürülmüştü. Ve ikincisi, biri bir şeyler aramıştı.

Ama ne? Ve bu şeyi elde etmek için neden birini öldürmek için hazırlık yapmışlardı?

“K(esinlikle emin misin?)”

Helen sesinin yükseldiğinin farkındaydı –soruşturma odasındaki birkaç kişi başını kaldırmıştı– bu yüzden sesini alçalttı ve ofis kapısını kapatarak konuşmaya devam etti.

“Yüzde yüz,” dedi telefonun diğer tarafındaki ses. Ses, Southampton Merkez’deki adli tıp amirine aitti. “Gareth Hill’in yüzündeki tükürüklerdeki DNA’yla, Anton Gardiner’ın cesedindeki iki kan kaynağından elde edilen DNA’yı karşılaştırdık. Eşleşmiyorlar. Eğer Gardiner’ın tırnaklarının altındaki kan onu öldüren kişiye aitse, o zaman başka biri tarafından öldürülmüş.”

“Melek tarafından değil mi?”

“Öyle görünmüyor. Veri tabanındakilerle karşılaştırıyoruz. Bir şey bulur bulmaz haber veririm.”

Helen telefonu kapattı. Dava yine tersine dönmüştü. Ne zaman Melek’e yaklaşacak olsalar, Melek yine ellerinden kayıp gidiyordu. Ofisinden hızlı adımlarla çıkan Helen, Charlie’yi yanına çağırırdı. Ondaki haberler de daha iyi değildi – diğer Bitchfest forum kullanıcılarını bulmaya yaklaşamamışlardı bile. Bu da keşfe çıkacakları tek bir alan kaldığı anlamına geliyordu.

“Sanderson’dan şimdilik soruşturmayı devralmasını iste ve benimle gel,” dedi Helen, Charlie’ye. “İkimizin bir yalancıyla randevusu var.”

“Selam Çekiç.”

Jason Robins arkasını dönünce Helen ve Charlie’nin ofisine girdiğini gördü. Çalışma masasından kalktı ve koşturarak yanlarından geçip ofis kapısını sessiz ama sıkıca kapattı.

“Sizi kim içeri aldı?” diye sordu. “Arama iznine falan ihtiyacınız yok mu?”

“Sadece sohbet etmeye geldik. Resepsiyondaki kızlara seninle acil bir polis meselesi üzerine konuşmamız gerektiğini söyledik ve kimliklerimizi görür görmez bizi seve seve içeri aldılar.”

Jason, masalarında dedikoduya başlamış olan sekreterlere şöyle bir baktı.

“Size taciz sebebiyle dava açabilirim. Zaten başımda şu vardı,” dedi başıyla Charlie’yi işaret ederek, “bana sabah akşam e-posta atıp, telefon edip... bunu kabul edemem.”

“Şey, üzgünüm ama ‘şu’nun birkaç sorusu daha var,” diye karşı çıktı Charlie. “Melek hakkında.”

“Yine mi bu konu.”

“Şu resme bakmanı istiyorum.”

“Size söyledim, ‘Melek’i tanımıyorum...”

“Al,” diye devam etti Charlie, karşı çıkışını göz ardı edip Lyra’nın robot resmini çıkararak. Jason, resmi istemeye istemeye aldı.

“Bu kadını tanıyor musun? Melek bu mu?”

Jason kafasını kaldırıp Helen'a baktı. Kaşlarında terler birikmeye başlamıştı.

"Son kez söylüyorum, Melek'le hiç beraber olmadım. Onunla hiç buluşmadım. Ben kimlik hırsızlığı kurbanıyım. Biri kredi kartımı kopyaladı ve bu iş için..."

"Peki, o zaman bunu neden bildirmedin?" diye bağırdı Helen, profesyonel soğukkanlılığını bozan bir sinirle.

"Efendim?"

"Bankanla konuştuk. Kartınla ilgili herhangi bir dolandırıcılık ihbarında bulunmadığın ortaya çıktı. Üstelik geçen görüşmemizden beri de kartı kullanmaya devam etmişsin. Morrisons'ta, Boots'ta, devam edeyim mi?"

Jason'm bu sefer söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

"Sana son bir şans tanıyacağım Jason. Ve saçmalamayı kesip bana şu anda Melek'ten bahsetmezsen seni adalete engel olmaktan tutuklayacağım," diye devam etti Helen gittikçe yükselen bir sesle. "Seni bütün meslektaşlarının önünde dışarı çıkaracağım ama Dedektif Brooks'u arkamda bırakacağım. O birkaç tane güzel soru sorunca, meslektaşlarının kafasında patronlarının fahişelerle yatmaktan hoşlandığı ve sonra internette diğer zavallı erkeklere bu konuda böbürlendiği konusunda kesinlikle hiçbir şüphe kalmayacak. Hatta belki onları kazara forum yazılarından birkaçına yönlendirebiliriz. Senin hakkında daha çok şey öğrenmek isteyeceklerine eminim, Çekiç ve o koca s..."

"Tamam tamam, sesini yükseltme," diye yalvardı Jason, camın diğer tarafındaki meslektaşlarına bir bakış daha fırlatarak. Birçoğu gözlerini dikmiş bariz bir şekilde onlara bakıyordu.

"Başka bir yere gitsek olur mu?"

"Hayır. Konuşmaya başla."

Jason karşı çıkacakmış gibi oldu, sonra koltuğuna yığıldı.

"Onunla hiç beraber olmadım."

* İlaç ve kişisel bakım ürünleri vs. satılan bir mağaza. (ç. n.)

“Ne?”

“Melek’le hiç yatmadım. Onunla sadece bir kez görüştüm.”

“Ama yazılarında onunla birçok kez yattığını söylemişsin,” diye araya girdi Charlie. “Ona ‘dört bir yandan’ sahip olduğunu.”

Uzun bir sessizlik oldu. Jason’ın ter içinde kalmış yüzü utançtan pembeleşmişti.

“Yalan söyledim. Onunla hiç yatmadım. Bir fahişeyle hiç yatmadım.”

“Her şeyi uydurdun mu?” diye sordu Helen inanamayarak.

Jason başını eğdi ve aşağı yukarı salladı.

“Diğerlerine duymak istedikleri şeyi söyledim.”

“Forumdakilere mi? ‘AmKralı’, ‘Keyifçatan’...”

“Evet. Uyum sağlamak istiyordum. Beni sevmelerini istiyordum.”

Helen, Charlie’ye bir bakış attı. Adamın yalnızlığı trajikti ve Helen, bu boşanmış adama karşı ilk kez bir parça merhamet hissetti.

“Melek’le ne zaman tanıştın?”

“Dört gün önce. Çocuklardan biri bana onu nerede bulacağımı söyledi, ben de bakmaya gittim. Ve oradaydı.”

“Ne oldu?”

“Onu aldım. Arabayla Common’a doğru gittik.”

“Ve?”

“Konuşmak istedi. Bana sorular sordu. Havadan sudan şeyler işte, bilirsiniz. Sonra... sonra bana evli olup olmadığını sordu. Neden bilmiyorum ama kafamı duvara toslamış gibi oldum.”

“Nasıl yani?”

“Beni tetikledi. Basit bir soruydu ama...”

Jason duraksadı, bu anının duygusallığı onu etkisi altına almıştı.

“Ama ağlamaya başladım.”

Sonunda başını kaldırdı. Helen adamın yüz ifadesindeki çaresizlikten çok etkilenmişti.

“Ona her şeyi anlattım. Karımı nasıl özlediğimi. Emily’yi nasıl özlediğimi.”

“O ne yaptı?”

“Pek fazla bir şey yapmadı. O şekilde konuşmam hoşuna gitmedi. Birkaç şey söyledi –‘atlatırsın’, gibi şeyler– sonra arabayı durdurmamı istedi.

“Sonra ne oldu?”

“Arabadan indi. Arabadan indi ve yürüyüp gitti. Ve bu, onu en son görüşümdü, yemin ederim.”

Helen başını aşağı yukarı salladı.

“Sana inanıyorum Jason ve bu konuda konuşmanın çok zor olduğunu biliyorum. Ama aslında çok ucuz atlatmışsın. İnan bana, işler çok daha kötü sonuçlanabilirmiş.”

“Ve o... gazetedeki bütün o herifleri?”

“Evet, bu yüzden onu bulmamız gerek. Bu nedenle lütfen resme iyice bak ve söyle: Melek bu mu?”

Jason robot resmi bir kez daha eline aldı. İyice baktı ve:

“Hayır,” dedi.

Charlie, Helen’a bir bakış attı, endişeyle yüklü bir bakış ama Helen bunu görmemezlikten geldi. Soruşturmanın bir kez daha gözlerinin önünde çözüldüğünü hissediyordu.

“Tekrar bak. Lyra Campbell bizim bir numaralı şüphelimiz. Bu aslına çok benziyor, bunun Melek olmadığına emin misin?”

“Kesinlikle. Ona hiç benzemiyor.”

Ve o anda Helen bir kez daha başlangıç noktasına döndüklerini anladı.

Helen kendine acı acı küfretti. Ona ve ekibe karşı bir oyun oynandığından kesinlikle emindi. Charlie'yi tekrar gerekli ipuçlarını toplaması için karakola gönderdikten sonra Helen yanına iki üniformalı polis alarak doğruca güvenli eve gitti. Şu ana kadar Melissa'ya kraliyetten biriymiş gibi davranılmıştı – Helen kadının kelepçelerle bir ekip otosunun arkasına bağlandığında ne tepki vereceğini merak etti.

İlk başta evde hiç kimse yokmuş gibiydi. Helen deli gibi kapıyı vurdu – Melissa bir şekilde öğrenmiş ve tüymüş müydü? Dışarıdaki polisler onun binayı terk etmediği konusunda ısrarcıydılar ama asla emin olamazlardı. Ama en sonunda gözetleme deliğinde bir göz göründü ve Melissa'nın suçlayıcı bir şekilde kimin geldiğini ve ne istediklerini soran boğuk sesi duyuldu. Gelenin Helen olduğunu görünce şaşırdı. Yarım saat sonra kendini Southampton Merkez'de bir sorgu odasında soru yağmuruna tutulmuş bir şekilde bulunca daha da çok şaşırdı – üzüldü.

“Bunu neden yaptın Melissa?”

“Neyi neden yaptım? Ne yapmış olabilirim ki?”

Sanki suçlandığı için gücenmiş gibi soruyu Helen'a kavgaya eder gibi sormuştu. Gerçekten de morali çok kötüydü.

“Anton Gardiner'ı neden öldürdün?”

“Siktir git.”

“Seni incitti mi? Paraya mı ihtiyacın vardı?”

“Ona elimi bile sürmedim.”

Helen gözlerini dikip kadına baktı. Sağ tarafına uzanarak dosyadan bir kâğıt çıkardı.

“Biraz önce Anton Gardiner’ın cesedinde bulduğumuz kanın tam analizini aldık. Senin de tahmin edeceğin gibi üzerinde çok fazla miktarda kendi kanı vardı – ona uygulanan vahşetin seviyesine bakılacak olursa şaşırtıcı sayılmaz. Ama başka birinin kanı daha vardı. Anton’un tırnaklarının altında bunun izleri vardı ve hatta iki dişinde de, kendini savunmaya çalışırken saldırganı tırnaklayıp ısırmış.”

Helen bunun etki etmesini bekledikten sonra sözlerine devam etti:

“Bu senin kanın Melissa.”

“Eminim öyledir.”

“Sana bundan sonrası için tavsiyem yanında bir avukat bulundurman...”

“Avukata ihtiyacım yok benim. Kim benim hakkımda yalanlar uyduruyor?”

“Elimizde bir eşleşme var Melissa. Kanın DNA analizini Ulusal Polis Bilgisayarı’nda yaptık ve senin ismin çıktı.”

Melissa hiçbir şeyi kabul etmeden kızgın kızgın baktı. Helen dosyasından birkaç kâğıt daha çekerek devam etti:

“Üç yıl önce bir başka seks işçisiyle –Abigail Stevens’la– atışmışsın. Bir müşteri yüzünden. Seni hafif yaralamayla suçlamış, sen de öyle yapmışsın, bu tip davalarda olduğu üzere ikinizden de ağız çubuğu kullanarak DNA örneği alınmış. Bu tip şeyleri on yıl süreyle ulusal veri tabanında tutmak standart bir uygulama.”

Helen devam etmeden önce sözlerinin anlaşılması için bekledi:

“Sen belki bizim bunları attığımızı sandın, belki de DNA verdiğini unuttun ama bu, bulduğumuzun senin kanın olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Melissa tam onun sözünü kesmek üzereyken Helen kadının üzerine gitti.

“Anton Gardiner’ı öldürüp eski sinemaya gömdün. Sonra metruk binaların satışa çıktığını duydun. Bu senin için bir sorundu, bu yüzden cinayetlerini başka birinin üstüne yıkma şansı eline geçince bunu değerlendirdin. Anton hiçbir zaman Melek’in kurbanlarından biri olmadı, o senin kurbanındı.”

“Elinde kanıt olsa iyi olur yoksa çok pişman olacaksın.”

“Polislerimden biri bu sabah Bitterne Park’taki bir adreste bir araştırma yaptı. Anton’un görüldüğü en son yerin Castle Caddesi’ndeki kiralık bir bodrum katı dairesi olduğu ortaya çıktı. Ev yerle bir edilmiş, altı üstüne getirilmiş ve yatak odasının zemininde kurumuş kan vardı. Çok fazla. Senin ve Anton’un kanı mı? Analizler kısa bir süre içinde elimizde olur.”

Melissa kaşlarını çatı. Ama Helen kadının Castle Caddesi’nden bahsettiği zamanki tepkisini görmüştü ve ona karşı bir avantaj elde etmiş olduğunu biliyordu.

“Anton bir yere kök salmaktan hoşlanmıyordu, öyle değil mi? Oradan oraya gitmeyi, etrafında bir gizem havası yaratmayı seven bir adamdı. Ve söylentilere göre o nereye gidiyorsa parası da onunla gidiyordu. Bankalara güvenmiyordu, öyle değil mi? Ve hep yastığının altında bir bıçakla uyuyordu. Şimdi belki ikiye ikiye kendin toplarsın veya belki bu söylentileri duymuşsundur. Senin zaten paraya ihtiyacın vardı, öyle değil mi?”

“Bunları o koca kışından uyduruyorsun.”

“Kira ödemediğin için kiralık odandan atılmıştın ve çok fazla uyuşturucu borcun vardı. Paraya ihtiyacın vardı. Ve Anton’un zulası bunu tam olarak karşılamaya yetiyordu. Ne kadar parası vardı?”

Melissa tam cevap verecekken bu sefer sustu. *Eğer ortada bir zula varsa da demek ki yeterli değildi*, diye düşündü Helen. Pezevengine sebepsiz yere işkence edip öldürmüş müydü?

Melissa uzun, çok uzun bir duraksamadan sonra cevap verdi:

“Yorum yok.”

“Şimdi ara vermeyi teklif ediyorum. Bu ara sırasında bir avukatı arayabilirsin ki bunu yapmanı şiddetle tavsiye ederim. Geri döndüğümüzde sana cezanı ve susma hakkını hatırlattıktan sonra seni cinayet şüphesi, ağır yaralama, alıkoyma, hırsızlık ve adaleti yanıltmaktan resmî olarak tutuklayacağım. Ayrıca bir de polisin vaktini boşa harcamaktan. Kulağa nasıl geliyor?”

En sonunda Helen sinirlenmeye başlayınca Melissa da kendini tutamadı. Kadın ayağa fırlamış masanın karşısından parmağını Helen’a doğru uzatmıştı.

“Bridges’ı çağırın.”

“Efendim?”

“Tony Bridges’ı çağırın. O bu işi çözer.”

“Ne demek isti...”

“Onu çağırın. HEMEN!”

Helen soruşturma odasına doğru yürürken aklından hepsi de bir öncekinden kötü onlarca farklı senaryo geçti. Melissa ne demek istemişti? Tony ne yapmıştı? Ve Melissa, Tony’nin bu işi çözeceğine nasıl bu kadar güveniyordu?

Buzluğun kapağını açıp alnını dolabın soğuk iç kısmına yasladı. Başını zonkluyor, yüzündeki maviye çalan morluklar nabız gibi atıyordu ve kendini her an kusacakmış gibi hissediyordu. İhmalkârlıktan buzluk tamamen buz içinde kalmıştı ve şu anda soğuk yuvarlak bir el yüzünü avucunun içine almış gibi hissediyordu. Kısa bir süreliğine kendini rahat, hatta neredeyse sakin hissetti. Ama sonra ağlamalar tekrar başladı ve gerçek canını yaktı.

Buzdolabının kapağını açarak raftan bir kola aldı. Kolayı bir dikişte içti. Sonra arkasını dönerek yürüdü, buzdolabının kapısını hafif aralık bıraktığı için, dolaptan gelen zayıf ışık, pis zeminin mide bulandırıcı sarı bir tonda gözükmesine sebep oldu.

Amelia yatakta açlıktan çılgınlık atarak yatıyordu. Kısa bir süre, ona olan bağımlılığından nefret ederek bebeğine baktı. Neden o? Bu kız neden daha düzgün birinin çocuğu olmamıştı? Bir fahişe ve katilin çocuğu olarak doğmuştu. Daha başlamadan lanetlenmişti.

Bebeğin ağlaması arttığında başı daha da korkunç bir şekilde ağrımaya başladı bu yüzden bebeği hemen kucakladı, kolayca kaldırdı ve Amelia'nın büzülmüş dudaklarını meme ucuna doğru götürdü. Bebeği emmeye başladığında başı dönmeye ve sersemlemeye başladı. Bir önceki gece, çaresizlikten ve öfkeden hiç uyumamıştı ve şu anda da kendini güçsüz ve dengesiz hissediyordu. Amelia'yı dirseğinin üzerine yerleştirdi ve birkaç dakikalığına başını dinleyebilmek için

yatağa taşıdı. Amelia'nın sıkıca meme ucunu kavrayışı hiç gevşemedi, bebek keyfi yerinde olduğu için annesinin acısından bihaberdi.

Dakikalar sonra uyandığında Amelia kucağında sakinleşmişti ve uyuyordu, emdiği sütün artıkları dudaklarında kurumuştu.

Gece boyunca, sorununu çözmek için birçok yol düşündü. İlk olarak Amelia'yı South Hants Hastanesi'nin merdivenlerine bırakmayı düşündü ama artık onu yabancılara bırakmak istemediğini biliyordu. İnsan doğasındaki iyiliğe olan inancını kaybetmişti. Ona ne yapacaklarını, ne tür işkenceler çecktireceklerini kim bilebilirdi. Kesinlikle ailesinin yanına gidemezdi, bu da her şeyin ona kaldığı anlamına geliyordu.

Bundan sonra tek sorun bunu nasıl yapacağıydı. Onu dövemezdi. Yastık kullanma ihtimalini de göze alamazdı. Her şeye rağmen bunu sinirlerinin kaldırmayacağını biliyordu. En iyisi bunu onu beslerken yapmaktı. Amelia biberonu çok seviyordu ve eğer hapları yeterince ezerse... Eczane yakında açılacaktı ve istediklerini alabilecekti. O zaman her şey sona erecekti.

Bu kadar basit. Ve yine de bunun yapmak zorunda kaldığı en korkunç şey olduğunu biliyordu. Onu huzura kavuşturacağını biliyordu öyleyse bunu düşününce neden boğazı düğümleniyordu? Midesi bile bulanmadan insan öldürmüştü, kendilerine baba ve koca diyen o pis küçük sıçanların hayatlarına son vermekten zevk almıştı. Küt, küt, küt. Ama şu anda tereddüt ediyordu. Sorun sadece bebeğin kendi kanından canından olması değildi - hisleriydi. Aylardır çaba sarf ediyordu, bu küçük şeyden nefret etmeye uğraşıyordu ama bunu daha fazla inkâr edemezdi. Ona acıyordu.

Ve bu his, onun çok, çok uzun bir zamandır hissetmediği bir şeydi.

“Bu işi senin için kolaylaştıracağım. Al.”

Tony Bridges bar masasının üstünden ona doğru bir zarf uzattı. Helen, her zaman güvenmiş olduğu adamın aklını okuyabilmek için gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

“İstifa mektubum,” diye devam etti Tony.

Helen duraksadı, sonra nihayet bakışlarını indirdi. Zarfı açarak mektubu inceledi.

“Tony, bu çok çocukça. Çok büyük bir hata yaptın ama belki bu işi bir şekilde çözebiliriz, seni operasyon görevinden alıp masa başı bir işe verebiliriz...”

“Hayır. Gitmem gerek. Benim için en iyisi bu. Ve senin için. Benim... Nicola’yla birlikte olmak için zamana ihtiyacım var. Ona olanları anlatmam lazım. Ve kendimi affettirmeye çalışmam lazım. Bu seferlik önceliği ona vermeliyim.”

Helen onun kararlı olduğunu görebiliyordu. En iyi polislerinden –karakoldaki en yakın arkadaşlarından– birini kaybettiği için hayal kırıklığı yaşıyordu ama Tony kararını vermişti ve ona karşı çıkmanın bir anlamı yoktu.

“Beni vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüştüm, bu sebeple buraya gelmeden Harwood’un ofisine de bir mektup bıraktım.”

Helen gülümsemesine engel olamadı. Bu tam ona göre bir hareketti – sonuna kadar özenli.

“Ne oldu Tony?”

Tony cevap verirken sorumluluktan kaçmamak için dosdoğru onun gözlerine baktı:

“Zayıftım. Onu istiyordum... Bu bir bahane değil ama hayatım çok... çok yavandı. Çok boş. Ve o bana bende olmayan bir şey sundu. İşin gerçeği, şu anda hâlâ onun yanında olabilirdim, eğer şey yapmamış olsaydı... Bunu yapmam gerekiyordu. Neyin önemli olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Neyi sevdiğimi. Şu anda Nicola’yı istediğimi biliyorum. Onun, bizim mutlu olmamızı istiyorum. Kenarda biraz param var, bu yüzden... Karımla biraz zaman geçireceğim.”

Helen, Tony’nin kendi için belirlediği bir hedefi olması karşısında şaşkındı. Bu kadar yoldan çıkmış, korkunç bir hata yapmış birine göre Tony ne yapılması gerektiği konusunda son derece netti. Hislerinin gücü hayranlık uyandırıyordu ama yine de bu çok büyük bir kayıptı.

“Gitmeyip bir şekilde bu işin içinden çıkmaya çalışabileceğimi biliyorum ama karıma ve teşkilata ihanet ettim. Melissa’yla ilk sohbetimizde Melek’ten bahsettim –onunla ilgili neyi bilip bilmediğimizden– ve o, boşlukları doldurarak Lyra’yı yarattı. Bana duymak istediklerimi söyledi. Ben eğer bunları, soruşturmayla ilgili gizli şeyleri anlatmamış olsaydım bizi bu çıkmaz sokaktan asla çıkaramazdı. Kitaptaki en eski numarayla kandırıldım. Seni korumak, ekibi korumak adına gitmem en iyisi olacak.”

Helen araya girmek üzereydi ama Tony konuşmasını bitirmemişti.

“Eğer senin için bir sorun yoksa karakola bir daha gitmek istemiyorum. Beni iyi bir şekilde hatırlamalarını istiyorum. Olduğum gibi.”

“Elbette. İnsan kaynaklarıyla uzlaşmaya çalışırım ve muhtemelen temsilcin seninle iletişime geçecektir. Senin için en iyi anlaşmayı yapmaya çalışacağım Tony.”

“Zaten yeterince şey yaptın. Sonuç olarak ben bu kadar az şey yapmış olduğum için özür dilerim.”

Bunu söyledikten sonra bir anda onu saran duyguların etkisiyle ayağa kalktı. Belli ki gitmek istiyordu ve Helen onu durdurmadı.

“Kendine iyi bak Tony.”

Tony giderken elini kaldırdı ama arkasını dönmedi. O, en ümit vadeden polis memurlarından biri olmuştu, Helen’ın dayanağıydı ve artık gitmişti. Melek hâlâ yakalanmamıştı ve Helen her zamankinden daha yalnızdı.

“S ize söyleyeceklerim bu odadan çıkmayacak. Gereksiz oyalanmalarla uğraşacak vaktimiz yok – bu *asla* dışarı sızmamalı. Bu yüzden bu konuda konuşmayın, arkadaşlarınıza veya eşlerinize anlatmayın. Kesin bir tecrit istiyorum.”

Bütün ekip, ulaşılamayan Dedektif Fortune hariç, acilen soruşturma odasında toplanmıştı. Helen bunu herkesin önünde yapmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Yılanın başını küçükken ezmeliydi.

“Söylentileri hiç şüphesiz duymuşsunuzdur ve maalesef hepsi doğru. Tony Bridges, Melissa Owen’la cinsel ilişkiye girerek soruşturmayı tehlikeye attı.”

Ekip söylentileri elbette duymuştu ama onaylanması yine de ağır bir darbe etkisi yaptı.

“Lyra Campbell bir çıkmaz sokak, Melissa’nın Anton Gardiner cinayetini bir başkasının üstüne atma girişimi. Bu işten kurtulabilmek için Tony’yi kullanabileceğini düşündü. Bu üzücü karışıklığın tek iyi tarafı yaptıklarının cezasını çekecek olması. Tony... Tony geri gelmeyecek. Öğleden sonra istifa etti. Onun görevlerini Charlie üstlenecek.”

Helen, onunla göz göze gelmek istemeyen Charlie’ye şöyle bir baktı. Helen cesareti kırılmış bir şekilde duraksadı sonra devam etti.

“Öyleyse baştan başlayalım.”

Birkaç kişinin başı eğildi, bu yüzden Helen hızlı bir şekilde devam etti.

“Bize faydası olacağını düşündüğümüz bazı bilgiler edindik. Adli tıp, kargo bölgesinde buldukları kan analizlerini tamamladı. Kasaların üzerinde ve yerde aşırı dozda alkol, uyuşturucu ve kokain kullanan bir kadına ait çok miktarda 0 RH negatif kan bulundu. Daha ilginç, kanda yüksek seviyede prolaktine rastlandı. Bu da kadının büyük olasılıkla emziriyor olduğunu gösteriyor.”

Ekipten yüksek sesli bir iç çekiş duyuldu. Bu şaşırtıcı bir gelişmeydi ve riskleri ciddi ölçüde artırıyordu.

“Belki Melek’in bebeği var ya da kısa bir süre önce bebeğini verdi ama her iki durumda da birileri bir yerlerde onunla karşılaşmış olmalı. Bu bir klinik olabilir, doğum öncesi kliniği olabilir, evsizlerle ilgilenen bir sağlık ocağı, sosyal hizmetler, acil bölümleri veya Boots’un mahalledeki şubelerinden biri olabilir. Jason Robins’in sayesinde, yüz detayları daha net yeni bir robot resim var elimizde –Dedektif McAndrew bunları dağıtacak– bu yüzden herkesin ama herkesin dışarı çıkıp doğru yerlerde doğru soruları sormalarını istiyorum.”

Ekip dağılmak üzereydi ama Dedektif Fortune’un bir anda ortaya çıkışıyla herkes olduğu yerde kaldı.

“Çağrı bütün ekip için yapılmıştı Dedektif Fortune,” diye onu azarladı Helen.

“Biliyorum ve üzgünüm efendim,” diye cevap verdi genç polis memuru kızarak. “Ama çocuklarla işin teknoloji kanadında çalışıyordum... ve sanırım bir şey buldum.”

Ekip beklenti içinde tekrar oturdu.

“*Bitchfest*’teki diğer kullanıcıların IP adreslerini ele geçirmeye çalışıyorduk. Melek’le iletişim kurmuş olan diğer adamların yerini tespit etmek için. Çok şanslı olduğumuz söylenemez ama yazılan-

lara bakarken bir şey fark ettim. Tekrar edilen ifadeler ve yazım şekilleri.”

Helen’in ilgisini çekmişti. Bu işin nereye gittiğini sezebiliyordu ve eğer haklıysa bu her şeyi değiştirebilirdi.

“Forumu sık kullanan birkaç kişi var – ‘AmKralı’, ‘keyifçatan’, ‘Çakı’ ve ‘KaraOk’ cinsel deneyimlerini yazıp Simon Booker, Alan Matthews ve Christopher Reid’i Melek’i aramak konusunda cesaretlendirmişler. Onu nerede bulabileceklerini ve kadının onlara neler yapabileceğini söylemişler. Bilgi işlemciler kendi işlerini yaparken ben de yazılanları tekrar okuyordum ve ‘AmKralı’nın birçok kez ‘orospuyu yardırmak’ ifadesini kullandığını fark ettim. Ve sonra ‘Çakı’nın da aynı ifadeyi kullanmış olduğunu hatırladım. Her ikisinin de ‘keyifçatan’ gibi, ‘oral-seks’i tireyle ayırdığını fark ettim. Ve her üçü de ‘Ekstazi’ kelimesini ‘Ekstasi’ şeklinde hep yanlış yazmışlar. Ve bütün yazılanları topladım... yazılışlar, noktalama ve yazım hataları birebir aynı.”

“Demek ki biz bu üç kişiyi ararken aslında...”

“Aslında üçü de aynı kişiymiş,” diye araya girdi Dedektif Fortune.

“Hepsi Melek’miş.”

Bunu söylerken bile Helen’in başı döndü.

“Kurbanlarını kendine çekiyormuş.”

Ekip şaşkına dönmüştü. Melek’in müşterilerini neden bulamadıkları şimdi anlaşılmıştı – çünkü yoklardı. Bunu nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilirlerdi?

“Aynen. Hemen farklı bir taktik uygulamalıyız,” diye devam etti Helen, savaş sonrası bunalımına yakalanan askerlerini canlandırarak. “Kurye kutularındaki yazım hatalarının katili, eğitimsiz disleksik göstermek için yapıldığını farz edebiliriz. Aslında eğitilmiş ve bilgili biri. Kelime haznesi geniş ve bilgi teknolojileri kullanma ve manipüle etme konusunda usta ve kendini tehlikeye atmadan

bu cinayetleri planlayıp işlemesine olanak sağlayan sistematik bir zihni var. Aptal değil. Kurnaz, zeki ve cesur.”

Katillerinin ilk detaylı görüntüsü şekillenmeye başlarken, ekiptekiler her kelimeyi dikkatle dinlediler.

“Çok fazla alkol ve uyuşturucu kullanıyor ve kısa bir süre önce bir bebek doğurdu. Büyük olasılıkla fahişelik geçmişi var ama hiç yakalanmadı – DNA’sı ulusal veri tabanında yok. Bu yüzden sokaklarda nispeten yeni sayılır. Ve son saldırısı düşünüldüğünde muhtemelen ağır morlukları var ve belki de yaralı. Yapmamız gereken çok şey var, elimizde robot resim var ama akıllı davranmalıyız. İlk önce pazarın üst kısmını hedef alalım –escortlar, öğrenciler– ve bu saldırıların yapıldığı yerleri düşünelim. Şehrin merkez ya da kuzey bölgesinde bir yerlerde saklandığına bahse girerim, öyleyse hadi gidip bulalım onu.”

Ekip bir anda bu soruşturmayı sonlandırma kararlılığıyla dolu bir şekilde hızla robot resimlerini almaya gitti. Hemen gitmeyen bir tek Charlie vardı. Ve Helen bunun sebebini öğrenmek istiyordu.

Charlie hızlı adımlarla karakoldan uzaklaşıyordu – ama yeterince hızlı değil. Charlie yolun karşısına geçmeden önce Helen ona yetişti. Hemen konuya girdi.

“Neler oluyor Charlie?”

“Efendim?”

“Normalde hemen işe koyulurdun ama bir şey olmuş.”

Charlie patronuna baktı. Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu, bu noktayı çoktan aşmışlardı.

“Konu Steve. Teşkilattan ayrılmamı istiyor.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdi Helen. Hiç şaşırmamıştı. “Senin için işleri zorlaştırıysam üzgünüm. Steve’i daha iyi idare edebildim.”

“Senin bir suçun yok. Böyle olacağı belliydi. O olaydan...”

Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

“Anlıyorum. Sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacımız olduğunu biliyorsun ama sonuç olarak kendin için en iyi olacak şeyi yapmalısın. Yoluna çıkacak değilim ve kararın ne olursa olsun arkadayım, tamam mı?”

Helen teselli etmek için elini Charlie’nin kolunun üzerine koydu.

“Teşekkür ederim.”

“Ve eğer konuşmak istersen...”

“Biliyorum.”

Gitmek için arkasını döndü.

“Peki, sen nasılsın?”

Helen, Charlie’nin sorusuna şaşırarak duraksadı. Gözleri yolun karşısındaki gazete bayisine, Robert ve Marianne hakkında daha fazla açıklama vadeden *Akşam Haberleri* standında dolaştı. Charlie’nin bunu neden sorduğunu anlamak zor değildi.

“Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.”

“Kimin?”

“Garanita’nın. Nereye gittiğimi, ne yaptığımı biliyor. Kiminle görüştüğümü. Her şeyi biliyor. Sanki beynimin içine girmiş ve... Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.”

“Ekipte bir sızıntı mı var?”

“Hayır... Bu sadece soruşturmayla ilgili değil. Benimle ilgili. Kişisel bir şey. O sadece hayatımın her alanında beni takip eden bir hayalet.”

Helen, Charlie’nin önünde şoke olmuş gibi gözükmek istemiyordu ama onunla zaten cehennemi yaşamış olan birinden en derin acısını saklamanın bir anlamı yoktu.

“Sen ondan daha kötülerini yendin. Onun kazanmasına izin vermemelisin.”

Helen başıyla onayladı. Charlie’nin haklı olduğunu biliyordu ama köşeye sıkışmışken iyimser olmak çok zordu.

“O bir solucan,” diye devam etti Charlie. “Seninle aynı sokakta duracak kadar bile değerli değil. Elinde ne olursa olsun, sen Helen Grace’sin. Sen bir kahramansın. Kimse buna zarar veremeyecek. Ben sana güveniyorum, sen de güvenmelisin.”

Helen, Charlie’nin onu desteklemesinden dolayı hissettiği memnuniyetle başını kaldırdı.

“Emilia Garanita’ya gelince,” diye devam etti Charlie. “Çok yakında payına düşeni alacak. O tiplere hep öyle olur.”

Charlie gülümseyince Helen da ona karşılık verdi. Kısa bir süre sonra iki kadın ayrıldılar.

Karakola geri yürürken Helen kısa bir süre için kendini canlanmış hissetti – kendinden uzaklaştırmak için o kadar uğraştığı bir kadından bir motivasyon konuşması duyduğu için sevinçliydi. Avluya vardığında Robert’ın kimliği ifşa edildiğinden beri telefonunun kapalı olduğunu fark etti. Telefonu açınca, bir sürü sesli mesaj ve Robert’tan bir mesaj gözüktü.

Mesajda sadece şu yazıyordu: “Siktir git.”

Charlie eve döndüğünde geç olmuştu. Saat öğleden sonra 11.15'i gösteriyordu ve ev sessizdi. Steve'den hiç ses seda yoktu...

"Merhaba."

Charlie, Steve'in sesini duyduğunda korkuyla yerinden sıçradı. Arkasını dönünce onu karanlıkta oturma odasında otururken buldu. Işıkları açarak odanın diğer tarafına geçti. Halojenin acımasız parıltısından hoşlanmayan Steve suratını astı.

"Saatlerdir seni bekliyorum ama sanırım işten geç çıktın."

Sesi tarafsızdı ve içinde Charlie'nin duymayı beklediği öfkeden eser yoktu. Yine de Steve'in sakın sesi Charlie'nin sinirlerini bozdu. Sanki iş konuşması yapar gibiydi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Charlie. Çok önemli -belki de kötü- bir şeylerin söylenmek üzere olduğunu hissediyordu ama yine de Steve eve döndüğü için çok rahatlamıştı.

"Richard'da."

En yakın arkadaşı. Charlie, Steve'i ararken ona telefon etmişti ve Richard ona yalan söylemişti. Charlie hiç şaşırılmamıştı.

"Uzun uzun düşündüm. Ve bir karara vardım," diye devam etti Steve.

Charlie hiçbir şey demeden gerildi.

“Bir bebeğim olsun istiyorum Charlie.” Şimdi üzüntülü bir şekilde konuşma sırası ona geçmişti. “Senden bir bebeğim olmasını dünyada her şeyden daha fazla istiyorum. Ama sen bu şekilde çalışırken, her gün kendini tehlikeye atıyorken bunu yapamayız. Tekrar aynı şeyleri yaşayamam, anlıyor musun?”

Charlie başını aşağı yukarı salladı.

“Senden işten ayrılmanı istiyorum. Bu şekilde her zaman istemiş olduğumuz hayata sahip olabiliriz. Ve eğer bunu yapamazsan veya yapmazsan... O zaman burada kalabileceğimi sanmıyorum.”

İşte buydu. On sekiz aydır beklediği ültimatı.

İşte bu, Marianne’in mirasıydı.

Gece yarısını geçmişti ve soruşturma odası bomboştu. Takipte olmayan polis memurları, ertesi gün onları bekleyen işkence dolu başka bir gün olduğunun bilinciyle uyuyorlardı. Helen dava dosyalarını toplamış, işlerine yarayacak bir şeyler arıyordu. Onları karakoldan çıkarmak mesleğin geleneğine aykırıydı ama Helen dosyaları götürüp dinlenmiş gözlerle bir kez daha incelemek istiyordu. Kendine bir kez daha bu kadar kolay bir şekilde çıkmaz bir sokağa sürüklendiği için küfretti.

Tık tık. Tık tık.

Boş koridorda biri yürüyordu.

Dedektif Emniyet Amiri Ceri Harwood. Helen hemen kalkanlarını kaldırdı. Bir süredir Harwood'u ne duymuş ne de ondan haber almıştı ve bu durum bir anda onu çok gerdi.

“Gece mesaisi mi?” diye sordu Harwood.

“Bitirmek üzereydim. Siz?”

“Ben de ama burada olmamın sebebi bu değil. Seninle yalnız konuşmak istemiştım ve gece yarısı seni bulmak için en uygun zamanmış gibi gözüküyor.”

Konuşmaya öylesine eklenmiş küçük bir hakaret. Helen’in içinde pusuya düşürüldüğüne dair pis bir his vardı.

“Ekip buradayken bunu yapmak istemedim. Bu tip şeyleri... incelikle yapmak en iyisi.”

“Yani?” diye sordu Helen.

“Seni soruşturmadan alıyorum.”

İşte buydu – açık ve net.

“Neye dayanarak?”

“Senin işleri batırmana dayanarak Helen. Elimizde hiç şüpheli yok, nezarethanede kimse yok ve otopsi masasında beş ceset var. Ve elimde şeytanın dölü yeğenini korumakla oyalanmaktan kendi yardımcısının önemli bir tanığı siktliğini fark etmeyen bir soruşturma amiri var.”

“Bence haksızlık ediyorsunuz. Hatalar yaptık ama şu anda onu bulmaya her zamankinden daha yakınız. Artık finale geldik ve saygısızlık etmek istemiyorum ama bence...”

“Sakın bana saygı duyuyormuşsun gibi davranma Helen. Ne düşündüğünü biliyorum. Ve eğer bana karşı hissettiğin... küçümsemeyi biraz da olsa saklamaya uğraşsaydın olaylar bu noktaya gelmezdi. Ama doğrusu sen sadece kötü habersin Helen. Gittiğin her yere hastalık yayıyorsun ve benim senin bu soruşturmadaki liderliğine hiç güvenim kalmadı. Bu yüzden Emniyet Müdürü’ne gitmek zorunda kaldım.”

“Görevi kim devralıyor?”

“Ben alıyorum.”

Helen acı acı gülümsedi.

“Demek ki tam sona yaklaşmışken dümene sen geçiyorsun? Çalışma şeklin bu mu? Aslında hiçbir şey yapmadan bu şekilde mi yükseldin?”

“Dikkatli ol Helen.”

“Sen başarı avcısıydın. Parazitin tekisin.”

“Bana ne istersen diyebilirsin. Ama idare bende ve sen atıldın.”

Harwood zafer anının tadını çıkarmak için duraksadı.

“Basınla ben ilgilenirim...”

“İlgileneceğine eminim.”

“Ve ilk iş olarak sabah ekibe haber veririm. Neden buradan toplanıp bir haftalık izne ayrılmıyorsun? Geldiğin zaman senin için başka bir şey ayarlarız. Belki de Alexia Louszko cinayetini çözersin, ne dersin?”

“Beni tekrar burada görürsen kendini şanslı say.”

“Bu tamamen kendi kararın Helen.”

Söyleyeceklerini söyledikten sonra omzunun üzerinden gelişi-güzel bir, “İyi geceler,” diyerek odadan çıktı. Helen onun arkasından baktı, yenilgisinin bütün detaylarını fark edince içini bir duygu karmaşası kapladı. Bozguna uğratılmıştı. Soruşturma da kariyeri de şu anda mahvolmuştu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ona bakmıyordu. Adam ne kadar yalvarsa da kadın ona bakmıyordu. Kadın gözlerini hiçbir şey görmeden büyük bir kararlılıkla pencereye dikmişti. Tony Bridges yatağın diğer tarafına yürüdü ama Nicola'nın görüş alanına yaklaştığında kadın bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Bunu yaparken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Tony de ağlıyordu. Daha itirafını bitirmeden ağlamaya başlamıştı. Üzerine ezici bir utanç duygusu yerleşmişti, bu yüzden hatasını kabul edişi tereddütlü ve eksik olmuştu. İlk başta Nicola'nın gözlerinde endişe görmüştü – aileden birinin ölmüş olabileceği veya işini kaybetmiş olabileceğiyle ilgili bir endişe belki– ama suçunun ne olduğu ortaya çıktığında kadının gözleri yavaş yavaş katılaşmış ve küçülmüştü. Bu yüzden küçük odada birbirlerinden uzak bir şekilde duruyorlardı, bütün evlilik hayatları boyunca olduğundan daha uzak.

Tony ona ne diyebilirdi? İşleri nasıl düzeltebilirdi? Karısının ona asla veremeyeceği bir şeyi başka bir kadının kollarında aramıştı.

“Biliyorum benden muhtemelen nefret ediyorsun. Eğer gitmemi istersen, o zaman sana karşı koymam. Ama burada olmak istiyorum. Teşkilattan istifa ettim, bu yüzden yaptığım tahribatı tamir etmeye başlayabilirim, hayatımda bazı değişiklikler yapabilir, senin hak ettiğin koca olabilirim.”

Nicola gözlerini kararlı bir şekilde kapı aralığına dikmişti.

“Daha önce olduğumuz gibi olmak istiyorum. Birbirimizden ayrı bir gece geçirmediğimiz, birbirimizin cebinde yaşadığımız ilk günlerdeki gibi. Ben... Ben çok büyük bir hata yaptım ve bunu asla telafi edemeyecek olsam da... Bunun benim için yeni bir başlangıç olmasını istiyorum. Bizim için.”

Tony, Nicola'nın evliliklerini bitirme ve onu kapı dışarı etme olasılığını bir kez daha düşünce başını öne eğdi. Neden böyle bir aptallık etmişti? Bu kadar bencil davranmıştı?

Nicola hâlâ tepki vermemekte direniyordu. Konuşurlarken normalde evet için bir, hayır için iki kez göz kırpardı ama şu ana kadar gözleri kararlı bir şekilde hareketsiz kalmıştı. Yanakları ıslaktı, bu yüzden Tony bir mendille onları kurulamak için uzandı. Nicola gözlerini kapadı ve Tony yanaklarını silerken ona bakmamak için onları kapalı tuttu.

“Belki beni bir daha asla istemezsin ama denemek istiyorum. Gerçekten denemek istiyorum. Seni zorlamayacağım ve eğer gidip anneni çağırmamı ve ona olanları anlatmamı istersen bunu yaparım. Ama eğer beni istiyorsan o zaman işleri düzeltmeye çalışmama izin ver. Artık birbirimizden ayrı bir gece geçirmek yok, aceleyle yapılan konuşmalar yok. Bakıcılar yok, yabancılar yok. Sadece sen, ben... ve Charles Dickens.”

Yatağın baş ucuna doğru yürüdü ve Nicola o gün ilk kez bakışlarını kaçırmadı.

“Bu sana bağlı sevgilim. Ellerindeyim. Denememe izin verecek misin?”

Odadaki sessizlik her şeyi yutuyordu – Tony'nin duyabildiği tek şey kendi kalp atışlarıydı. Patlayacakmış gibiydi ama sonra Nicola'nın göz kapakları nihayet hareket etti.

Bir kez aşağıya indiler ve öylece kaldılar.

Öğrenci Danışmanlık Merkezi, Portswood'daki Highfield Caddesi'nin sefil taraflarındaydı. Southampton Üniversitesi'ne çok yakındı ama aynı anda Solent Üniversitesi ve Ulusal Oşinografi Merkezi öğrencilerine de hizmet veriyordu – o kadar kuzeye gelmeyi göze aldıkları sürece. Dedektif Sanderson şu anda binanın dışında duruyor, Jackie Greene'in gelmesini beklerken yorgun ayaklarıyla yaylanıyordu. Öğrenciler gece kuşu oldukları için danışmanlar geç saatlere kadar kalıyorlardı ama yine de Greene'in geç kalmış olması Sanderson'ı sinirlendiriyordu. Greene yetişkin bir kadındı –merkezin hizmet amiri ve en tecrübeli danışmanıydı– polisle yapacağı toplantıya vaktinde gelse olmaz mıydı?

Aşırı kilolu Jackie Greene nihayet geldiğinde, geç kalmasının sebebi hemen anlaşıldı. Aslında polisten hiç hoşlanmıyordu. Bunun sebebi sol görüşlü olmasından mıydı (masaüstü bilgisayarının her tarafı NUS ve Greenpeace çıkartmalarıyla doluydu) yoksa üniversitelerdeki kesintilere karşı kısa bir süre önce yapılan gösterilerde polis tarafından hırpalandıklarını düşündüğü öğrencilere karşı hissettiği dayanışma yüzünden miydi? Her halükârda yardım etme konusunda istekli değildi. Ama Sanderson'ın umurunda değildi. Ruh hali oldukça kötüydü ve zorluklara hazırdı.

“Seks işçisi olarak çalışan veya çalışmış kız öğrencilere odaklanıyoruz. Büyük olasılıkla uyuşturucu ve alkol kullanıyor, şiddete

meeyilli olabilir ve kısa bir süre önce bir bebeği olduğunu düşünüyöruz.”

“Çok fazla ‘olabilir’ ve ‘muhtemelen’ var”, diye cevap verdi Greene hiç yardım etmeksizin. “Yerel doğum birimleriyle konuşunuz mu?”

“Elbette ama sizin kuruluşunuz tüm öğrenci nüfusuna hizmet veriyor ve bu yüzden bize yardım edebilecek en iyi yer sizsiniz,” diye cevap verdi Sanderson, sorusunu saptırmaya çalışan Greene’in çabasını göz ardı ederek.

“Öğrenci olduğunu düşünmenizin sebebi nedir?”

“Öğrenci olup olmadığını bilmiyoruz. Ama genç biri, düşüncelerini açık bir şekilde ifade edebiliyor ve bilgisayar kullanabiliyor. Aradığımız kişi okulu bırakmış beyinsizin biri değil. Aslında çok şey vadeden ama çok kötü bir şekilde raydan çıkmış biri. Eğer bebeği varsa veya vardıysa en kısa sürede onu bulmamız gerekiyor. Elimde bakmanızı istediğim bir robot resim var, bakalım size bir şey hatırlatacak mı?”

Jackie Greene robot resmi aldı.

“Kısa bir süre önceki bir kavga yüzünden büyük olasılıkla ağır morlukları ya da yaraları var. Eğer böyle biri sizi aradı ya da geldiyse...”

“Onu tanımıyorum.”

“Tekrar bakın.”

“Neden? Size onu tanımadığımı söyledim. Eğer sözöme güvenmiyorsanız...”

“Bunun ne kadar önemli olduğunun farkında olduğunuzdan emin değilim. Beş kişi öldü ve bu kız tutuklanmadığı sürece daha çok kişi ölecek, bu yüzden düşünmenizi istiyorum. Bu tariflere uyan ve fuhuş yapan bir öğrenci kuruluşunuzla temasa geçti mi?”

“Tanrım, hiçbir fikriniz yok değil mi?” diye cevap verdi Greene, başını sağa sola sallayarak.

“Efendim?”

“Onlarca var... bizi her hafta arayan, o tarife uygun bir sürü kız var. Bugünlerde diploma almanın ne kadar pahalı olduğunun farkında mısınız? Sanırım değilsiniz.”

Sanderson bu hakareti duymazlıktan geldi.

“Devam edin.”

“Size isim vermeyeceğim. Bu seanslar son derece gizli, bunu bilmenizi istiyorum.”

“Ben de sizin şunu bilmenizi isterim ki olağan dışı durumlarda –ki şu anda bunlardan birindeyiz– dosyalarınızı açmak zorunda bırakmak için bir mahkeme emrine başvurabilirim. Bu da sizinle iletişim kuran her bir öğrenciyle ilgili her detayı didik didik edeceğimiz anlamına geliyor.”

“Beni istediğiniz kadar tehdit edebilirsiniz. Size isim vermeyeceğim.”

“Size tekrar soruyorum. Bu tanıma uyan biri sizinle iletişim kurdu mu?”

“Siz sağır mısınız? Bu tanıma uyan bir sürü kız var. Parasız kalıp fahişeliğe başlıyorlar, başa çıkamıyorlar ama o aşamada çok geç kalmış oluyorlar. Bu yüzden bununla başa çıkmak için içmeye veya uyuşturucu kullanmaya başlıyorlar ve birçoğu bu süreçte şiddet, tecavüz ve hamilelik yaralarına maruz kalıyor. Kızlardan bazılarının eğitimleri altı yedi yıl sürüyor ve anne babaları bunu karşılayamıyor ve hükümet de elbette bu konuda hiçbir şey yapmıyor, peki onlar ne yapabilirler?”

Sanderson omurgasının karıncalanmaya başladığını hissetti çünkü aklına bir şey gelmişti.

“Bir dakika geri gidelim. Programları daha uzun olan kızların fuhuşa yönelmeleri daha olası mı diyorsunuz?”

“Elbette. Mantıklı, öyle değil mi? Bu tip bir programı bitirmek onlara on binlerce pounda mal oluyor ve fuhuş, barda çalışmaktan daha çok kazandırıyor, öyleyse...”

“Peki hangi programlar bu kadar uzun sürüyor?”

“Veterinerlik, bazı mühendislik diplomaları ama genellikle doktorluk. Tıp.”

“Peki son zamanlarda tanıma uyan bir tıp öğrencisi sizinle irtibat kurdu mu?”

“Birden fazla. Ama söylediğim gibi size isim vermeyeceğim.”

Jackie Greene kollarını kavuşturup, Sanderson’a gidip arama emrini getirmesi için kafa tutarak arkasına yaslandı. Eğer gerekirse getirebilirdi ama ihtiyacı olanı almak için Sanderson’ın aklında başka bir fikir vardı. Danışmanlık Merkezi’nden çıktı ve üniversitenin ana idari binasına yöneldi. Kafasında bir şekil oluşmaya başlıyordu ve bunu mümkün olan en kısa sürede araştırmaya başlamak istiyordu. Sonuç olarak tek başına yapılan torakotomiye eski bir tıp öğrencisinden başka kim daha iyi yapabilirdi?

Saatlerce önce çıkmış olması gerekirdi ama Helen hâlâ karkoldan ayrılamıyordu. Saat neredeyse sabah 9 olmuştu –ekip şimdi toplanırdı– ve Harwood da hiç şüphesiz içeri dalıp kontrolü ele geçirmeden önce herkesin gelmesini beklerdi. En fazla etkiyi oluşturmak için zamanlamayı iyi yapmakta ustaydı. Şaşkın ekipten birine son gelişmeleri anlattırdıktan sonra görev dağılımı yapacaktı. Bu da Helen’ın son kez buradan çıkmadan önce bir, en fazla iki saati olduğu anlamına geliyordu.

Dava dosyalarını soruşturma odasından almış ve genellikle kullanılmayan rutubetli bir sorgu odasına saklanmıştı. Bütün gece boyunca sayısız dosyanın içinde geniş bilgi dağarcığının üzerinden geçerek çok fazla detayın arasındaki önemli bağlantıları görmeye çalışmıştı. En son işlenen, en berbat cinayetten başlamış, bağlantı ve paralellikleri araştırmış, Melek’i öldürmeye iten şeyin ne olduğuna ve bir sonraki adımda ne yapacağına yönlendirecek işaretleri araştırmıştı. Bu adamların öğrenci dünyasıyla herhangi bir bağlantıları var mıydı? “Daha iyi” kadınlar çalıştıran bir eskort hizmeti mi kullanmışlardı? Melek’i harekete geçiren şey neydi? Kime kızgındı? Sorular, sorular, sorular.

Güneş doğup hiçbir gelişme olmaksızın geçip gittikten sonra Helen temel prensiplere geri dönmüştü. Melek kimdi ve bu cinayet

serisinin zeminini hazırlayan şey neydi? Ateşi tutuşturan kıvılcım neydi?

Alan Matthews dava dosyasını açıp bütün detayları bininci kez yeniden okudu. Artık o kadar yorgundu ki kelimeler gözlerinin önünde yüzyüyorlardı. Kendine sert soğuk kahveden bir daha doldurup okumak yerine olay yeri fotoğraflarına bakmaya başladı. Bunları sayısız kez görmüştü ama hâlâ midesini bulandırıyorlardı – herkesin görmesi için açılmış davul gibi şişmiş bir gövde.

Herkesin görmesi için. Alan Matthews'un cesedini incelerken bu cümle aklında dönüp durdu. Birden gözleri, ölmeden önce dikkatli bir şekilde kafasına yerleştirilmiş başlığa odaklandı. Helen buna her zaman Melek'in emniyeti gözüyle bakıp üzerinde durmamıştı – yeni doğmakta olan bir katilin, her şey ters gidip kurban kaçarsa diye kimliğini saklama girişimi. Peki, ama ya başka bir anlamı varsa? Diğerlerinde hiç acele etmemişti – onları taciz etmiş, hiç titremeyen bir elle gövdelerini açmış, bunun tadını çıkarmıştı. Jim Grieves'in da söylediği gibi Alan Matthews'taki tek başına yapılan torakotomi daha eksik, daha vahşiydi. Bu, amatör olduğu için miydi yoksa işin içinde başka şeyler de mi vardı? Gergin miydi?

Helen saate göz attı. Artık dokuz buçuk olmuştu, zamanı kesinlikle dolmuştu. Ama yine de bir şeyleri çözmek üzere olduğunu hissediyordu, sanki yapbozun parçaları önünde bir araya gelmeye çalışıyordu. Devam etmek ve her şeye rağmen yakalanmayacağını ümit etmek zorundaydı. Telefonu çalmaya başladı ama duymazlıktan geldi. Şu anda oyalanacak vakti yoktu.

Başlık. Başlığa odaklan. İlk cinayetdeki ayırt edici tek şey. Melek, kurbanın kaçma ihtimaline karşı kimliğini gizlemek isteyebilirdi ya da bunu... organı çıkarma işlemi sırasında kurbanın gözlerinin içine bakmak istemediği için yapmış olabilirdi. Ondan korkuyor muydu? Soğukkanlılığını koruyamayacağından mı korkuyordu? *Onu tanıyor muydu?*

Başlık onu boğmak için kullanılmamıştı ve daha sonraki cinayetlerde kullanılmamıştı, öyleyse ilk kurbanını eşsiz kılan şey neydi? Adamın onun üzerinde belli bir gücü mü vardı? Alan Matthews neden özeldi? Matthews, Protestanlığa ve ailesini dövmeye meraklı, ikiyezlü, yozlaşmış bir cinsel sapıktı...

Bir anıyı hatırladı. Helen'i çağıran bir şeyler vardı. Birdenbire Dedektif Fortune ve ekibinin Matthews ailesi hakkında topladığı izleme dosyasını aramak için diğer dosyaları kenara itti. Dosyada hepsi de faydalı olabilecek bir sürü sıkıcı detay ve saat kayıtları vardı ama Helen bunları kenara ayırıp cenaze fotoğraflarını buldu. Helen da orada bulunmuştu, Tanrı aşkına – bütün bu süre boyunca cevap gözlerinin önünde miydi?

Kortejin evden ayrılmasının, yas tutanların gelişinin, ailenin kiliseden çıkışlarının fotoğrafları. Hepsi de akla aynı soruyu getiriyordu. Büyük kızı Carrie'nin destek olduğu Eileen oradaydı. Koyu renk takım elbiselerinin içinde şık görünen ikizler oradaydı. Ama Ella neredeydi? Alan Matthews hayattayken dört çocuk babası olmakla abartılı bir şekilde övünmüştü, birbirine bağlı, disiplinli ve dindar ailenin üretken aile babası, öyleyse küçük kızı neredeydi? Cenazeye neden gelmemişti? Ve daha da önemlisi, ailesi polis görüşmeleri, cenaze konuşmaları sırasında ondan neden hiç bahsetmemişti? Ella neden aileden dışlanmıştı?

Bu düşünceyi bir diğeri takip etti. Kalp. Diğer bütün kalpler iş yerlerine gönderilmişlerdi, Alan Matthews'unki hariç. O kalp ailesinin evine gönderilmişti. Elbette bunun da bir önemi olmalıydı?

Helen'in telefonu tekrar çalmaya başladı. Tam reddetmek üzereyken –bunun kızgın Harwood'dan geleceğini umarak– numarayı tanıdı ve açtı.

“Müfettiş Grace.”

“Selam patron, benim,” diye cevap verdi Sanderson. “Üniversite kabul bürosundayım ve galiba bir şey buldum. Bu sene okulu bırakmış öğrenci listesini, özellikle de tıp okuyan kız öğrencileri gözden geçiriyordum. Karşıma bir isim çıktı.”

“Ella Matthews mu?”

“Ella Matthews,” diye onayladı Sanderson, patronunun önceden bilmesine şaşırarak. “İlk sene iyi bir öğrenciymiş, sonra çok kötü raydan çıkmış. Geç saatlerde çalışmalar, sınıfa sarhoş veya uçmuş bir şekilde gelmeler, diğer öğrencilere karşı şiddet içeren davranışlar. Sosyal hizmetler memuru fahişeliğe başlamış olabileceğini düşünmüş çünkü ailesinden hiç para gelmiyormuş. Çok zor bir durumdaymış. Altı ay önce ortadan kaybolmuş.”

“İyi iş çıkardın, böyle devam et. Arkadaşlarını, öğretmenlerini bul, nerelere gitmeyi sevdiği, kendini nerede güvende hissettiği, uyuşturucuyu nereden aldığı ve bunun gibi başka herhangi bir şeyle ilgili bize daha fazla bilgi verebilecek birilerini bul. Bir numaralı şüphelimiz o – altına bakılmadık taş bırakma.”

Sanderson telefonu kapadı. Helen emir verme yetkisine sahip olmadığını biliyordu ama nihayet bir iz üzerindelerdi ve ne olursa olsun Harwood’un bu işi bozmasına izin vermeyecekti. Bu dava hâlâ onunmuş gibi geliyordu ve Helen henüz bunu bırakmaya hazır değildi. Dosyaları çantasına koyarak hızlı adımlarla odadan çıktı.

Zamanı kısıtlıydı ama Helen gerçeği açığa çıkaracak birini tanıyordu. Ve şimdi onu görmeye gidiyordu.

Saat 10'u geçmişti. İkisinin de saatler önce işe gitmek için çıkmış olmaları gerekiyordu. Ama bunun yerine orada tek bir kasla-rını bile hareket ettirmeden mutlu, sıcak ve sevişme sonrası ısıltısı içinde birlikte yatıyorlardı. Son birkaç saatin duygusallığı ve kalp sancıları sonrasında sessiz ve hareketsiz yatmak çok iyi gelmişti.

Steve ültimatom verdikten sonra Charlie'nin içgüdüsel tepkisi karşı saldırıya geçmek olmuştu. Köşeye sıkıştırılmaktan, anne veya polis olmak arasında seçim yapmaya zorlanmaktan nefret ediyordu. Onu haksız yere kuralları değiştirmekle, sözünde durmamakla suç-larken bile kavgayı kaybedeceğini biliyordu. İş gerçekten işi ve onun arasında seçim yapmaya gelecek olsa Steve her seferinde kazanırdı. Charlie polis olmayı seviyordu – hep polis olmak istemişti ve bu tutkusunun karşılığında ağır bir bedel ödemişti. Ama onsuz bir hayat düşünemiyordu ve Steve haklıydı. Hayatlarında bir boşluk vardı, kaçırıldığında kaybettiği bebeklerinin yeri doldurulamaz boşluğu.

Saatlerce birbirlerinin çevresinde dönmüşlerdi ama Charlie, en sonunda işinden ayrılmaya söz vermişti. O noktada Steve ağla-maya başlamıştı. Charlie de öyle. Çok geçmeden kendilerini yatakta, ikisini de şaşırtan bir tutku ve aciliyetle sevişirken bulmuşlardı. İşlerin değiştiğini ve geri dönüş olmadığını sessizce tasdikleyerek korunmaktan kaçınmışlardı.

Onunla birlikte yatakta yatıyor olmak çok harika, çok ahlaksız-caydı. Charlie telefonunu kapatmış ve şu anda muhtemelen nerede olduğunu merak eden Helen ve ekiple ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırmıştı. Helen'ı daha sonra arayıp açıklayacaktı.

Bu düşünce karşısında kendini bir parça, bir parçadan da fazla suçlu hissetse de bunu göz ardı etti. Kararını vermişti.

Helen, Eileen Matthews'un kapıyı suratına çarpacağından emindi. Ama bu seferlik şans ondan yana çıktı. Kapıyı ikizlerden biri açtı ve Helen'in kimliğini görünce onu hemen içeri aldı. Annesini çağırmak için üst kata koşturunca Helen oturma odasına bir göz attı. Gördüğü her şey şüphelerini doğruluyordu.

Eileen Matthews hızla odaya girdi. Belli ki bir konuşma hazırlamıştı ama Helen'in ruh hali nutuk dinlemek için hiç uygun değildi.

"Ella nerede?" diye bağırdı Helen, oturma odasının duvarlarındaki çerçeveli fotoğrafları işaret ederek.

"Anlamadım?" dedi Eileen sert bir şekilde.

"Senin ve Alan'ın fotoğraflarını görüyorum. İkizlerin bir sürü fotoğrafı var. Ve Carrie'nin – kiliseye kabulünde, düğününde, ilk torununu kucağında tutarken. Ama Ella'ya ait hiç fotoğraf görmüyorum. Sen ve kocan, aileye çok önem veriyordunuz. Bu yüzden sana bir daha soruyorum – Ella nerede?"

Sanki Eileen'in suratına bir yumruk atmış gibiydi. Kısa bir süreliğine nutku tutuldu, soluk alıp verışı kısaldı ve düzensizleşti. Bir an için Helen kadının bayılacağını sandı ama kadın sonunda cevap verdi:

"Öldü."

"Ne zaman?" diye bağırdı Helen kadına inanmayarak.

Uzun bir duraksama daha. Sonra:

“Bizim için öldü.”

Helen birden bu aptal, yobaz kadına sinirlenerek başını sağa sola salladı.

“Neden?”

“Bu sorulara cevap vermek zorunda de...”

“Zorundasın ve eğer hemen konuşmaya başlamazsan seni bu evden kelepçelerle çıkarırım. Oğullarının önünde, komşularının önünde...”

“Bize bunu neden yapıyorsun? Bunu neden?”

“Çünkü kocanı Ella’nın öldürdüğünü düşünüyorum.”

Eileen, Helen’a bakarak iki kez göz kırptı sonra yavaşça kanepeye yığıldı. O anda Helen, sakladığı şeyler her neyse, kadının hiçbir zaman kızının Alan’ın cinayetiyle bir ilgisi olabileceğini düşünmediğini anladı.

“Bilmiyordum... O Southampton’da mıymış?

“Portswood bölgesinde yaşadığını düşünüyoruz.”

Eileen başını aşağı yukarı salladı, gerçi kadının ne kadarını anladığını söylemek zordu. Bunu uzun, ağır bir sessizlik takip etti. Sessizliği Helen’ın uygunsuz bir şekilde çalan cep telefonu kesti. Harwood. Helen aramayı reddetti, sonra telefonunu kapatıp kanepeye, Eileen’in yanına oturdu.

“Bana ne olduğunu anlat.”

Eileen hâlâ şokun etkisinde olduğu için hiçbir şey söylemedi.

“Alan’ı geri getiremeyiz. Ama başkalarının ölmesini engelleyebiliriz. Bunu yapabilirsin Eileen, eğer şimdi benimle konuşursan.”

“Damarı bozuktu onun hep.”

Bu ifadeyi duyunca Helen irkildi ama bir şey demedi.

“Küçükken tatlı bir kızdı ama ergenliğinde değişti. Söz dinlemiyordu. Beni dinlemiyordu. Babasını bile dinlemiyordu. Asiydi, yıkıcıydı, şiddete meyilliydi.”

“Kime karşı şiddet uyguluyordu?”

“Ablasına, erkek kardeşlerine, ondan küçük çocuklara.”

“Peki, siz bu konuda ne yaptınız?”

Sessizlik.

“Bu olaylardan sonra ona nasıl davrandınız?” diye devam etti Helen.

“Cezalandırıldı.”

“Kim tarafından?”

“Alan, elbette,” diye cevap verdi kadın soruya şaşırmış gibi.

“Neden sen değil?”

“Çünkü o benim kocam. Ailenin reisi. Ben onun yardımcısıyım ve onu elimden geldiği kadar desteklerim ama gerektiğinde bizi düzeltmek onun görevi.”

“‘Bizi’ mi? Seni de mi cezalandırıyordu?”

“Elbette.”

“Elbette mi?”

“Evet, elbette,” diye cevap verdi Eileen başkaldırıcasına. “Fiziksel cezalandırmanın modern dünyada hoş karşılanmadığını biliyorum ama biz ve kilisenin diğer üyeleri, insanların bir şey öğrenmesi için dayanın gerekli olduğuna inandık...”

“Ve Ella’nın maruz kaldığı şey bu muydu – dayak?”

“Başlangıçta. Ama öğrenmiyordu. Ergenliğinde kavgalara karışıyordu, oğlanlarla dışarı çıkıp içki içiyordu...”

“Peki, o zaman ne oluyordu?”

“O zaman Alan onu daha sert bir şekilde cezalandırıyordu.”

“Yani?”

“Yani ona vuruyordu. Benim rızamla. Ve eğer tövbe etmeyi reddederse Alan onu kilere indiriyordu.”

“Ya sonra?”

“Ona dersini veriyordu.”

Helen duydukları karşısında afallamış bir şekilde başını iki yana salladı.

“Başını sallayabilirsin,” diye birdenbire patladı Eileen, “ama yetiştirilişlerinden *dolayı* üç tane sağlıklı söz dinleyen çocuğum var benim. Çünkü onları babalarına saygı duyacak şekilde yetiştirdik ve onun sayesinde...”

“Alan çocuklarını cezalandırmaktan zevk alıyor muydu?”

“Görevinden asla kaçmıyordu.”

“Şu lanet soruya cevap ver.”

Eileen, Helen’in ani patlayışı karşısında duraksadı.

“Kocan çocukları cezalandırmaktan zevk alıyor muydu?”

“Bunu yapmak zorunda olduğu için hiç şikâyet ettiğini duymadım.”

“Seni dövmekten zevk alıyor muydu?”

“Bilmiyorum. Bu ‘zevk’le ilgili bir şey değildi...”

“Hiç ileri gittiği oldu mu? Seninle?”

“Ben... bil...”

“Senin durmanı istediğin ve onun devam ettiği oldu mu hiç?”

Eileen başını öne eğdi ve sustu.

“Bana kileri göster.”

Eileen ilk başta karşı koydu ama çok fazla direnemedi ve birkaç dakika sonra o ve Helen buz gibi odada duruyorlardı. İçerisi karanlık ve kasvetliydi, sert tuğladan oluşan dört duvar, ortadaki sandalye

ve köşedeki kilitli bir sandıktan başka neredeyse hiçbir şey yoktu. Helen ürperdi ama sarsılmasına sebep olan şey soğuk değildi.

“Sandalye ne için?”

Eileen duraksadı ve sonra:

“Alan, Ella’yı sandalyeye bağlıyordu,” dedi.

“Nasıl?”

“Kelepçelerle, el ve ayak bileklerinden. Sonra kutudaki kamçıyı veya zinciri kullanırdı.”

“Akli başına gelsin diye mi?”

“Bazen.”

“Bazen mi?”

“Nasıl biri olduğunu anlamalısınız. Ona itaat etmiyordu. Söz dinlemiyordu. Bu yüzden ara sıra başka yöntemler uygulamak zorunda kaldı.”

“Mesela?”

“Ella’nın ne yaptığına göre değişiyordu. Eğer dine saygısızlık ettiyse ona dışkı yediriyordu. Eğer hırsızlık yaptıysa, ağzını madeni paralarla doldurup yutturuyordu. Eğer oğlanlarla birlikte olduysa, o zaman... bacaklarının arasına vuruyordu, bir daha yapmasın diye...”

“Ona işkence mi yapıyordu?” diye bağırdı Helen.

“Onu yola getiriyordu,” dedi Eileen sert bir şekilde. “Anlamıyorsunuz, o çok vahşiydi. Kontrol edilemiyordu.”

“Travma geçirmişti. Zorba kocan yüzünden travma geçirmişti. Neden müdahale etmedin Tanrı aşkına?”

Eileen, Helen’in gözlerine daha fazla bakamadı. Bütün inancına rağmen, kocası olmadan hiçbir şey net değildi. Helen daha yumuşak bir sesle devam etti:

“Peki diğerleri değil de neden o?”

“Çünkü onlar kendilerinden istenenleri yaptılar.”

“Ella – evlendiğinde kaç yaşındaydı?”

“On altı. Okulunu bitirdi, sonra iyi bir adamla evlendi.”

“Kiliseden mi?”

Eileen tekrar başını evet anlamında salladı.

“Kocası kaç yaşındaydı? Evlendiklerinde,” diye devam etti Helen.

“Kırk iki.”

Eileen, sanki Helen’in kınamasını beklermiş gibi kafasını kaldırdı.

“Küçük kızların disipline ihtiyaçları var...”

“Bunu söylemiştin,” diye kesin bir şekilde kadının sözünü kesti Helen.

Bunu ağır bir sessizlik takip etti. Bu oda ısırap, acı, nefret ve tacizle doluydu. Küçük kız, zorba babası onu fiziksel ve sözlü olarak taciz ederken kendini burada ne kadar da güçsüz hissetmiş olmalıydı. Bu onun uzun zaman önce gömdüğü çocukluk anılarını canlandırınca Helen düşüncelerini güçlkle toparlayabildi.

İkizler sabırsızlanmaya başlamış, annelerini çağırıyorlardı. Eileen gitmek için döndü ama Helen onu kolundan tutup durdurdu.

“Ella evden neden ayrıldı?”

“Çünkü yoldan çıkmıştı.”

“Okulu bırakıp babası olacak yaşta bir adamla evlenmek istemediği için mi?”

Eileen, Helen’in varlığından ve bununla beraber gelen yargılamadan dolayı kırılmış bir şekilde omuzlarını silktili.

“Okumak istiyordu, öyle değil mi? Doktor olmak istiyordu. Başına gelen her şeye rağmen insanlara yardım etmek istiyordu, değil mi?”

“Bu okulun kabahatiydi. Kızın kafasını acayip fikirlerle doldurdular. Bunun gözyaşıyla sonuçlanacağını biliyorduk ve öyle de oldu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye karşılık verdi Helen.

“Bizi terk edip gitti. Babasına karşı geldi, ‘eğitimi’ kendi kendine karşılamanın bir yolunu bulacağını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk.”

Eileen’in sesinde neredeyse acı bir neşe vardı.

“Başına ne geldi?”

“Fahişeliğe başladı. Yabancılarla para karşılığı...”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü bize kendisi söyledi. Karnında piçiyle eve geldiği zaman.”

Helen nefesini boşalttı, Ella’nın hayatı bütün felaketleriyle yavaş yavaş gözünde canlanmaya başlıyordu.

“Çocuk kimindi?”

“Bilmiyordu,” diye cevap verdi Eileen ama artık sesindeki neşe kaybolmuştu.

“Neden bilmiyordu?”

“Başını... derde sokmuştu. Birkaç kişi... onu kandırıp evlerine götürmüş.”

“Ve tecavüz mü etmişler?”

Eileen birdenbire ağlamaya başladı, başı aşağıya düşmüş, omuzları hafifçe sarsılıyordu. Bütün öğretilere rağmen belki de içinde bir yerlerde hâlâ bir anne vardı.

“Eileen?”

“Evet. Onlar... onu o evde iki gün tutmuşlar.”

Helen gözlerini kapadı. Ella’nın yaşadığı vahşetin korkunçlughundan kaçıp kurtulmak istiyordu ama görüntüler beynine sızmak için zorluyorlardı.

“Daha sonra, eğer bundan birine bahsederse gırtlığını keseceklerini söylemişler,” diye devam etti Eileen kem küm ederek.

“Ve hamile olduğunu anlayınca eve geldi, öyle mi?”

Eileen başını evet anlamında salladı.

“Sonra ne oldu?”

“Alan onu geri çevirdi. Başka ne yapabilirdi ki?”

Yalvarır gibi yukarı baktı, sanki Helen’a onu anlaması için yalvarıyordu. Helen ona bağırıp çağırmak istiyordu ama öfkesini bastırdı.

“Bu ne zaman oldu?”

“Altı ay önce.”

“Ve bundan sonra aileden tamamen dışlandı, öyle mi?”

Eileen başıyla onayladı.

“Daha önce Alan diğerlerine Ella’nın yurt dışında... sağlık gönüllüsü olarak çalıştığını söylemişti. Ama bu olaydan sonra, herkese onun öldüğünü söyledi.”

“Peki ya fotoğraflar?” diye sordu Helen, her şeye rağmen kâtillerinin yeni bir fotoğrafını bulabilmek ümidiyle.

Eileen duraksadı, sonra Helen’a yaşlı gözlerle bir kez daha baktı.

“Hepsini tek tek yaktı.”

Helen, telefonunu tekrar açarak koştı ve motosikletine atladı. Yedi tane sesli mesaj. Hepsi de Harwood'dan olmalıydı ama Helen'in şu anda buna ayıracak vakti yoktu. Onun yerine Sanderson'ı aradı.

Telefon çaldıkça çaldı. Sonra:

"Alo?"

"Sanderson, benim. Konuşabiliyor musun?"

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra:

"Ah, merhaba anne, bir saniye bekle."

Akıllı kız. Daha uzun bir sessizlik oldu, sonra yangın merdiveninin kapısının açılma ve kapanma sesi duyuldu.

"Aslında seninle konuşmamam gerekiyor," diye devam etti Sanderson kısık sesle. "Harwood deli gibi seni arıyor."

"Biliyorum ve senden başka bir iyilik isteyeceğim için kendimi kötü hissediyorum ama... Carrie Matthews'u bulman lazım. Kız kardeşinin nerede olduğunu bilip bilmediğini öğren ve ondan bir fotoğraf bulup bulamayacağına bir bak. Eğer elinde yoksa üniversiteyi dene. Kız bir çetenin tecavüzüne uğrayıp eve hamile döndükten sonra Alan Matthews onun bütün fotoğraflarını yok etmiş. Katilimiz Ella Matthews – bundan yüzde yüz eminim. Senin ve ekibin önceliği, tekrar birini öldürmeden önce kızı yakalamak olmalı."

“Anlaşıldı. Bir şey öğrenirsem ararım.”

Jake’in dairesine giden merdivenleri çıkarken Helen panik ve rahatlama karışımı bir şeyler hissetti. Onu göreceği için rahatlama ama aynı zamanda içinde yükselen karanlıktan dolayı da endişe. Ne kadar güçlü olursa olsun karanlığın onu ele geçirdiği anlar oluyordu. Dünya ahlaksızlıkla doluydu ve bazen kendini, tüm dünyanın yumrukladığı boks torbası olduğu ve ablasının dünyanın bütün günahlarını onun omuzlarından aldığı bir zamana geri gitmiş olarak buluyordu. Şu anda diken üstündeydi, içinde yükselen endişe duygusunu ve kendini her an o adada bulabileceği hissini kontrol edemiyordu.

Jake ona sarılmak istedi ama Helen buna izin vermedi. Ona sormadan kendini zincirledi ve Jake’e başlamasını söyledi. Kaba ve agresif olduğunun farkındaydı ama buna feci derecede ihtiyacı vardı.

“Şimdi.”

Jake kararsızdı.

“Lütfen.”

Bunun üzerine Jake yumuşadı. Deposundan orta boy bir kırbaç alarak kolunu kaldırdı ve sert bir şekilde kadının çıplak sırtına indirdi.

“Tekrar.”

Kırbaçı tekrar kaldırdı. Bu kez o kadar isteksiz değildi – Helen’in vücudundaki yüklü enerjinin boşaldığını ve gerginliğinin azaldığını hissedebiliyordu. Darbelerin ritmi onun heyecanını artırırken kırbaçı tekrar tekrar indirirdi. Helen artık inliyor, daha fazla acı istiyordu. Jake bunu ona verdi... Her seferinde daha büyük bir hızla.

En sonunda Helen rahatladıkça darbeler yavaşladı ve kısa bir süre sonra her şey tekrar süt limandı.

Helen bu dinginlik anının tadını çıkardı. Hayatı çok sahteydi ve fazlasıyla kontrolden çıkmıştı ama ne olursa olsun buraya gelmeye devam edebilirdi. Karanlık onu ele geçirdiğinde ilacı hâlâ Jake'teydi. Ona âşık değildi ama ona ihtiyacı vardı. Belki de bu yoldaki ilk adım buydu.

Şanslıydı. Birini bulmuştu. Ella bulamamıştı. Kadınları kontrol ve taciz etmekten hoşlanan erkeklerin oyuncacı olmuştu. Öncelikle şiddet, sadizm ve vahşeti seven babası. Sonra genç savunmasız bir kadını hapsedip işkence etmekten zevk alan birkaç erkek. Merhamsızca davranılmış ve hamile bırakılmıştı. Bir tecavüz çocuğunu büyüten bekâr bir kadın.

Bir anda aklına Robert geldi. Ve onunla beraber, her zaman olduğu gibi, Marianne'le ilgili düşünceler.

Sonun yaklaştığını bildiğinde sakın kalabilmek çok şaşırtıcıydı. Kararını verdiğinden beri Ella kendini hafiflemiş hissediyordu. Kıkırdıyor, Amelia'ya şarkılar söylüyor, uçarı bir çocuk gibi davranıyordu. Öfke, hâlâ içinde bir yerlerde pusuya yatmış, kaçıp kendini yeniden hissettirmek için fırsat kolluyordu ama bu sabah Ella'nın ona ihtiyacı yoktu.

Birkaç gün önce Boots'tan süslü bebek kıyafetleri çalmıştı. Şimdi bunu yaptığına seviniyordu. Onu bulduklarında Amelia'nın güzel gözükmek istiyordu. Yalnız ve ihmal edilmiş bir şekilde bu pis dairede Amelia'yı dünyaya getirdiğinden beri ona karşı ne hissedeceğini bilememişti. Ona dünyanın vurdumduymazlığını hatırlatan, günahının bedeli, tecavüzcülerinin bir hediyesiydi. İlk tepkisi bu yaygarayı koparan bohçayı boğmak olmuştu. Bunu yapmak üzere gitmişti ama... kız tıpkı ona benziyordu. Ona saldıranlar koyu tenli, kirli sakallı ve siyah saçlılardı. Amelia şirin, düğme gibi bir burnu olan sarışın bir bebektir.

Daha sonraki düşüncesi bebekle ilgilenmemek, onu kasten aç bırakarak varlığı için cezalandırmak olmuştu. Ama daha sonra memelerinden süt sızdığını ve kendinden daha büyük bir şeyin olaya dâhil olduğunu hissetti. Bu yüzden bebeği doyurdu. Ara sıra meme ucunu bebeğin dudaklarına sürüp çekiyor, onun doymamış açlık hissini canlandırıyordu. Ama bir süre sonra bu bile zalim ve

aptalca geldi ve bebeği isteyerek doyurmaya başladı. Küçük bebeği emzirip doyururken kendini mutlu hissettiğini fark etti ve birlikte oldukları o kısa anlarda diğer şeyleri, şiddeti, ikiyeüz lülüğü, öfkeyi unutabiliyordu. Bir gün bebeğin acı çekmesini *istemediğini*, onu korumak istediğini fark etti. Bu, yüzden geceleri dışarı çıktığı zaman mamasına biraz *Night Nurse** ekledi. Bu bebeğin, annesi dönene kadar mutlu bir şekilde uyumasını sağlıyordu.

Kalbine bir hü zün çöktü ama bunu hemen üzerinden attı. Ama kararlıydı, bu yüzden pişmanlık hissetmesinin bir anlamı yoktu. Haplar onu mutfakta bekliyordu. Tek yapması gereken biraz mama almaktı, sonra hazır olacaktı.

Artık geri adım atmak yoktu.

* “Gece hemşiresi” anılanına gelen, uyku getiren bir tür ilaç. (ç. n.)

İki kadın geri adım atmamakta direnerek birbirlerine sert sert baktılar. Charlie bombayı patlattığında Harwood sorumsuz davranışından dolayı onu tam gaz azarlamıştı. Charlie teşkilattan hemen ayrılıyordu.

Harwood hırslı insanlarda görülen doğal bir rahatlıkla bir anlık duraksamadan sonra Charlie'yi ezip geçmişti. Charlie'nin istifasını kabul etmeyi reddediyordu. Teşkilattaki hedeflerini gerçekleştirebilmek üzere, tekrar düşünmesi, yapmak üzere olduğu bu korkunç hatadan geri dönmesi için ona süre tanıyacaktı. Charlie, Harwood'un Emniyet Amiri'ne, onun Helen'in yerine geçeceği ve Helen'in aniden ayrılması yüzünden önemli soruşturmalarına bir zarar gelmeyeceği konusunda söz verip vermediğini merak etti.

"Charlie sana ihtiyacımız var. Ekibin sana ihtiyacı var," diye devam etti Harwood, "bu yüzden bunu şimdilik unutmanı istiyorum."

"Unutamam. Söz verdim."

"Bunu anlıyorum ama peki ya Steve'le ben görüşsem? Helen'la sorunları olduğunu biliyorum ama Helen artık bir sebep olamaz."

"Benim için öyle. Aslında bu yüzden daha çok..."

"Bağlılığını anlıyorum, gerçekten ama buradaki büyük resmi göremiyor gibisin. Katili yakalamak üzereyiz ve mevcut olan herkese bu soruşturmada ihtiyacım var. Bu işi bitirmemiz gerekiyor. Herkesin iyiliği için."

Senin kariyerinin iyiliği için, diye düşündü Charlie ama hiçbir şey söylemedi.

“En azından ihbar sürene kadar çalışmanı istiyorum senden. İnsanlar sözleşmelerinin kurallarına uymadıklarında insan kaynaklarının maaş konusunda ne kadar garip davranabileceğini biliyorsun. Benim için en azından bunu yap ve bu davayı kapatmamıza yardım et.”

Charlie bir süre sonra pes etti. İşin aslı Sanderson, McAndrew ve geri kalanları böyle önemli bir zamanda terk ettiği için kendini kötü hissediyordu. Yine de soruşturma odasındaki yerini alması da garip geldi. Helen yokken her şey çok farklıydı.

Sanderson, Harwood’u yeni gelişmelerle ilgili bilgilendirdi. Harwood şimdi ekibe bilgi ve talimat veriyordu ama Charlie, Harwood’un uygulayacağı protokolleri bildiği için can sıkıntısından çevresinde olanlara ilgisini yitirmişti. Ella’yı daha bulamamışlardı ama bu artık an meselesiydi – ellerinde onunla ilgili çok şey vardı. Harwood asıl konuya gelmek üzereydi ve patronu en sonunda dişini göstermeye başladığında Charlie kendini toparladı.

“Önceliğimiz Ella Matthews’u olabildiğince hızlı ve temiz bir şekilde yakalamak,” dedi Harwood. “Ella, durdurulmadığı sürece öldürmeye devam edecek bir seri katil. Bu yüzden onun tutuklanması sırasında öldürücü güç kullanılmasına izin veren acil mahkeme emri çıkarttım. Taktik destek harekete geçti ve gerektiği anda hazır olacak.”

Charlie, şaşkın ve rahatsız gözüken ekibe baktı ama Harwood hiç aldırış etmeden devam etti:

“Artık görevimiz çok basit. Ve bu da Ella Matthews’u tutuklamak. Ölü ya da diri.”

Eve son derece temkinli bir şekilde yaklaşmıştı ve bunun gerekli olmadığını fark ettiği zaman şaşırıp ve endişelendi. Basın sürüsü bilinmeyen sebeplerle Robert'ın evini terk etmişti. Çıkmaz sokakta tekrar bir sessizlik hâkimdi ama bir ölüm sessizliği – yağın yağmurda mütevazı, müstakil ev yalnız ve terk edilmiş gözüküyordu.

Helen hiç kıpırdamadan durmuş ne yapacağını düşünürken, her geçen saniye biraz daha ıslanıyordu. Robert'ın nasıl olduğunu o kadar merak etmişti ki sessiz bir kutsal yolculukla Cole Bulvarı'na gelmişti ama burada kesinlikle bir şey olmuştu. Bir şey o duvarlara tırmanan gazeteci bozuntularını uzaklaştırmıştı.

Dış kapı açıldığında hâlâ öylece durmuş ne yapacağını tartıyordu. Orta yaşlı bir kadın sanki birilerinin tepesine çıkmasını bekliyormuş gibi sağa sola baktı, sonra garaj girişinde duran küçük hatchback arabaya doğru hızlı hızlı yürüdü. Arkaya bir valiz koyduktan sonra tekrar eve doğru yürümeye başladı. Sonra deri motosiklet kıyafetleri içinde hiç kıpırdamadan duran güzel kadını görünce durup ona bakmak için döndü. Monica'nın yüzünde önce şüphe oluştu, sonra anladığında ani ve beklenmedik bir şekilde Helen'a doğru hızla yürümeye başladı.

“Nerede o?” dedi Helen hiç düşünmeden.

“Sen ne yaptın?” diye ters bir cevap verdi Monica, öfke kelimelerin ağzından güçsüz ve titrek çıkmasına yol açıyordu.

“O nerede? Ne oldu?”

“Gitti.”

“Nereye gitti?”

Monica omuzlarını silkti ve bakışlarını çevirdi. Helen’in onu ağlarken görmesini istemiyordu.

“Nereye?” Utanıyor olmasına rağmen Helen’in ses tonu kızgın ve sabırsızdı.

Monica sert bir şekilde başını kaldırdı.

“Dün gece gitmiş olmalı. Bu sabah bir not bulduk. Bizi... bizi tekrar görmeyeceğini söylüyor. Çünkü...”

Ağlamaya başladı. Helen onu teselli etmeye çalıştı ama kadın kızgın bir şekilde omuzlarını silkerek Helen’in elini itti.

“Ona yaptıkların için Tanrı senin cezanı versin.”

Hızlı adımlarla eve yürüdü ve kapıyı arkasından sert bir şekilde çarparak kapattı. Helen hiç kıpırdamadan yağmurun altında durdu. Monica haklıydı elbette. Helen, Marianne’i kurtarmak istemişti. Robert’i kurtarmak istemişti. Ama ikisini de lanetlemişti.

Dedektif Sanderson'a fotoğrafı verirken Carrie Matthews'un eli titriyordu. Bu Ella'nın fotoğrafıydı. Bu Ella'nın çekip sonra kız kardeşine yolladığı bir *selfie*'ydi – sürgünden gönderilen bir dayanışma mesajı ve onu hatırlatacak bir şeydi. Sanderson, Carrie'nin Shirley'deki evine gittiğinde Carrie'nin kocası Paul, genç karısını kenara iterek olayların kontrolünü ele almaya çalışmıştı. Zorba bir adamdı – kilisenin itibarlı kişilerindendi ve Hristiyan Aile Düzeni'nin kurucusuydu. Sanderson büyük bir zevkle ona odadan çıkmasını emretmiş, eğer itaat etmezse onu tutuklamakla tehdit etmişti. Paul şoka girmişti –dehşete kapılmış daha doğru olabilir– ama en sonunda ona söylenileni yapmıştı.

“Lütfen onu bulun. Lütfen ona yardım edin,” diye yalvardı Carrie, fotoğrafı büfede sakladığı yerden çıkarıp Sanderson'a verirken. “O herkesin sandığı gibi biri değil.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Sanderson. “Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Ama Sanderson bunu söylerken bile bu işin iyi bitme olasılığının çok az olduğunu biliyordu. Harwood, Ella'yı her ne şekilde olursa olsun görüldüğü yerde durdurmaya çok kararlıydı ve Ella büyük olasılıkla ölümden korkmuyordu. Sanderson buna rağmen Carrie'ye moral verdi ve oradan ayrıldı, giderken de eğer yardıma

ihtiyacı olursa ona yardım edecek bir sürü kuruluş ve sığınak olduğunu ekledi.

Sanderson evden çıkar çıkmaz telsizi cızırdamaya başladı.

Ella'nın eşkâline uyan bir kadın Bevois'deki bir Boots şubesinde hırsızlık yaparken görülmüştü. Güvenlik görevlilerinin elinden kaçmış ve Fairview evleri civarlarında bir yerlere saklanmıştı.

Sanderson saniyeler sonra arabasına atlamış ve öğlen trafiğini zorla kenara çekilmeye zorlayan siren sesleriyle yola çıkmıştı. Buraya kadardı demek ki. Final maçı başlamıştı. Ve Sanderson ölüm anında orada olmaya kararlıydı.

O daya sanki bir hırsızmış gibi süzüldü. Bunca yıldır işleri yürütmüş olmasına rağmen burada olmak utanç verici ve yanlış geliyordu. O artık dışlanmıştı, gereksiz ve istenmeyen biriydi.

Robert'ın annesiyle yüzleşmesinin ardından, verdiği zararın ağırlığıyla sersemleyen Helen akıntıya kapılmış sürükleniyordu. Jake'i aramıştı ama bir müşterisi vardı. Daha sonra, bir sonraki adımını bilemeyerek kısa bir süre için durmuştu. Arayacağı başka hiç kimse yoktu.

Yavaş yavaş duyguları yatışmaya ve mantığı baskın çıkmaya başladı. Yapabileceği işe yarar tek bir şey vardı. Soruşturmadan alınmış olmasına rağmen, yanında hâlâ davaya ait bir sürü dosya vardı ve ayrıca Ella hakkında öğrendiklerini Sanderson, Harwood ve diğerlerine bildirmesi büyük önem taşıyordu. Mahkemeye çıkılması gerektiğinde her şeyin noktası virgülüne kadar açıklanması gerekiyordu. Kurbanların ailelerini hak ettikleri adaletten alıkoyacak tek bir hatayı bile göze alamazdı. Bu yüzden soğukkanlılığından geriye kalan son kalıntıyı da topladı ve görevini yerine getirmek için Southampton Merkez'e doğru yöneldi.

Nöbetçi polis onun izinli olduğunu sandığı için onu görünce şaşırdı.

“Şeytan azapta gerek, ha?” dedi polis neşeyle.

Helen'in kasıtlı olarak bezgin bir şekilde verdiği cevap "evrak işi" oldu.

Polis elektronik kilidi açarak onu içeri aldı. Helen asansöre binip yedinci kata çıktı. Bu yolculuğu birçok kez yapmıştı ama hiç kovulmuş olarak değil.

Odaya girer girmez raporunu yazdı ve dava dosyalarıyla beraber Harwood'un masasına bıraktı. Tam odadan çıkmak üzereyken bir ses duyup irkildi. Bir an kafası karıştı –Harwood ve ekibi dışarıda katilin peşindeydi– sonra şaşırdı. Karşısında Tony Bridges vardı, enkazın bir başka kurbanı. Bir süre birbirlerine baktılar sonra Helen:

"Duydun mu?" dedi.

"Evet ve çok üzgünüm Helen. Eğer benimle bir ilgisi varsa, ben bunu –"

"Seninle bir ilgisi yok Tony. Kişisel bir şey. Beni ekipte istemiyor."

"Salağın teki."

Helen gülümsedi.

"Öyle de olsa, idare onda, bu yüzden..."

"Elbette, ben sadece sana... ona... bunu vermek istemiştım. Raporumu."

"Aklın yolu," dedi Helen, bir kez daha gülümseyerek. "Masasına bırak."

Tony acıklı acıklı bir kaşını kaldırdı ve Harwood'un ofisine yöneldi. Onun arkasından bakarken Helen bunun ne kadar büyük bir kayıp olduğunu düşündü. Tony, bir anlık bir zayıflıkla küçük düşmüş, yetenekli ve işine bağlı bir polisti. Aptallık etmişti ama bundan daha iyisini hak ettiği kesindi. Melissa, kendi çıkarları için karşısına çıkan fırsatı değerlendirip acımasız bir şekilde Tony'nin duygularıyla oynamış toy ama kurnaz biriydi. Artık genel olarak herkes "Lyra"nın hayali biri olduğu konusunda hemfikirdi. Helen oyuna geldiği için kendisine kızıyordu. Melissa onların gözünü ne

kadar kolay bir şekilde boyamıştı. Bir kişinin sözüyle kocaman bir çıkmaz sokağa dalmışlar ve soruşturmayı tehlikeye at...

Helen'in iç konuşması aklına gelen bir fikirle sona erdi. Çünkü Lyra'yı "taniyan" tek kişi Melissa değildi. Bu uydurma hayaleti tanıdığını iddia eden biri daha vardı. Genç bir kadın. Bebekli genç bir kadın.

Helen'in zihni o görüşme anına geri gitti – Lyra'yı nereden tanıdığını onlara anlatırken beceriksizce bebeğini sallayarak karşısında oturan genç fahişeyi gözünün önüne getirdi. Kız kısa cevaplar vermişti ve eğitimsiz gibi bir hali vardı ama şu anda Helen onda başka bir şey görüyordu. Kazınmış kafası ve piercingleri onun kimliğini gizlemişti ama yüzünün şeklinde bir şey vardı. Sanderson'ın panoya asmış olduğu, Ella'nın en yeni fotoğrafına bakarken Helen o anda bu genç kızın –çıkık elmacık kemikleri ve büyük dolgun dudaklarıyla– Ella olduğunu anladı.

Kendine geldiğinde Tony'yi ona bakarken buldu. Endişeli görünüyordu.

"Sen iyi misin patron?"

Helen, bulduğu şeye inanmaya cesaret edemeyerek Tony'ye bakakaldı. Sonra:

"Onu bulduk Tony. Onu bulduk."

Helen şehrin merkezinden büyük bir hızla kuzeyine doğru yol alıyordu. Bariz bir şekilde hız limitini aşıyordu ama umurunda değildi. Motosikleti nasıl idare edeceğini biliyordu, her tür polis arabasını atlatabilirdi ve katille yüzleşme fikrini aklından çıkaramıyordu.

Tony onu durdurmaya çalışmıştı ama Tony'yi durduran o olmuştu.

“Sen beni hiç görmedin Tony.”

Şu anda yapmak üzere olduğu şey tehlikeliydi ve kitaptaki her kurala aykırıydı. Eğer Tony herhangi bir şekilde onun hareketleriyle ilişkilendirilirse emekli maaşını, tazminatını, her şeyini kaybederdi. Bunu ona yapamazdı. Ayrıca ne kadar çok kişi bilirse, Ella'ya ondan önce ulaşma ihtimalleri o kadar yüksek olacaktı. Ve Helen bunun olmaması konusunda kararlıydı.

Ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Tek bildiği feci bir aciliyet duygusu ve korkunç bir zirveye tırmanan bir şeylerin olduğu hissi tarafından ele geçirilmiş olduğu ve daha fazla kan dökülmesini engellemek için elinden geleni yapacağıydı. Bir bebeğin hayatı söz konusuydu. Ella'nın ki de öyle. Yaptığı her şeye rağmen, işlediği suçların dehşet verici olmasına rağmen Helen, Ella'ya acıyor ve onu sağ salim yakalamak istiyordu.

Kısa bir süre sonra Spire Caddesi'ne geldi. Motosikletini yıkık dökük, çok kiracılı ucuz apartmanın dışına çekti, motoru kapattı ve seri bir hareketle motosikletten atladı. Çevresine baktı – ıssız sokakta hiç hayat belirtisi yoktu. Copunu kemerine sokarak binanın içine girdi. Bir önceki gecenin uyuşturucu müptelalarından kalan pisliklerle süslenmiş merdivenler soğuk ve boştu. Bu yorgun binanın yeniden yapılandırılması gelecek sene için planlanmıştı ve bu arada burası yasa dışı olarak buraya yerleşenler ve keşlerden oluşan uyumsuz bir grubun meskeni haline gelmişti. Gece gündüz girip çıkan insanlara bakılırsa açık kapı politikası uygulanıyor gibiydi, bu yüzden üçüncü kata ulaşmak zor olmadı. Helen dört gün önce Ella'yı burada, diğer fahişe ve keşlerle kirli bir kanepede birbirlerine sokulmuş bir halde görmüştü. Aynı dertten mustarip olmanın kaderini paylaşıyorlardı.

Ama Ella şu anda burada değildi. Polis kimliğini görünce bataklık kokan daire sahibi onu üst kata yönlendirmişti. Dediğine göre Ella en üst katta tam bir tecrit halinde yaşıyordu – sosyal hizmetlerin meraklı gözlerinden uzakta, sadece bebeği ve o. Burası insanların sorular sorduğu evlerden değildi – görünmez bir katil için mükemmel bir sığınaktı.

Helen dokuzuncu dairenin kapısında durdu, sonra nazik bir şekilde kapı kolunu çevirdi. Kapı kilitliydi. Helen içeride bir hareket olup olmadığını duymaya çalışarak kulağını kapıya yaklaştırdı. Hiç ses yoktu. Sonra hafif bir ağlama sesi geldi. Duymak için biraz daha çabaladı. Ama şimdi yine sessizdi. Cebinden bir kredi kartı çıkararak kartı kapı ve çerçevesi arasındaki aralığa sıkıştırdı. Kilit eski ve dayanıksız olduğu için yirmi saniyede açıldı. Helen içeri girdi.

Kapıyı sessizce arkasından kapadı ve hiç kıpırdamadan durdu. Hiç ses yoktu. Yavaşça ileri doğru yürümeye başladı. Eski döşeme tahtaları gıcırdayınca yolunu değiştirerek duvara yapıştı.

Mutfağın kapısının ağzında durdu. Kafasıyla hızlı bir şekilde çevresini taradı ama etraf boştu. Kirli bir lavabo ve mutlu mutlu kendi kendine mırıldanan yağmalanmış, büyük bir buzdolabı dışında bir şey yoktu.

Helen oturma odası – ya da oturma odası yerine geçen şeye doğru sessizce ilerledi. Bir şekilde Ella'nın burada olduğunu hissediyordu ama içeri girdiğinde burasının da boş olduğunu gördü. Sonra sesi duydu – aynı ağılama sesini.

Korkusu dikkatli olmaya baskın geldiği için copunu ileri doğru uzatarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve yatak odası kapısını sert bir hareketle açtı. Her an birinin ona saldırmasını bekliyordu ama oda boştu – eski göçük bir yatak ve içinde kıpırdanan bir bebeğin olduğu portatif bebek karyolası dışında. Helen birinin ona pusu kurmuş olmasını bekleyerek omzunun üstünden arkaya baktı ama her yer sessizdi, bu yüzden hızlı adımlarla odaya girdi.

Demek bebek buydu. Ella'nın hiç istemediği bebek. Ama her şeye rağmen baktığı bebek. Helen gelmekle iyi yapmıştı. Copunu yatağın üstüne bırakarak eğildi ve uykusundan uyanırken yumruk yaptığı minik elleriyle uykulu gözlerini ovuşturan bebeği kucağına aldı. Bu görüntü Helen'i gülümsetti. Bunu görünce bebek de gülümsedi. Kim bilir bu bebek neler görmüştü, neler yaşamıştı ama hâlâ gülümseyebiliyordu. İçinde hâlâ bir masumiyet vardı.

“Sen ne halt yediğini sanıyorsun?”

Helen arkasını dönünce Ella'nın ondan üç metre kadar uzakta oturma odasında durduğunu gördü. Ella'nın yüzünde sinir değil, rahatsızlık vardı ama Helen arkasını döner dönmez kızın ifadesi değişti. Helen'in yüzünü tanıyınca alışveriş torbasını elinden düşürdü ve kaçtı. Helen dış kapının çarpmasını bekledi ama bunun yerine bir çekmecenin gürültülü bir şekilde açılıp kapandığını duydu. Saniyeler sonra, Ella elinde büyük bir kasap bıçağıyla döndü.

“Onu yerine bırak ve hemen buradan defol.”

“Bunu yapamam Ella.”

Ella adını duyunca irkildi.

“ONU YERİNE BIRAK!” diye çığlık attı.

Gürültüden korkan bebek artık mızırdanmaya başlamıştı.

“Her şey bitti Ella. Neler yaşadığını biliyorum, ne kadar acı çektiğini biliyorum. Ama her şey bitti. Kendin için, bebeğin için teslim olma vakti geldi.”

“Bebeği hemen bana geri ver yoksa o lanet olası gözlerini deşerim.”

Ella bir adım öne gelince Helen bebeği biraz daha kendine yaklaştırdı.

“Adı ne?” diye sordu Helen, göz temasını kaybetmeden geri geri giderek.

“Benimle oyun oynama.”

“Bana onun adını söyle lütfen.”

“Onu bana ver.”

Kızın sesi tehdit eder gibiydi, istikrarsızdı ama ona doğru yürümekten vazgeçmişti. Seçeneklerini gözden geçirirken bakışları bebek ile Helen arasında gidip geldi.

“Bunu yapmayacağım Ella. İlk önce beni öldürmen gerekir. Benim tek düşündüğüm senin ve bebeğin iyiliği. İyi değilsin ve her ikiniz de bu yerden daha iyisini hak ediyorsunuz. Sana yardım etmeme izin ver.”

“Ne olacağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Buradan çıkar çıkmaz kelepçeleneceğim ve onu bir daha asla görmeyeceğim.”

“Böyle bir şey ol...”

“Bunu yer miyim sanıyorsun? Neyse, unut bunu. Onun buradan bir yere gittiği yok, senin de öyle.”

Ella ona yaklaştığında Helen bebeği saldırıdan korumaya çalıştı. Ella'nın gözleri kapkaraydı, sinirden nefes nefeseydi ve o anda Helen çok ölümcöl bir hata yaptığını anlamıştı.

Tuzağa düşmüştü. Helen, Ella'nın üzerine yürüyüşünden kaçmak için geri geri küçük yatak odasına girmişti ama artık köşeye sıkışmıştı. Günlerdir bu an için yalvarıp durmuştu –nihayet katille yüz yüze geleceği an için– ama şimdi buradaydı ve bundan çıkacak tek sonuç ölüm olacaktı. Ella onlara doğru bir adım daha attığında Helen bebeği göğsüne sıkıca yapıştırdı.

Ella'yı kurtarabileceği konusunda kendini mi kandırmıştı? İçinde bir yerlerde hâlâ bir insanlık kalıntısı olabileceği konusunda? Onu oyalamalıydı, eğer yapabilirse. Deliliği geçip ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

“Beni öldüreceksin, peki ya sonra? Bütün teşkilat dışarıda seni arıyor. Adını, nasıl göründüğünü biliyorlar. Bebeğin olduğunu biliyorlar. Alt kattaki kokuşmuş herif benim burada olduğumu, senin kim olduğunu biliyor, bu yüzden burada kalamazsın. Ne yapacaksın? Bebekle kaçacak mısın?”

“O benimle gelmiyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana ne olacağını bilmiyorum ama onun için her şey burada sona erecek. Yeterince çekti.”

“Bunu isteyerek söylemiyorsun.”

“Sence lanet olası mamayı neden aldım?” diye ona geri bağırdı Ella. “Hapları aldım. Ona bunları bugün verecektim. O zaman her şey... çok doğru olurdu.”

“O daha küçücük bir bebek. Tanrı aşkına Ella, sen çok daha iyi birisin.”

“Benim adımlı söyleyip durma. Ella öldü. Bebek de ona katılacak ve eğer ona ulaşmak için seni de öldürmem gerekiyorsa inan yaparım.”

Bir adım daha yaklaştı. Artık Helen’den sadece bir adım uzaktaydı. Helen onun her an saldırıya geçmesini bekleyerek gerildi.

“Yap hadi. İşi senin için kolaylaştırayım.”

Helen, Amelia’yı yatağın üzerine bırakarak eğildi.

“Eğer onu gerçekten öldürmek istiyorsan işi senin için kolaylaştırayım. İşte orada. Yap hadi.”

Ella şaşkın bir halde gözlerini Helen’den bebeğe, sonra tekrar Helen’a çevirdi. Bebek yatağı tekmeliyordu ve –Helen’ın sıcak kucağından bırakıldığı için– ağlamaya başladı.

“YAP HADİ!” diye bağırdı Helen birden.

Ella hâlâ tereddüt ediyordu. Helen’ın bacakları gergindi, Ella bebeğe doğru en ufak bir hamle yapacak olursa üstüne atlamaya hazır bir şekilde bekliyordu ama Ella bunu yapmadı. Ve o an Helen bir fırsat doğduğunu fark etti.

“Ella, beni dinle. Biliyorum, tamam mı? Cehennemde yaşadığını, bütün dünyanın sana karşı olduğunu ve dünyanın seni incitmek isteyen kötü, saldırgan erkeklerle dolu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve haklısın. Öyle.”

Ella, bunun bir numara olup olmadığından emin olamayarak ona şüpheli gözlerle baktı. Helen derin bir nefes aldı ve devam etti:

“Ben çocukken tecavüze uğradım. Birçok kez. On altı yaşındaydım ve yurttan kaçmaya çalışıyordum ama çok kötü hatalar

yaptım. Ve bedelini ödedim. Hâlâ ödüyorum. Bu yüzden şu anda hangi noktada olduğunu biliyorum. Geri dönüş yolunun olmadığını düşündüğünü biliyorum ama var.”

Ella, Helen’a dikkatle bakarak duruyordu.

“Kıçından uyduruyorsun.”

“Bana bakar mısın?” dedi Helen, birden sinirlenerek. “Lanet olası ellerim titriyor... Bundan kimseye bahsetmedim, tek bir kişiye bile. Bu yüzden sakın beni yalancılıkla suçlama.”

Ella bakışlarını kaçırmadı. Elleriyle bıçağa sıkıca sarıldı.

“Seni tanıyormuş gibi yapamam,” diye devam etti Helen. “Babanın, o adamların sana neler yaptığını bilmiyorum ama bunun her şeyin sonu olması gerektiğini biliyorum. Bunu atlatabilirsin. Her ne yaptıysan bir sebebi vardı ve Amelia büyüdüğünde seni görmek isteyecek. Sana *ihtiyacı* olacak. Lütfen onu terk etme Ella, sana yalvarıyorum.”

Ella ilk kez bakışlarını bebeğine çevirdi.

“İçinde iyilik olduğunu biliyorum. Küçük kızın için doğru olanı yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Onun iyiliği için.”

Helen elini uzattı. O anda her şeyin buna bağlı olduğunu biliyordu. Onu günahlarından arındırmak için son fırsat. Ella’yı kurtarmak için son şans.

Karanlıkta zar zor yollarını bulmaya çalışıyorlardı – zemin kâltlarından kayarken tutunacak bir yer arayan şansız insanlar. Hızlı hızlı merkeze geri gittikten sonra Charlie idareyi ele almıştı. Patron Harwood olabilirdi ama operasyon konusunda o daha tecrübeliydi ve bu konuda başka birine güvenmemekte direniyordu – sonuçları çok ağır olabilirdi. Ama hiçbir yere vardıkları da yoktu.

McAndrew şimdiye kadar Helen’in dosyasını iki kez okumuştı ama Ella’nın nerede olabileceğiyle ilgili hiç ipucu bulamamıştı. Helen’in cep telefonu sinyallerini tespit etmeye çalışmışlar, tek öğrendikleri şey telefonun kapalı olduğu olmuştu. Telefon, en son altı saat önce, Helen karakoldayken kullanılmıştı, bu yüzden bu bilgi şu anda işlerine yaramıyordu. Trafik kameraları Helen’in motosikletini kuzeye doğru giderken görüntülemişti ama şehir merkezinden çıktıktan sonra onu kaybetmişlerdi. Helen hangi cehennemdeydi? Kimsenin görmediği ne görmüştü?

Charlie hızla koridoru geçip merdivenlerden aşağıya indi ve karakoldan çıktı. Ekip emredildiği gibi işlerine devam edecekti ama Charlie dışarıda olup bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordu. Ve arabasına doğru yaklaşırken yavaşladı. Kafasında bir düşünce şekillenmeye başlıyordu, eski bir konuşmayı hatırladı. Fikir yavaş yavaş yerleşmeye başladı ve Charlie elektrik çarpmış gibi arabasına

atladı ve hızla oradan uzaklaştı. Bir anda tam olarak nereye gitmesi gerektiğini anlamıştı.

Charlie masalardan oluşan sıranın arasından kestirmeden geçerek en arkadaki ofise doğru giderken bütün kafalar ona çevrildi. İtirazlarını duymamazlıktan geldiği güvenlik görevlileri ve resepsiyonistler arkasından koşturdular ama Charlie onların çok önündeydi ve kimse ona yaklaşmadan Emilia'nın ofisine girmişti bile. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı ve şaşkın gazeteciyle yüzleşmek için arkasını döndü.

“O nerede?” diye sordu Charlie.

“Kim nerede?”

“Helen Grace.”

“Hiçbir fikrim yok ve açıkçası burada ne aradığını san...”

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi nasıl yapıyorum? Mantıklı konuş, lütfen, Char...”

“Nerede olduğunu biliyorsun, kiminle beraber olduğunu biliyorsun...”

“Tanrı aşkına, neden böyle...”

Emilia inkâr edişini tamamlayamadan önce Charlie onun yanına gelmişti. Gazetecinin gırtlığına yapışarak onu sert bir şekilde tuğla duvara dayadı.

“Beni çok dikkatli dinle Emilia. Burada söz konusu olan Helen'in hayatı ve sana söz veriyorum eğer bana ihtiyacım olan şeyi hemen söylemezsen kafanı bu duvara çakarım.”

Charlie boğazını gitgide daha çok sıkıdığı için Emilia artık boğulmak üzereydi.

“Onu yarı yolda bırakmayacak kadar çok şey yaşadım, bu yüzden bana bunu nasıl yaptığını söyle. Telefonunu mu dinletiyorsun? Mesajlarını mı ele geçirdin?”

Emilia kafasını sağı sola salladı.

“SÖYLESENE!”

Emilia sanki bir şey söylemeye çalışır gibi hırlamaya benzer bir ses çıkarınca Charlie parmaklarını gevşetti. Emilia bir şeyler geveledi.

“Ne?”

“Motosikleti,” dedi boğuk bir sesle.

“Ne olmuş motosikletine?” diye sordu Charlie.

“Motosikletine takip cihazı yerleştirdik.”

Demek buydu.

“Onu nasıl takip ediyorsun?”

“Telefonuma bağlı. En fazla sekiz kilometre uzağımda olduğu sürece onu bulabiliyorum.”

“Güzel,” dedi Charlie, kurbanını serbest bırakarak. “Beni ona götür.”

Bebek yatağın üzerinde çığlık çığlığa ağlayarak kendinden geçmek üzereydi. İki kadın da onu rahatlatmak için bir hamle yapmadılar. Zamanda bir noktada, kurtuluş ya da yıkımının eşliğinde bir yerde donup kalmışlardı. Helen gözlerini Ella'dan ayırmadı. Ella, Helen'in elini tutmayı veya bıçağını bırakmayı reddetmişti. Sanki çözülemeyecek bir gizemi anlamak istermiş gibi çığlıklar atan bebeğine bakıyordu sadece. Helen, Ella'nın dikkati dağıldığı için eğer ani bir hareket yaparsa onun elinden bıçağı alabileceğini düşündü ama bunu denemeye cesaret edemedi. Artık tam da onu yola getirmek üzereyken değil.

“Bunların olmasını istemedim.”

Helen, Ella'nın konuştuğunu duyunca şaşırdı.

“Bunların olmasını istemedim.”

“Biliyorum.”

“Onun hatası.”

“Babanın çok zalim bir adam olduğunu biliyorum...”

“Diğer çocuklara iyilik yaptım.”

“İkizlere mi?”

“Ve Carrie'ye. Onları özgürleştirdim.”

“Haklısın Ella. O hem zorba hem de sadist biriydi.”

“Ve ikiyüzlünün tekiydi. Bana ne dediğini biliyor musun? Benim şeytan olduğumu söyledi. Pis. Kalbimin kara olduğunu söyledi.”

“Yanılıyormuş.”

“O heriflerden sonra... Yaptıklarından sonra, alkol, uyuşturucu, hap, ne bulduysam kullandım... Kendimi öldürüyordum... Bir daha asla yardım istememeye yemin ettim. Ondan nefret ediyordum. Ve annemden.”

Amelia'ya şöyle bir baktı.

“Ama yedi aylık hamileydim. Ve ben... Yardım etmeleri için yalvardım. Ona bir yuva bulmaları için *yalvardım*. Benden uzakta bir yerde. Ama kapıyı yüzüme kapattılar. Tecavüze uğramanın başıma gelebilecek en iyi şeylerden biri olduğunu söylediler.”

Kelimeler ağzından kesik kesik ve kederli çıkıyordu.

“Suratıma baktı... ve bana en şeytanca şeyleri söyledi ve sonra... ve sonra...”

“Onu tekrar gördün değil mi? Daha sonra? Bir fahişeyi arabasına alırken gördün.”

Ella ona doğru döndü, kızın gözlerinde artık sadece öfke vardı.

“Sadece birkaç hafta sonraydı... Ve birbirlerini tanıyorlardı. *Düzenli müşterilerden* biriydi. Sonra öğrendim – her salı gecesi, kim bilir ne kadar zamandır... Söylediği onca şeyden sonra, *yaptığı* onca şeyden sonra...”

“Sana yalan söyledi, annene yalan söyledi.”

“Onu öldürürken beni tanımadı bile. Sadece siyah bir peruk ve birkaç burun halkası... ama yüzümde koca bir gülümsemeyle okul üniformamı giysem de olurdu. Tek düşündüğü onun ne alacağıydı, ‘Melek’in ona ne yapmasına izin vereceği idi. Domuzun tekiydi ve hak ettiği sonu buldu.”

“Onu kucağımıza almamız gerek Ella. Onu kucağına alman gerek.”

Ella kendini toplayarak Helen'a şüpheli gözlerle baktı.

“Onu bu şekilde ağlayarak bırakamayız. Boğulacak.”

Amelia'nın çığlıkları giderek arttı, sonra deli gibi öksürmeye başladı. Ella kararsızdı.

“Lütfen Ella – bıçağı yatağa bırak, bebeğini al ve birlikte çıkıp gidelim.”

Ella, Amelia'ya baktı, sonra elindeki bıçağa. Bu kadardı işte – yap ya da öl.

“Buna bir son verelim artık.”

Yukarı, yukarı, yukarı. Taktik destek, yıkılmak üzere olan binanın en üst katındaki stratejik noktalara doğru merdivenleri iki kat hızla çıkıyordu. Merdivenler kırık ve dayanıksızdı ve onların hemen arkasından giden Harwood'un atacağı adıma dikkat etmesi gerekiyordu. Arkasından gelen McAndrew'un, ayağını bir döşeme tahtasının içine geçirince yüksek sesle küfrettiğini duydu.

"Sessiz ol, Tanrı aşkına," diye fısıldadı Harwood kadına.

Kısa bir süre sonra yerlerindelerdi. Aşağıya bakınca Harwood, Helen'in karşıdaki binanın dışına park edilmiş motosikletini görebiliyordu. Charlie çoktan binaya girmişti – orada yaşayan serseri takımı Ella Matthews'un binanın en üst katında yaşadığını onaylamışlardı. Taktik destek yolun karşı tarafında yerini almış, avlarını tespit etmeye çalışıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Harwood sinirden titreyerek.

"İki kadın."

"Grace mi?"

"Ve bir başkası."

"Neler oluyor?"

Uzun bir sessizlik.

"Göremiyorum. Sanki birbirlerine kilitlemiş gibiler. Buradan iyi bir aç yakalamak zor."

“Gidecek başka bir yer yok, bu yüzden bununla yetin. Silah görebiliyor musun?”

“Olumsuz.”

“Net bir atış yapabilir misin?”

“Olumsuz.”

“Peki elinde bana verebileceğin ne var o halde?”

“Mahkemeye çıkmak istiyorsan, buyur gel,” diye cevap verdi sinirli keskin nişancı. “Ama net atışım yok ve olana kadar da bir şey yapmayacağım. Eğer sen daha iyi biliyorsan, o zaman benim yerime geç lütfen.”

Bunları kafasını bir kez bile kaldırmadan, gözleri yolun karşısında sergilenen olaylara kilitlenmiş bir şekilde söylemişti. Harwood kendi kendine kaşlarını çattı. Onun haklı olduğunu biliyordu ama bu, işleri düzeltmiyordu. Bu soruşturmaya çok fazla yatırım yapmıştı ve doğru bir şekilde sonuçlanması gerekiyordu.

İçeride kim bilir neler oluyordu?

Helen bakışlarını kaçırmamakta direndi. Ella onunla kelimenin gerçek anlamıyla göz gözeydi. Helen onun kötü kokan nefesini duyabiliyor, bıçağın bacağına değen soğuk çeliğini hissedebiliyordu. Ella her şeye rağmen bıçağı bırakmamakta direniyordu.

“Beni neden kurtarmak istiyorsun Helen?” diye sordu Ella birdenbire.

“Çünkü sana yanlış yaptıklarını düşünüyorum. Çünkü dünyanın sana borçlu olduğunu düşünüyorum.”

“Benim iyi biri olduğumu mu düşünüyorsun?” Ella’nın sesinden bir hırıltı geçip gitti.

“İyi biri olduğumu biliyorum.”

Ella acı acı güldü.

“Tamam o zaman, şimdi beni dinle. Bilmeni istediğim bir şey var.”

Tam konuşmak üzereyken, oturma odasından gelen bir gıcırta dikkatini dağıtınca sustu. Döşeme tahtası gıcırıtısı. Helen o anda birilerinin geldiğini anladı. Charlie? Tony? Taktik destek? Helen onlara uzak durmaları için bağırarak istedi ama gözlerini Ella’dan ayırmadan, nefes bile almadan kıpırtısız bir şekilde durdu. Ella bir an tereddüt etti, sonra Helen’a doğru biraz daha eğildi.

“Hiç pişman değilim Helen. Daha sonra ne söylersem söyleyeyim, bunu bilmeni istiyorum. En ufak bir pişmanlığım bile yok.”

Helen hiçbir şey söylemedi. Ella'nın gözleri büyümüştü, nefesi düzensizdi.

“O adamlar... ikiyüzlüler... ifşa edilmeyi hak ettiler,” diye devam etti. “Alyanslarıyla hava atmaktan, koca ve baba rolünü oynamaktan çok mutluydular. Benim gibi kızlarla birlikte görül-mekten mutlu değillerdi. Ama ben bunu değiştirdim. Onların ne mal olduğunu kanıtladım. Bazen dünyaya bir uyandırma mesajı göndermek gerekir, öyle değil mi?”

Helen'a bir an öfkeyle baktı sonra gözlerindeki ateş söndü.

“Ama Amelia için doğru olanı yapmak istiyorum. Bu yüzden sana güveniyorum. Sana güvenebilir miyim Helen?”

“Söz veriyorum. Güvenini boşa çıkarmayacağım.”

“O halde teşekkür ederim.”

Elindeki bıçağı yavaşça çevirdi. Bıçağı ağzından tutarak, sapını tutması için Helen'a uzattı.

O anda keskin bir patlama sesi duyuldu ve Ella yan tarafa doğru sendeleyerek yanında duran gardıroba çarptı.

Helen bir an serseme dönerek donakaldı. Sonra kendini topladı ve koşturarak Ella'nın yanına gitti. Ona yardım etmek için diz üstü çöktüğü anda zaten durumun çaresizliğini gördü. Kurşun Ella'nın şakağından girmişti ve kız çoktan ölmüştü.

Charlie içeri daldı ama her şey için çok geçti. Helen katilin cesedine sarılmış sallıyordu ve kan sıçramış yatakta kızın bebeği ağlamaya devam ediyordu.

Helen, Amelia'yı göğsüne bastırarak binadan dışarı çıktı. Meslektaşları yardım etmek için yanına koştular, gazeteciler çevresini sardılar ama Helen hiçbirini görmedi. Yapılan kıyımla arasına olabildiğince mesafe koymak isteyerek, onları sert bir şekilde kenara itti ve yürümeye devam etti.

İnsanlar sesleniyorlardı ama onların sesleri sadece bir gürültüydü. Biraz önce yaşadığı travmadan dolayı bütün vücudu sarsılıyordu, nişancının kurşunundan gelen keskin patlama beyinde durmadan tekrar eden bir döngü içinde tekrar tekrar oynayıp duruyordu. Ella'yı kurtarmak için, hayatının yıkıntılarının arasından çekip çıkarmak için çok uğraşmıştı. Ama başarısız olmuştu ve elleri bir kez daha kana bulanmıştı.

Olay yerine gelen ekip otolarından birinin camında bir an için kendi yansımasını gördü. Canavar gibi görünüyordu – delirmiş, dağılmış, saçları keçeleşmiş, kıyafetleri lekelenmişti. Onu sağlık ekibine doğru götürürken nazik bir şekilde hem kendisi hem de bebek için tıbbi yardım almaya ikna etmeye uğraşan Charlie'yi fark etti.

Onu ambulansın içine sokmalarına izin verdi ama içeri girdiğinde onlarla iş birliği yapmayı reddetti. Sağlık ekibinin tüm gayretlerine rağmen Helen artık ağlamayan ve minik, kırılğan parmaklarıyla Helen'a yapışmış olan Amelia'yı bırakmadı. Başparmağını yalayarak

bebeğin suratındaki kanı sildi. Bebek bu temas üzerine gülümsedi, sanki gıdıklanmaktan hoşlanıyormuş gibi. Helen çevresindeki insanların konuştuklarını duyabiliyordu. Onun şokta olduğunu, doğru dürüst düşünemediğini düşünüyorlardı ama yanılıyorlardı. Helen ne yaptığını çok iyi biliyordu. Amelia onun kucağında olduğu sürece bebeğin başına bir şey gelemezdi. En azından kısa bir süre için bu karanlık ve hiçbir şeyi affetmeyen dünyadan korunmuş olacaktı.

SON SÖZ

120

Helen belediye binasının önünde durdu, nasıl görüldüğüne bakmak için pudra kutusunu çıkardı. Ella'nın ölümünün üzerinden iki hafta geçmişti ve Helen'in yüzü hâlâ yorgun ve gergin gözüktüyor olmasına rağmen olayın ardından yüzünden günlerce eksilmeyen anlamsız korku kaybolmuştu. Olay olduğundan beri dairesinden dışarıya neredeyse hiç çıkmamıştı ve birdenbire kendini çok gergin hissetti. Belediye binası genellikle müzik gruplarını ve komedyenleri ağırlardı ama bugün aralarında Helen'in da bulunduğu sıra dışı polis memurlarını onurlandırmak için bir araya gelmiş Hampshire Polis Karakolu'nun en iyi polisleriyle doluydu. Normal hayata dönmenin daha kolay yolları vardı ve Helen'in en baskın içgüdüğü kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp koşmaktı.

Ama binadan içeri girer girmez büyük bir iyi niyet gösterisiyle karşılandı. Gülümsemeler, sırta hafif hafif dokunmalar, alkışlar. Yedinci kattaki ekip, liderlerini tebrik edip aileye geri dönüşünü kutlamak için çevresinde toplandı. Büyük olasılıkla onun için endişelenmişler, belki de hiç geri dönmeyeceğini düşünmüşlerdi ve

Helen onlardan gördüğü sevgi ve ilgiden etkilenmişti. Tebrikleri kabul ederken –her ne kadar başarısızlıklarından dolayı kendini sürekli kınıyor olsa da– Charlie, Sanderson ve geri kalan herkes için o bir kahramandı.

Her ödül verilirken sınırları biraz daha gerildi, sonra sıra nihayet ona geldi. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı'nın bizzat kendisi tarafından resmî bir polis takdirnamesi aldı. Onun yanında, sabırlı bir şekilde Helen'la tokalaşmayı bekleyen Dedektif Emniyet Amiri Harwood vardı.

“İyi iş çıkardın Helen.”

Helen sahneden inmeden önce başıyla teşekkür etti. Ön sıradaki yerine doğru yürürken üstüne sessiz bir tatmin duygusu çöktü. Son iki haftada davaya gazetelerde kapsamlı yer verilmişti. Helen'ın Amelia'yı kucagında taşıyarak binadan çıkışının fotoğrafları bütün gazetelerin –hem yerel hem ulusal– ilk sayfalarına serpiştirilmişti. Helen'ın ekibi bunları gazetelerden kesip gururla duvara asmışlar, ortaya da *Southampton Akşam Haberleri*'ndeki, Helen'ın karakterini ve yaptıklarını öve öve bitiremeyen biyografileri koymuştu. Harwood'un adı hiçbir raporda geçmiyordu, varlığı unutulmuştu. Belki de adalet yerini bulmuştu.

Ekip, kelimenin gerçek anlamıyla Helen'ı belediye binasından omuzlarının üzerinde taşıyarak çıkardı. Kendilerini uzatılmış bir yemek molasıyla ödüllendirerek, bu sansasyonel vakanın sonuçlanmasını kutlamak için Helen'ı karga tulumla The Crown and Two Chairmen'e götürdüler. Polisler tuhaf yaratıklar – Helen'ın içki içmediğini bilmelerine rağmen, bu popüler birahane dışında bir yere gitmek söz konusu bile olmadı. Helen aldırmadı, tanıdık olması rahatlatıcıydı ve Helen, ekibi tekrar bu kadar mutlu ve rahat gördüğü için sevinçliydi.

İçkisini bitirdikten sonra Helen pohpohlama ve övgülerden uzaklaşıp biraz kendi başına kalmak için tuvalete gitti. Ama çilesi henüz sona ermemişti.

“Arkadaş mıyız?”

Emilia Garanita. Takdir törenine gelmişti ve şimdi de buradaydı. Helen’in gölgesi gibi.

“Tuvaletlerle bir derdin mi var Emilia?” diye sordu Helen.

“Tek başına yakalaması zor bir kadınsın.”

Helen hiçbir şey söylemedi. Davanın neticelenmesinden hemen sonra ezeli düşmanı ile ateşkes yapmış, yeni hayatında Amelia’nın peşine düşüp onu ifşa etmeyeceğine söz vermesi karşılığında gazeteciyi görevini yapan bir polis memuruna rüşvet teklif etmeye teşebbüsle veya daha kötüsüyle suçlamamayı kabul etmişti. Helen, Matthews ailesinin sonsuza kadar didik didik edileceğini biliyordu –Alan’ın barbarlıkları ve sapıklıkları sonsuz uzunluktaki köşe yazılarında incelendiği için– ama masum olanı korumak istiyordu. Emilia bu anlaşılmaya saygı göstererek spot ışıklarını sadece Alan Matthews’un üzerine çevirmiş ve aynı zamanda da Müfettiş Grace ve ekibine iki sayfalık methiye yazıları düzmüştü ama bunun Helen için zerre kadar önemi yoktu. Emilia’yla o anlaşmayı pragmatik sebeplerle yapmıştı. Geri kalanına gelince –özellikle de Robert’in hayatının duygusuzca paramparça edilişi– ne affedebilir ne de unutulabilirdi.

“Uzlaşmaya varmış olmamıza seviniyorum,” diye devam etti Emilia sessizliği bölerek, “ve aynı şekilde gelecekte de birlikte çalışabileceğimizi umuyorum.”

“Hemen Londra’ya uçmuyor musun?”

“Bu konu üzerinde çalışıyorum.”

Belli ki Emilia’nın haber konusunda diğer gazeteleri atlatmış olması ona peşinde olduğu hayallerindeki yer değişikliğini getirmemişti ama Helen olaya tuz biber ekme isteğine karşı koydu.

“Bol şanslar o halde.”

Helen gitmek için harekete geçti ama Emilia onu durdurdu.

“Bunun bizim için yeni bir başlangıç olmasını istiyorum... şey, özür dilemek istiyorum.”

“Beni takip ettiğin için mi? Tehdit ettiğin için mi? Yoksa genç bir adamın hayatını mahvettiğin için mi?” diye karşılık verdi Helen.

“Amatörce davrandığım için.”

Tam Emilia'ya göre, diye düşündü Helen. Özür dilerken bile küstah.

“Özür dilerim, tekrar olmayacak.”

Çok bir şey değildi ama Helen bunu söylemenin bile Emilia'ya nelere mal olduğunu biliyordu. Özrünü kabul etti ve dışarı çıktı. Emilia barışmalarını sağlamlaştırmak için ona bir içki ısmarlamak istiyordu ama Helen kabul etmedi. Birahaneler onun doğal yaşam alanı değildi ve kutlama yapma havasında değildi pek.

Ayrıca, gitmesi gereken bir yer daha vardı.

Helen, elinde sıkıca tuttuğu küçük çiçek demetiyle hızlı bir şekilde patikada yürüdü. Her taraf ağaçlardan dökülmüş yapraklarla doluydu, tuhaf bir şekilde güzel gözüken canlı kırmızı, altın sarı bir halı gibiydi. Güneş bile bugün kendini borçlu hissetmiş sahneye ılık puslu bir ışıltı eklemek için başını bulutların arasından uzatmıştı.

Mezarlık tamamen boştu. Burası şehrin bir ucundaki, mezhep farkı gözetmeyen bir hapishane mezarlığıydı. Mezarlığı bilen çok az kişi vardı – burası istenmeyen ve sahipsizlerin son dinlenme yeri idi. Ella Matthews bu iki kategoriye de giriyordu.

Annesi ve ailesi o yaşarken yaptıkları gibi, onu ölümden de terk etmişlerdi. Evlerini satılığa çıkarmışlar, basınla görüşmeyerek, sanki olanlardan dolayı hiçbir şekilde sorumlu değillermiş gibi davranmışlardı. Helen öyle olmadığını biliyordu ve korkaklıklarından dolayı onlardan nefret ediyordu.

Ama onu unutmamış biri vardı. Sevdiği kız kardeşini kolayca gözden çıkarmamakta direnen biri. Helen yaklaşırken Carrie Matthews çevresine baktı ve utangaç utangaç gülümsedi. İkisi de bir an hiçbir şey söylemeden, isimsiz tahta haça bakıp kız kardeş sevgisinin ödülleri ve bedelleri üzerine düşünerek durdular.

Birkaç metre ötede, gri mezar taşlarının arasında duran parlak kırmızı renkli bir bebek arabası vardı. İçinde Amelia, nerede olduğunun farkında olmamanın mutluluğuyla mışıl mışıl uyuyordu.

Ella'nın ölümünden sonra daha kalıcı bir çözüm yolu araştırılırken acil durum koruyucu ailelerinin yanına yerleştirilmişti. Her zaman yapıldığı gibi akrabalarıyla görüşülmüştü ama hiç kimsenin bu günahsız bebeği istediği yoktu, ta ki en sonunda Carrie Matthews kendini öne atana kadar. Kendi çocuk doğuramadığı için Carrie, yeğeninin yetiştirme yurdunda büyümemesi konusunda kararlıydı. Helen haberi duyduğunda gözyaşlarına boğulmuştu – Amelia'nın, Marianne ve onun yıllar önceki kaderlerinden kurtulacağı için tarif edilemez bir şekilde rahatlamıştı. Önlerinde hiç şüphesiz bir sürü duruşma vardı ama Amelia şu an için aile kucağında güvende ve iyiydi.

Carrie, Helen'la bir iki çift laf etti, sonra getirdiği çiçekleri mezara bıraktı ve haçı öptü. Burada olmak için kocasına başkaldırmış, kız kardeşinin yasını doğru düzgün tutabilmek için inanca ve zorbalığa karşı koymuştu. Olası sonuçların tam olarak farkında olmasına rağmen gelmişti. Helen onu seyrederken, Carrie Matthews'da şimdiden değişmeye başlayan bir şeyler olduğunu görebiliyordu – Amelia için iyi olanı yapma kararlılığının getirdiği yeni bir güç ve kararlılık. Belki de Ella'nın mirası buydu, mezarında açacak çiçekler. *Belki de her şeye rağmen, diye düşündü Helen, hâlâ ümit vardı.*

M. J. Arlidge on beş yıllık bir TV yapımcısı ve senaristidir. Son beş yıl içinde İngiltere'deki ITV kanalı için çok izlenen birçok polisiye dizinin yapımcılığını üstlenmiştir. İngiltere ve ABD'deki kanallar için dizi yapımcılığı yapan Arlidge'in ilk romanı *O Piti Piti* on beşten fazla dile çevrilmiş ve kendisine dünya çapında ün kazandırmıştır.